C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Navrat do budoucnosti\Návrat do budoucnosti 1.pdb

PDB Name: Návrat do budoucnosti 1-George
Creator ID: READ
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.7.2007
Modification Date: 24.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George Gipe
Návrat do budoucnosti

Kapitola 1

V obývacím pokoji poklidného domu na předměstí sedí tiše typická rodina. Táta čte večerní noviny a netuší, že se blíží katastrofa. Máma umývá nádobí od večeře a neví, že v několika vteřinách bude její svět zredukován na smršf střepin a atomizovaných trosek.
Děti se učí ve svých pokojích a zbývá jim jen několik chvil života. Už se nikdy nebudou muset trápit s domácími úkoly. Bude na nich použita ta nejmocnější síla, kterou kdy lidé stvořiti, a nic na světě tomu nemůže zabránit.
Pět… čtyři… tři… dva… jedna… O vteřinu později se objevil bílý záblesk a rodina byla uzavřena v příboji síly. Ta ohnula tenké kostry lidí, roztrhala je na kousky, oddělila těla od hlav, ruce od hrudníků a nohy od trupů. Solidně vypadající dům se rozpadl do tenkých cárů a okamžitě se proměnil v zuřící lavinu plamene. Obrovský větrný vír rozšlehal části těl a trosky nábytku s omítkou v příšernou vířící masu, která byla vysáta vzhůru do kvílící atmosféry. Následoval okamžik ticha, kdy se hluk výbuchu zmenšil v měkkou ozvěnu, evokující konec života na planetě.
Projev síly a jejích následků neudělal na třídu žádný dojem. Alespoň nikdo neprojevil viditelnou známku ohromení, hrůzy či alespoň přirozeného zájmu.
Komentátor filmu nicméně pokračoval ve svém vyprávění o atomové energii z roku 1955.
Právě jste viděli, jak tato nejmocnější síla může zcela zničit společnost, která není na její použití připravena. Proto někteří protestují proti jakékoliv formě atomové energie. Ale nyní je již pozdě vracet se zpátky. Možnosti využití této síly pro dobro jsou větší, než její nebezpečnost. Je to živý zdroj, který jednoho dne může převzít úlohu energie získané z uhlí či dokonce samotné konvenční elektřiny…
Většina třídy naslouchala názorné přednášce jedním uchem. Bylo odpoledne, příliš pozdě na to, aby člověk dával pozor, a hlavně: všichni ten film už viděli. Někteří přemýšleli o něčem jiném, jiní siv pološeru malovali obrázky na obaly knih.
Jeden student, ten nejsmělejší a nejpodnikavější ze třídy, poslouchal ze stereo přehrávače rockovou muziku. Měl přivřené oči a nohama málem podupával do rytmu. Ale ovládl se, a jen potichu si zpíval.
Musím mít tvou lásku…
Vědci předpovídají, že během roku 2000 bude alespoú polovina domácností v Americe poháněna atomovou energií…
Musím tě mít ve svém náručí… Potřebuji tvůj dotek…
Budeme mít auta s atomovým motorem velikostí žaludu. Lodě, poháněné atomovou energií budou plout bez doplnění paliva po dosud neurčitou dobu, možná i rok. A konečně, idea gigantických raket létajících k Měsíci a ještě dál, nebude už žádnou fantazií, ale realitou.
Dej mi ještě jednu šanci… Mohl bych tě vyzvat k tanci?
Toto je naše příležitost… Životní šance…
Dej mi ještě jednu šanci…
Nesmíme se vzdát…
Pojďme si ještě jednou zatancovat…
Film skončil a do praskavých zvuků projektoru zazněl jen měkký chlapecký baryton.
Dvacet hlav se otočilo ke zpěvákovi. Naneštěstí jednou z nich byla hlava pana Arkyho, učitele společenských věd. Hlas mu prozradil, že zpěvákem je Marty McFly, ale protože byl krátkozraký, unikly mu určité detaily. Neviděl, jak si Marty šikovně sundal sluchátka z uší a vrátil je zpátky do duté knihy, jež obsahovala malinký, ale silný walkman. Pan Arky také nepostřehl poťouchlý úsměv, který si Marty vyměnil s atraktivní sedmnáctkou, sedící vedle něho.
„Co to bylo, McFlyi?“ zeptal se pan Arky.
„Nic pane. Jen jsem říkal, že doufám, že si my všichni ještě jednou zatancujeme.“
„Jistě.“
Dlouhou chvíli si pan Arky prohlížel mladého muže před sebou. Kriticky zvažoval jeho vlastnosti, hledal náznaky arogance nebo vzpoury, jež by mohly být důvodem k potrestání. Samo zpívání ve třídě by si zasloužilo trest, ale i pan Arky cítil, že tak jednoduchý přestupek by mohl prominout. Pokud to ovšem bylo všechno. Probodl mladého McFlye zastrašujícím pohledem doufaje, že v něm vyvolá paniku a donutí ho ke zpovědi nebo k další provokaci, hodné

potrestání. Místo toho se chlapcova dráždivě dobře vypadající tvář, rámovaná středně dlouhými hnědými vlasy, na něj klidně dívala. Po chvíli váhání, pan Arky vycouval z této konfrontace tak půvabně, jak jen mohl.
„Jak jste všichni viděli v tomto filmu," začal, „byly tehdy názory na využití nukleární energie rozdílné.
Jistě i vy…"
Byl přerušen dutým praskavým zvukem, předcházejícím vždy hlášení školního rozhlasu.
„Marty McFlyi, přijdte do kanceláře," mumlal na prahu srozumitelnosti hlas asistentky z osobního oddělení. „Máte velice naléhavý telefon, Marty McFlyi."
„To musí být můj agent," zašeptal Marty Jennifer a ostatním. Byl natolik chytrý, že zůstal na svém místě, dokud ho neosvobodil neochotný pohyb pana Arkyho. Pak sebral své knihy a rychle vyšel z místnosti.
V téměř opuštěné hale mezi třídami nevěděl, má-li mít radost, že unikl z filmového rozboru pana Arkyho, či jde-li skutečně o naléhavý telefonát. Co by to mohlo být? Nehoda nebo smrt v rodině? Jeho život doposud probíhal poklidně a ve svých sedmnácti letech tedy na žádnou katastrofu ani nepomyslel. A kromě toho jakožto geniální a optimistický mladík nebyl ochoten vidět život černě. Když se tedy blížil ke kanceláři, jeho mysl se zaměřila na nejhorší možnou kalamitu tohoto dne - zrušenou přehrávku jeho skupiny!
„Ne," vykřikl. „To nemůže být ono!"
Najednou se rozběhl…
Kapela pro něho znamenala všechno. Alespoň na chvíli mu poskytovala šanci být někým jiným. Dávala mu možnost vyniknout, udělat dojem, získat si přátele a ovlivnit lidi. Věděl, že má talent, že by se mohl stát rockovou hvězdou. Mimo to tu bylo ještě něco hlubšího: pocit svobody, který pociťoval, když byl s kapelou. Teď, když se jim dařilo velice dobře, zažil vzrušení z tvorby něčeho nového a vycházel z toho téměř oslavo-. ván. Byla to nadsmyslová zkušenost, přinášející pocit stavu beztíže, v němž mimo jeho muziku neexistoval žádný jiný svět.
Samozřejmě, Jennifer byla báječná. Byl z ní celý vedle a cítil, že ji miluje v tom nejdokonalejším smyslu slova. Byla krásná, byla s ní legrace a milovala jeho hudbu. Ale nepřinášela Martymu to, co muzika. Možná, že za čas pro něho bude Jennifer důležitější, ale teď byla z tohoto světa a hudba z jiného.
Školní kancelář byla tichá, obydlená pouze obvyklým myším personálem a jedním studentem, který seděl skrčeně v koutě. Sekretářky pokračovaly velice pomalu a s rozmyslem ve své práci a trvalo chvíli, než si jedna z nich Martyho všimla.
„Mám tu naléhavý telefon," řekl.
Asi padesátiletá buclatá žena, jejíž jméno si Marty nikdy nezapamatoval, mu pokynula, aby použil telefon na stole. Pak se s nucenou slušností odsunula tak daleko, aby mohl mluvit v naprostém soukromí.
Na rozdíl od Geralda Stricklanda, školního zupáka,~ který bral svou práci tak vážně, jako nějaký vězeňský hlídač. Před pěti minutami Strickland sám zvedl tento takzvaný naléhavý telefon. To je podezřelé, myslel si. V mužově hlase na druhém konci slyšel naléhavost a udýchanost, ale také něco, co mu připadalo falešné.
Strickland byl přesvědčen, že je znalcem lidské duše, mistrem v odhalování každého podvodu. Ačkoliv mu bylo přes šedesát a blížil se ke konci své pedagogické kariéry, liboval si v každodenním boji se sobeckými mladými muži a ženami, kteří ho nepovažovali za nic jiného než za ďábelskou překážku svého rozletu. Strickland věděl, že se mu za zády vysmívají, pochechtávají se jeho motýlku a jsou přesvědčeni, že je tyran. Ale, díky Bohu, nesmáli se, když se na ně díval. Neodmlouvali, když je vyslýchal. Věděli, že má moc znepříjemnit jim život, a proto ho respektovali.
Teď, když viděl Martyho McFlye přes místnost napůl otevřenými dveřmi, načasoval si to a zvedl sluchátko telefonu v tu samou chvíli jako on.
„Haló," slyšel trochu nervózního Martyho.
„Marty, to jsem já," řekl druhý hlas.
„Docu!"
Strickland na okamžik znejistěl. Doc? Je to možné, že volajícím je doktor, který má pro McFlye nějakou naléhavou zprávu? Jestliže je tomu tak, byl nejen připraven o příležitost konfrontovat a potrestat mladíka, byla by to také několikátá rána jeho vlastní sebedůvěře, s níž dokázal odhalit každý podvod. Úzkost minula tak rychle, jak přišla. Díky ledabylosti v Martyho hlase. Kolik teenagerů říká skutečnému dospělému doktorovi „Docu"? Ne, to je příliš familiérní. Doc, kdokoliv to je, je Martyho osobním přítelem. A Strickland, morální špicl, je nakonec na správné stopě.
„Říkal jsem ti, abys mi sem nikdy nevolal," pokračoval Marty. „Jsem ve škole."
„Já vím," odpověděl muž zvaný Doc. „Musel jsem se s tebou spojit."
„Proč? Co je tak důležitýho?"
„Uvidíš. Poslouchej, můžeš se se mnou setkat na Peabodyho farmě kolem čtvrt na dvě?"
„Peabodyho farma? Kde je to?"
„Promiň," opravil se Doc. „Mám na mysli obchodní centrum U dvou borovic. Pro měje to pořád Peabodyho farma jako kdysi."
Marty se podíval na velké hodiny na zdi.
„Ale už je čtvrt na dvě pryč," odpověděl.
„Já myslím čtvrt na dvě ráno."
„Zítra ráno? Asi tak odteď za deset hodin?"
„Jo."
Gerald Strickland se usmál. Ať to bylo jakkoliv naléhavé, mohlo to počkat, až se mladík vrátí ze školy domů. Takže nakonec prohlédl celou tu faleš a zažil příval pýchy, že tak mistrně dokáže přelstít tyto děti, téměř o padesát let mladší než on.
„Takže ještě jednou," řekl Marty do telefonu. „Ty se chceš se mnou setkat U dvou borovic v 1:15 zítra ráno?"

„Správně. Udělal jsem důležitý objev a budu potřebovat tvou pomoc.“
„Nemůžeš mi to říct hned?“ zeptal se Marty.
Gerald Strickland zakýval souhlasně hlavou. Ano, pomyslel si, jen to vysvětli. Ať šlo o cokoliv, znělo to zastřeně a možná nelegálně. Většina studentů je notoricky líná, a není ochotná být vzhůru v tak brzkou hodinu. Na čem by se to mohli domlouvat? Olízl si rty, fascinován možnostmi, vyplývajícími z tohoto telefonního hovoru. Nicméně, oživilo to jeho jinak pustý den.
Ale ten tak zvaný Doc byl očividně velice mazaný chlapík.
Odmítl podat McFlyovi i Stricklandovi víc informací a jednoduše řekl: „Podívej, všechno ti podrobně povím v pravý čas.“
„O.K“„ odpověděl Marty.
„Ach a Marty,“ pokračoval Doc. „Ať ti to dneska odpoledne hraje.“
„Jak o tom víš?“ zeptal se Marty.
Ale na druhém konci drátu se ozvalo jen cvaknutí a ticho.
Hraje, opakoval si Strickland pro sebe. Samozřejmě slyšel tenhle výraz již předtím. Obvykle si pod tím představil něco hudebního, ale nikdy to neslyšel použít tak specificky. Ať je Marty McFly zapleten do čehokoliv, zůstává to obestřené tajemstvím. Ale nevadí. AC jde o hru nevinnou či ďábelskou, McFly se jí dnes odpoledne nezúčastní.
S tímhle rozhodnutím položil Gerald Strickland sluchátko a vystartoval z kanceláře. Zastihl Martyho právě v okamžiku, když se chystal otevřít lítačky, které oddělovaly vnitřní kancelář od čekárny.
„Jen na minutku,“ řekl Strickland.
Marty se zastavil, a podíval se bezvýrazně na staršího muže.
„Skončil jste s tím naléhavým telefonátem?“ zeptal se Strickland a smích mu cukal v koutku úst.
„Ano pane.“
„A jsou všichni doma v pořádku?“
Marty přikývl.
„Mohu se tedy zeptat, co to bylo tak naléhavého?“
„To je velice komplikované,“ začal Marty, a snažil se získat nějakou sebedůvěru.
„Já mám čas,“ odpověděl stroze Strickland.
Marty polkl a začal. „Mám tetičku ve Wisconsinu,“ řekl, „a strýčka. Oba dva jsou invalidní. Před deseti lety měli autonehodu. No, a teta jde zítra do nemocnice kvůli nějaké další operaci a žádali mě…“
„Houby,“ přerušil ho Strickland.
„Prosím?“
„Rekl jsem, houby. Nemáte žádnou invalidní tetičku ani strýčka ve Wisconsinu. Tohle byl soukromý telefonát, McFlyi. A vy víte, že studenti mohou použít školní telefon pouze v naléhavém případě.“
„No, tohle bylo naléhavé,“ pokrčil Marty rameny.
„Tak nějak.“
„To si nemyslím, McFlyi.“
„Možná ne pro mne, ale pro člověka, který mi volal.“
„To je to samé. Zůstanete po škole.“
„Ale proč?“ vyzývavě se zeptal Marty. „Co mám dělat, když někdo řekne, že je to naléhavé, a óno to tak není? Možná byste měl nechat po škole jeho. A vůbec, jak víte, že to nebylo důležité?“
„Protože to byla linka do mé kanceláře a já jsem slyšel celičký rozhovor.“
Marty cítil jak mu začínají hořet uši. „Ale to je odposlouchávání,“ řekl rozčileně. „A to je proti zákonu.“
„Pro vaši informaci McFlyi,“ opáčil Strickland.
„To nebyl odposlech, jen naslouchání. Ale na tom nezáleží. Vy jste ve škole, a tady jsem zákon já. Ať vám telefonoval kdokoliv, udělal vám medvědí službu. Až vyjdete ze školy, můžete říci Docovi, že není dobrý kamarád.“
Marty zíral. Stricklandovi najednou něco došlo.
„Nebyl to náhodou doktor Brown?“ zeptal se.
McFlyovo mlčení mu naznačilo, že úspěšně identifikoval volajícího. Doktora Browna, městského excentrika, muže, který podle Stricklanda neznamenal nic dobrého. Byl dítětem, které nikdy nevyrostlo.
„Dám vám dobrou radu,“ řekl. „Doktor Brown přináší jen samé problémy. Skutečný šílenec. A možná, že je nebezpečný ještě víc.
„Pro vás možná,“ odpověděl Marty loajálně. „Já to tak nevidím.“
„Pak jste nejen hlupák, McFlyi. Máte problémy s chováním. Jste ulejvák. Víte, jak se chovat, ale neděláte to.“ A poznávaje, že se zřejmě ne tak zcela dostal mladému muži na kobylku, šel do útoku. „Co se vás týče,“ zaskřípal, „v mnoha věcech mi připomínáte svého otce. Také byl slaboch.“
Marty zbledl. Strickland zasáhl jednu z jeho slabin, proti které se nebyl schopen bránit. Jednoduše nebyl rád srovnáván se svým otcem, zvláště, když ho někdo zařadil do stejné kategorie. Kdyby Strickland byl jeho vrstevníkem, Marty by mu to vrátil. To ale v tomto případě bylo nemožné, takže pouze odvrátil hlavu.
„Promiňte mi,“ řekl. „Jdu pozdě do hodiny.“ Vykročil ke dveřím, ale Stricklandova ruka ho rychle zarazila.
„Nedovolil jsem vám odejít, McFlyi,“ řekl ostře a chytil Martyho za loket.
Díky tomuto náhlému pohybu ztratil Marty kontrolu nad všemi svými knihami, a dvě z nich začaly klouzat dolů po jeho noze. Zvedl koleno, ale povedlo se mu jen upustit i ty ostatní. Na podlahu spadlo všechno včetně duté knihy obsahující jeho walkmana.
A jako naschvál, tato zakázaná věc se pomalu svezla po navoskovaných dlaždicích a zůstala klidně ležet ve vzdáleném

rohu čekárny.
Strickland to pozoroval se zúženýma očima. Marty začal příliš pozdě sbírat své knihy a rychle se postavil mezi Stricklanda a walkmana.
„Znáte pravidla," usmál se starší muž. „Žádná rádia nejsou ve škole povolena. To znamená týden po škole."
Marty polkl. Začal protestovat, ale pak to nelibě přijal. „Ano pane," zamumlal.
„A dneškem počínaje," pokračoval Strickland.
„Dneska?" zalapal po dechu Marty. „Ale já nemůžu! Mám s kapelou přehrávku pro taneční zábavu YMCY, pane Stricklande. Musím tam být ve čtyři hodiny.
Člověk mohl stejně tak zkoušet přesvědčit žraloka, aby si hledal potravu jinde. Strickland hleděl chladnýma očima plnýma zlomyslného veselí na svou oběť.
Pak se měl se strohým mávnutím rukou k odchodu.
„Přehrávku, jo?" řekl. „Inu, McFlyi tak to tak vypadá, že jste ji právě prošvihl."
Na hodinách bylo 3:42.
Marty začal mít strach, jestli nějak neurazil místní panstvo, vládnoucí studentům střední školy v Hill Valley. To všechno bylo panu Stricklandovi podobné - neosobní vykalkulované odposlouchávání, smůla s walkmanem, a teďtohle. Po pečlivé úvaze se rozhodl utéct ze školy a zítra se vymluvit, že to bylo nedorozumění, že nevěděl, kdy má potrestání začít. To bylo ovšem před tím, než nakoukl do třídy a zjistil, který učitel má na starosti tyhle hodiny.
Nebyl to nikdo jiný nežli pan Strickland sám.
„ K sakru!" zasyčel Marty.
Neměl žádnou šanci, aby ho přesvědčilo nějakém nedorozumění. Neměl ani čas si promyslet případný útěk. Brzy si totiž povšiml Stricklandových očí, ostřících na něj jako nepřátelský radar.
„Pojdte dál, McFlyi," poručil Strickland.
Marty vešel do místnosti se sklopenou hlavou. Byla to typická školní třída, která byla vystavěna na konci období velké krize. Staré černé tabule vystřídaly zelené a zdi, stoly a strop byly znovu vymalovány. Byl tu také nový rozprašovač, ale celé to působilo bezútěšně a Marty to považoval za strašně depresivní. Výrazy na tvářích ostatních studentů, kteří propadli trestu, to jen potvrzovaly. Všichni zírali tupě vpřed nebo dolů na stoly před sebou. Jedna z obětí, kluk s podlouhlou tváří zvaný Weeze, měl svůj skateboard zastrčený pod knihami, jako by se obával, že mu ho pan Strickland zničí či zkonfiskuje.
Jeho strach byl oprávněný. Vpředu stál Strickland, deset walkmanů srovnaných na stole vedle sebe. Ti, kteří to již zažili dříve, věděli, co se stane, ale to jim nijak nepomohlo.
„Nyní… „ sadisticky se usmál Strickland, „uvidíte, jak se umíme vypořádat s těmi, kteří porušují naše pravidlo o tom, že walkman do třídy nepatří."
Lehce, téměř uctivé, zvedl jeden z přehrávačů a umístil ho do čelistí truhlářského svěráku upevněného v rohu stolu. Pak začal utahovat čelisti, dokud se přehrávač se zvukem, podobným lámání kostí, nerozpůlil. Jak kousky plastiku a zmandlované části padaly k zemi, jeden ze studentů ucukl jako by jím projela bolest. Strickland věděl, který z přehrávačů patří kterému studentovi a zle se usmál na zděšeného mladíka.
„Nyní tedy, Stevensone," řekl, „můžete vstát a vzít si své stereo."
Stevenson se zvedla poklekl, aby posbíral rozdrcené pozůstatky svého walkmana.
Strickland vesele pokračoval v křupajících orgiích.
Martyho sada byla na řadě jako čtvrtá, ale on sám byl víc zaujat tím, jak ubíhá čas, než osudem svého walkmana. Pořád ještě může zkusit zkoušku stihnout, jen když ho Strickland brzy propustí.
Bez šance, pomyslel si. Pak, po chvíli černé beznaděje, se donutil k soustředění. Musí tu být cesta, jak z toho ven. Musí vymyslet plán, který bude natolik chytrý, že vyvolá paniku nebo nějaké falešné nebezpečí. Jeho oči zkoumaly místnost. Pouze rozprašovač skýtal nějaké možnosti, ale Marty nemohl na nic přijít.
„Toto je vaše, že ano, McFlyi?" přerušil Strickland jeho myšlenky. „Císlo tři?"
„Čtyři," řekl Marty stejně s ním. Byl rozhodnut, že nenechá toho čmuchala, aby viděl, jak nerad ztrácí svého walkmana.
Strickland s rychlým úsměvem chtivě přeskočil příští sadu a sáhl po Martyho stereu. Celisti svěráku zmačkly přehrávač, vyvolaly skřípající zvuk, téměř jakoby walkman plakal bolestí. Zbytky vylétly se zvláště hlasitým plesknutím na všechny strany. Ve Stricklandových očích se objevil chvilkový šok, když mu kolem nich proletěly zbytky plastiku.
„Je to všechno vaše, McFlyi," řekl Strickland, když znovu získal svou rovnováhu.
Marty se zvedl, aby sesbíral rozlámané kousky a přitom mu zacukal úsměv v koutku úst. Právě na něco přišel. Shrnul rozmačkané zbytky do jedné ruky a vrátil se zpátky na své místo. Když míjel projektor Carousel na straně stolu, na chvilku se zastavila vsunul čočky do kapsy. Strickland byl zaměstnán exekucí dalšího z walkmanů, a tak si nepovšiml Martyho rychlých pohybů.
Pak Marty sáhl do penálu ve svých vázacích deskách, vytáhl gumičku a krabičku zápalek. Z kapsy vyndal žvýkačku, rozbalil ji a začal žvýkat. Nepřinášelo mu to sice potěšení, ale byla to práce kterou musel udělat co nejdříve.
Po chvilce vyndal gumu z úst, otevřel krabičku se zápalkami a rozetřel žvýkačku na zadní stranu jako tenounkou placičku. Pak „nabil" krabičku do gumičky a čekal. Vždycky zručně střílel z praku, ale nikdy tolik nezáleželo na přesnosti střely jako teď. Nad ním, možná tak tucet stop vysoko, byl kouřový detektor spojený s rozprašovačem. Byl to malý, těžký terč, ale musí to zkusit. Když uspěje, první část jeho plánu bude splněna. Nestrefí-li se… inu dobrá, alespoň se o to pokusil.
V případě, že ho Strickland uvidí, bude pravděpodobně potrestán až do konce velikonočních .prázdnin.
Kruci, myslel si. Musím to risknout.
Čekal trpělivě, dokud se Strickland nezačal zabývat desátým a posledním walkmanem. Jakmile se i ten roztříštil, Marty

zamířil na detektor, zatáhl za gumičku jak jen to šlo, a vystřelil.
Jako raketa, letěly zápalky ke stropu a zavěsily se tam, díky lepkavému spojení žvýkačky.
Zázrak, pomyslel si Marty.
Fáze dvě byla méně dramatická, nicméně skýtala obrovské nebezpečí, že bude chycen. Marty vytáhl projektorovou čočku z kapsy, natočil ji tak, že soustředila paprsky odpoledního slunce a ty pak namířil na zápalky u stropu. Pak se díval dopředu a předstíral, že studuje z knihy na stole, byl nadšený, jak dobře ten plán dosud vychází. Ostrý bílý paprsek mířil na krabičku. Jen kdyby si to slunce pospíšilo a udělalo svou práci!
Na hodinách bylo nyní 3:52. Přijde pozdě na zkoušku, ale jen o pár minut. Bolela ho ruka, jak držel čočku v nehybné pozici, ale nedovolil si oddechnout ani na vteřinu. Zahlédl pramínek kouře? Pošilhával po zápalkách, ale zřejmě to byla jen jeho představivost.
Pak uviděl něco, co skutečně nebyla jen představa.
Pan Strickland vstal, popošel do zadní části místnosti a začal stahovat rolety.
"Ne!" vykřikl málem Marty.
Rozhlédl se kolem a zjistil, že už tři zadní řady třídy jsou v pološeru díky Stricklandovu počínání. Mezitím padly do tmavého stínu další tři řady.
Ale teď určitě uviděl kouř, táhnoucí se z krabičky zápalek.
„Tak pojď, dělej," šeptal Marty. „Hoř, ty lenochu, hoř."
Pár chlapců blízko Martyho už zjistilo, o co jde a co se děje. Sledovali s úctou a nadšením, jak se kouř zvětšuje.
Strickland uvolnil s plesknutím poslední roletu.
„Uf!"
Právě když poslední proužek světla zmizel ze třídy, začala řetězovou reakci mini exploze plamenů ze zápalek. Kouř se točil kolem stropního detektoru a okamžitě spustil sirény a rozprašovače. Následovala panika, nebo něco tomu velice podobného.
„Hoří!" zaječel někdo.
„Honem pryč!"
„Počkat! Stůjte!" volal za nimi hlas pana Stricklanda. „Musíme opustit místnost v předepsaném pořádku!"
Běžel s rukama nad hlavou k tabuli, jak rychle jen mohl. Ale rychlejší a více vyvinutá těla ho míjela a odrazila ho proti zdi.
„Počkat!" zakřičel znovu ve chvíli, kdy se nad ním spustil rozprašovač a celého ho zkropil. Zbytek jeho slov byl nesrozumitelný.
Marty, který byl lépe připraven na celý ten zmatek než kdokoliv jiný, byl nyní už na půli cesty chodbou.
Jakmile totiž začala houkat siréna a padat voda, vyskočil a sáhl po Weezeho skateboardu.
„Jen si ho půjčím," křičel přes rameno za sebe na zmateného studenta. „Přinesu ti ho zítra."
O minutu později sjel dolů z hlavních schodů školy a klouzal v širokém oblouku na hlavní chodník lemující Town Square. Podíval se nervózně vpravo na hillvalleyskou banku. Její digitální ukazatel času poskočil z 3:57 na 3:58. Muž, který si něco vyřizoval u Versatella musel uskočit, aby se mu vyhnul. Přitom si podrazil nohy a upadl nazad. Marty zalapal po dechu, protože na něj mířilo auto a on se musel stočit jako balerína a vyrovnat rovnováhu. O půl bloku dál se rozjel, jeho ruce vlály a tělo se naklánělo do úhlu 45 stupňů, dokud se pomalu nesrovnal.
Před ním se objevila budova YMCY. Marty se naklonil dopředu, aby dosáhl větší rychlosti, na schodech seskočil, popadl skateboard a vběhl do budovy.
Jeho kapela, známá jako Pinheads, už byla připravená. Poblíž také čekala Jennifer a nervózně koukala na hodinky. Když vběhl na pódium, hlasitě si oddechla a Marty na ni mrkl.
Tlustý muž, který také významně sledoval svoje hodinky, se na Martyho pevně podíval.
„Jste připraven?" zeptal se chladně.
Marty přikývl. Jeho kytara, reprobedna a mikrofón byly pro něho již připraveny. Marty si tiše sedl.
Zhluboka se nadechl a rychle naladil kytaru. Pak vyskočil, popadl mikrofon, podíval se na taneční výbor a promluvil hlasem plným sebedůvěry.
„Jsme Pinheads a dáme si rock`n`roll!"
Kapela začala svoje žhavé číslo. Martyho prsty jezdily po strunách a akordech v komplikované linii. Klávesy, bass a bubny následovaly a oživily tím jeho figury. Všichni přitvrdili rytmus a připravili tím přechod k Martyho první variaci.
„Dobře," zvolal železně dutý hlas. „To stačí. Děkuji."
Marty nevěřil svým uším. Ve skutečnosti pokračoval ve hře, i když se zbytek Pinheads pomalu roztříštil v zmatené ticho.
„Děkuji," opakoval tlusťoch. „Můžeme si poslechnout další skupinu, prosím?"
Marty omámeně slezl z pódia. Cožpak pro tohleto prošel dneska odpoledne peklem?
„Co se stalo?" zeptal se Jennifer.
„Já nevím," zamumlala. „Hrál jsi báječně. Možná, že hledají něco jiného. Možná něco jako Lawrence Welk."
O deset minut později, když šli domů, byl pořád ještě v šoku. Jennifer položila ruku na jeho rameno.
„Marty," uklidňovala ho. „Jedno odmítnutí není ještě konec světa. Seš dohrej a jednoho dne uspěješ."
„Já nevím," zamulal. „Možná, že nejsem tak dohrej na muziku."
„Ale to víš, že jsi," trvala na svém. „A kluci taky.
Ta demo nahrávka, co jsi udělal, je opravdu skvělá."
Podala mu kazetu, kterou jí půjčil před několika dny.
„Slib mi, že ji pošleš do vydavatelství dřív, než se rozhodneš to vzdát."

„Ale co když se jim to nebude líbit?“ vzdechl Marty. „Co když řeknou: vypadni odtud chlapče, nemáš žádnou budoucnost? Proč bych si měl přidělávat takovéhle zklamání?“
Jennifer neopověděla.
„Ježíš,“ řekl nakonec Marty. „Teď mluvím jako můj táta.“
Jennifer se na něj zvídavě podívala.
„On je takový snadný soupeř,“ vysvětlil Marty. „Je to ňouma. Lidi ho vždycky využívali.“
„No, říká se, že všechny naše erotické touhy máme přímo od našich rodičů,“ usmála se. Tahle slova se i jí zdála poněkud divná. Kde už slyšela tuhle frázi?
Hodina sociologie? Casopis People? Nebyla si jistá, ale znělo to přijatelně.
„V tom případě se se mnou rozluč,“ řekl Marty.
„Já tě místo toho políbím,“ řekla a natáhla se, aby ho dobla na tvář.
Chvíli se spolu procházeli, držíce se za ruku. „To je tvůj táta tak špatnej?“ zeptala se nakonec Jennifer.
Marty pokrčil rameny. „Myslím, že to myslí dobře,“ řekl. „Ale člověk tomu prostě nerozumí.“
Došli na Town Square, kde byl obchod Toyoty s zářivými okny a s výlohami bez zrníčka prachu. To přivedlo Jennifer na lepší myšlenky. „No, aspoň nám tvůj táta půjčí zítra večer auto,“ usmála se. „To je pro nás důležité.“
Marty přikývl.
Zastavili u výlohy a dívali se dovnitř na prodavače, pobíhajícího s potenciálními zákazníky jako lev, připravující se k útoku na menší zvířata. „Jak to, že v ojetých autech nemají žádné prodavačky?“ zeptal se Marty. „Já jsem v životě neviděl ženskou, aby prodávala auta, ty jo?“
Jennifer potřásla hlavou. „Možná, že ženy nedokážou Lhát tak dobře jako muži,“ navrhla.
Marty se zasmál a podíval se na vyšperkovaný náklaďáček se čtyřkolovým náhonem ve výloze.
„Hej, koukni na tenhle,“ řekl. „Nebylo by to skvělý vyrazit v tomhle zítra k jezeru? Mohli bysme si hodit spacáky dozadu… a spát pod hvězdama.“
„Hm,“ odpověděla Jennifer.
„Jednou, Jennifer, jednou,“ řekl Marty.
Díval se teď na její hladký profil a ještě bělejší zuby a začal se cítit mnohem lépe. Možná, že muzika nakonec není všechno.
„A co tvoje matka?“ zeptala se Jennifer, když se odtrhli od výlohy. „Ví, že ty a já…“
„Děláš si srandu? Ona si myslí, že jedu kempovat s klukama.“
„A vadilo by jí to, kdyby věděla pravdu?“
„Jo,“ odpověděl Marty. „Kdyby se dozvěděla, že jedu s tebou a ne s klukama, určitě by se zbláznila.“
„To jsem tak špatná?“
„To není kvůli tobě. To je morálka. Začala by mě standardně poučovat o tom, že se nikdy takhle nechovala, když byla na střední škole. Vsadím se, že byla skutečný svatoušek.“
„Takových bylo hodně, nebo ne? Myslím tenkrát, v padesátých letech, ještě před pilulkou, rock`n`rollem nebo jinejma dobrejma věcma.“
Marty přikývl. „Jo, asi to nebylo jednoduchý vyrůstat v těch primitivních dobách.“
Procházeli právě před budovou městského soudu na Town Square, která určitě poznala lepší časy. Ve skutečnosti byla padesátá léta rozkvětem pro tuhle část města. Tehdy se lidé scházeli na Town Square, aby se bavili, obchodovali, jednoduše příjemně strávili část dne či večer. Tehdy tu byla benzinová stanice Texaco, bufet, květinářství, kino Essex, hudební obchod, kancelář obchodníka s nemovitostmi, dámské oděvy, prodejna automobilů Studebaker, holič, cestovní kancelář Ask Mr. Foster, papírnictví, autoopravna Western a množství dalších malých živností. Teď jsou téměř všechny pryč, jako oběti rozvoje a nedostatku příhodného parkování. Hodně fasád je zahřazeno lešením, pokrytým nápisy a poznámkami. Na jedné řadě volebních plakátů stojí: zvolte znovu starostu „Goldieho“ Wilsona. Čestnost, mravnost, bezúhonnost. Obrázek pod vyzývavými slovy ukazuje tvář černocha kolem padesátky, se zlatým předním zubem.
„Tady se zdržovala tehdejší mládež,“ řekl Marty.
„To býval bufet.“
Hádám, že tady se nemohli dostat do nějakých trablů,“ usmála se Jennifer. „Možná, že se máma tím vším snaží jen udržet tvůj respekt.“
„To ale nedělá dobře, co?“ zasmál se Marty a pohladil Jennifer po zádech.
„Špatně…“
„Báječně…“
Stáli těsně při sobě a chystali se políbit.
„Zachraňte věžní hodiny!“ vykřikl najednou skřípavý hlas tak, že se s leknutím od sebe odtrhli.
V tu samou chvíli mezi ně někdo přistrčil kasičku.
Dutě chrastila, jako by v ní byly jen dvě či tři mince.
„Zachraňte věžní hodiny!“ opakoval hlas.
Jennifer a Marty se otočili, aby se podívali na toho, kdo je vyrušil. Byla to žena středního věku, kostelní typ s přespříliš módrými vlasy. Pod nosem, jak si Marty s odporem všiml, měla tolik chlupů, že by mladému aspirantovi stačily na důstojného knírka. V podpaží držela tucty natištěných letáků.
„Prosím, dejte něco na záchranu věžních hodin,“ řekla ta žena, a znovu zachrastila plechovkou.
„Paní nevidíte, že nemám čas?“ zeptal se Marty.
Obvykle by byl k vetřelci přívětivý, ale události tohoto dne rozdráždily jeho nervy.

Zena se ale nedala odradit jeho nezájmem. Vstoupila mezi ně a oslovila je.
„Starosta Wilson podporuje úmysl opravit tyhle hodiny," zaskřehotala a ukázala na zastavené hodiny v horské výšce na věži soudní budovy. „My z hillvalleyské společnosti pro jejich záchranu si myslíme, že by měly být zachráněny jako část naší historie a dědictví.
Před třiceti lety uhodil do hodin blesk a od té doby nejdou. Naše společnost cítí, že je to mezník vědecké důležitosti, odkazující k síle Všemohoucího."
Marty se nadechl, připraven přerušit její tirádu, ale to zřejmě bylo všechno. Vyslechli celičkou řeč.
„Dobrá, paní," řekl Marty, kterému se ulevilo, že nemusejí poslouchat dál. „Tady je všechno, co teď mám. Ctvrťák. Je to v pořádku?"
„My jsme vděčni za cokoliv," usmála se žena a odhalila velice špinavé zubní protézy. „Dobrou myšlenku podpoří i nikláky a deseticenty, avšak špatná myšlenka, i když fundována milióny ~ ďábelských zdrojů, je předurčena k neúspěchu."
Marty přikývl a chtěl s Jennifer odejít.
„Nezapomeňte si vzít letáček," připomněla ženština. „Je v něm celý příběh věžních hodin."
Marty vzal letáček z její ruky.
„A tady je něco pro vaši přítelkyni," pokračovala žena a podávala mu ještě jeden.
Najednou Martyho cosi napadlo. Uvažoval o tom, že vezme nabízené letáky, tolik, kolik jen může unést, a řekne té ženě, že je rózmese po škole. Pak najde nejbližší kontejner a vyhodí je. Naštěstí si v posledním okamžiku uvědomil, že ta žena, i když ho rozčiluje, to skutečně myslí dobře.
„Díky," řekl Marty a podal letáček Jennifer.
S dvorným úsměvem popadl ruku své dívky a odváděl ji tak rychle, jak jen mohl, aniž musel utíkat.
O několik chvil později byli bezpečně za rohem.
„Teď… Kde jsme to byli?" řekl.
Jennifer se k němu více přitulila, rozhlédla se, a pak otočila svou tvář k jeho.
„Právě někde tady…„ zamumlala.
Přimkli se blíž. Marty cítil její pleť, cítil její dech na své bradě. Pomalu položil svou ruku kolem jejích ramen a sklonil se, aby ji políbil…
Klakson roztříštil tenhle kouzelný moment. Jennifer se na něho podívala a Marty viděl v jejích očích mrzutost.
„To je můj táta," řekla.
„Jak tě tu našel?" ptal se Marty.
„Asi štěstí."
„Štěstí, jaký jsem měl celej den."
„Nic netrvá věčně, ani smůla."
Klakson zatroubil znovu.
„Večer ti zavolám," slíbil Marty.
„Já budu u babičky," řekla.
„Jaké má číslo?"
„243-8480."
Marty opakoval číslo a popletl si dvě číslice.
„Měl jsi schovat nějaký z těch letáčků," řekla Jennifer. Pak se podívala na svou ruku, a uviděla, že v ní jeden z těch propagačních kousků stále drží. Zamávala na svého otce, aby počkal, vytáhla pero, napsala něco na zadní stranu papíru a strčila ho Martymu. Pak naskočila do auta a odjela. Marty jí mával a sledoval, dokud auto nezmizelo z dohledu. Teprve pak se podíval na papír. Bylo na něm napsané telefonní číslo a jednoduchá věta: „Miluji tě".
Usmál se.
Přehnul papír, strčil si ho do kapsy, naskočil na skateboard a frčel si to po ulici směrem domů.

Kapitola 2

„Jen ať předčasně neumřu na infarkt nebo mrtvici," reptal nahlas Dr. Emmet Brown.
Byl už blízko uskutečnění svého snu. Bezpochyby.
Postupně eliminoval jednu po druhé vědecké a psychické překážky. Je tohle „den D"?
„Jen s tím tak nepočítej," odpovídal sám sobě.
„Není důležité dostat se příliš vysoko," zdůvodnil si to raději.
Ve svých šedesáti pěti letech byl jedním z nejtalentovanějších a nejméně známých vynálezců. Ve skutečnosti nikdo, kromě Martyho McFlye, nevěděl o jeho výsledcích, ale na tom nezáleželo. Jeho život plný úsilí a provázený neustálými posměšky, se měl najednou změnit ve zlaté časy.
Rozhlédl se po své dílně, která nebyla ničím jiným než garáží zaplněnou harampádím, nahromaděným za více než čtyřicet let. K tomuhle majetku patřil i raketový motor, kupy kruhových desek, automobilové součástky, které by stačily na dvě nová auta, krátkovlnné rádio, hudební automat Seeburg, ponk se svařovacím náčiním, zbytky robota, fungující lednička, a tucty hodin. Hodiny byly Doc Brownův nejoblíbenější sběratelský koníček. Měl všechny od kukáček až po digitálky - a všechny šly naprosto přesně.
Tolik hodin tu nebylo náhodou. Cas byl Docův hlavní koníček. V padesátých letech se pokusil odhalit tajemství lidské mysli pomocí množství zařízení na čtení myšlenek. Žádné z nich nefungovalo. Pět let předtím vyvinul teorii, že všichni savci se domlouvají společným jazykem. Některé z jeho dalších hypotéz obsahovaly například ideu, že zlato by mohlo

být těženo pomocí přehřívání zemského povrchu, že věk každé osoby je předurčena může být studován pomocí nehtů, a dokonce publikoval přednášku, která tvrdila, že pohlaví dětí by mohlo být určeno předtím, než jsou počaty. Fakt, že jeho práce nepřinášela žádné výsledky, by ho měl dávno odradit, ale nebylo tomu tak. Během padesátých, šedesátých, sedmdesátých a osmdesátých let pokračoval v experimentování a tím si vysloužil stálý posměch jako šílený vědec z Hill Valley.
Dnes, 25. října 1985, chtěl dosáhnout zadostiučinění. Přepracovával každý detail své teorie cestování v čase, až byla perfektní. Koncem století budou vědci používat jeho výsledků k tomu, aby objevili budoucnost a minulost, a díky jeho objevům budou zlepšovat přítomnost. Jeho pohled na čas byl shrnut v jednoduchém vysvětlení, které jednou poskytl vydavateli hillvalleyských novin. „Myslím, že čas je nekonečný a prostorový," řekl. „Tak jako pomerančová kůra. Změna struktury v jakémkoliv bodě by se dotkla celičké kůry.
Budoucnost ovlivňuje minulost a přítomnost, tak jako minulost zasahuje do přítomnosti a budoucnosti."
„Ale minulost je pryč, za námi," odpověděl redaktor. „Jak tedy může být ovlivněna?"
„To je právě to, co mám na mysli," opáčil Doc Brown. „Minulost neskončila. Je tu stále. A jakmile najdeme cestu, jak se k ní dostat, budeme schopni změnit věci, které se mohou stát zítra."
Vydavatel tomu nevěřil, ale nakonec rozhovor vydal. Obyvatelé Hill Valley tento článek buď ignorovali, nebo si stěžovali, že se plýtvá hodnotným místem v novinách, když se tiskne blouznění šílence.
Taková nevraživost jednoho zabolí, ale teďto bylo za ním. „Pokud půjde všechno dobře…" mumlal si, když se začal připravovat na večerní práci.
Věta zůstala nedokončena. Začal si měkce pískat, oblékl se pomalu do bílé radiační kombinézy, přehodil si kapuci přes hlavu, aby si zkusil jak sedí, pak ji sundal a urovnal si ji na zádech. Před zrcadlem si prohrábl své rozčepýřené bílé vlasy, které mu ještě víc dodávaly na vzhledu divokého excentrika. Pak vyšel ven před garáž, otevřel dveře obrovské dodávky, na které bylo na boku napsáno: DR. E. BROWN, PODNIKATEL - 24 HODIN VĚDECKÝCH SLUŽEB, a nakoukl dovnitř.
Stále tam byl. I v řídkém světle garáže na něj jako gigantická vánoční ozdoba svítil uhlazený DeLorean z nerez oceli, s dveřmi ve tvaru racčích křídel. Je skvělý, pomyslel si. Když zavíral dveře, nezapochyboval ani na chvilku, že tohle auto, které má hnát lidstvo do minulosti a budoucnosti, je skvělý a krásný kus mechanismu.
„Bude to fungovat," řekl. „A já budu slavný."
Ještě zbývá zkontrolovat pár drobností. Brown to zvládne během těch několika hodin, které ho dělí od setkání s Martym U dvou borovic. A pak spolu uskuteční pro lidstvo stejně důležitý krok, jako bylo přistání ňa Měsíci v roce 1969.
Už se stmívalo, když Marty projížděl poslední zatáčkou před domem. Ale ještě než ji projel, povšiml si, že něco není v pořádku. Blikající světla jsou zřídkakdy kromě vánoc předzvěstí radosti. A vánoce budou až za dva měsíce. Skrz koruny stromů před sebou viděl, že světla blikají žlutě. ťo není policie, pomyslel si. Ta svítila modře a červeně. Žlutá je barva odtahové služby.
Měl pravdu. Zatímco vjížděl do dvora, prohlížel si vlečný náklaďák, který postával jako kudlanka nábožná ve vjezdu domu McFlyových. Ve svých čelistech držel Plymouth Reliant 1979, který se dvěma koly ve vzduchu vypadal zcela bezmocně. Když chlapec přijel blíže, viděl, že předek auta je kompletně rozmačkaný, jako by v něm někdo projel zdí.
Poblíž stál Martyho otec s Biffem Tannenem a v tichosti sledovali, jak řidič vleku svírá to poškozené vozidlo.
Georgi McFlyovi bylo čtyřicet sedm, ale Martymu se zdál mnohem starší. Pro něho to byl muž bez inspirace, který se věčně obává udělat ten nejmenší smělý krok. Nezměnil svůj účes po třicet let a byl oblečen v nudném obleku, který si před lety koupil u Searse.
Muž, který stál vedle něho, byl naprostým opakem, jak oblečením, tak chováním. Biffovi Tannenovi, o rok staršímu než George McFly, nestydatě padal pupek přes kalhoty, a tím vypadal jeho řvavý kostkovaný oblek, růžové kroužky a zlaté řetízky ještě bizarněji. Zatímco George McFly vypadal zamlklý, Biff byl hlučný a odporný typ člověka, který mluví hlasitě v kinech nebo pokřikuje na hráče při sportovních utkáních. Krátce to byl hrubián šířící strach, a nikdo jím nebyl zastrašen více než jeho přítel a společník George.
Když se Marty přiblížil, slyšel v Biffově hlase známý tón odporu, namířený k Martyho otci.
„Nechápu, jak jsi to mohl udělat, McFlyi," klel skřípavě Biff. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi mi půjčil své auto aniž bys mi řekl, že má mrtvý bod. Mohl jsem se zabít."
Jen mu tati řekni, pomyslel si Matty, řekni mu, že by nám všem bylo líp, kdyby byl fuč.
George McFly se samozřejmě neuměl bránit Biffovým urážkám. Místo toho slabě odpověděl: „Biffe, nikdy jsem si žádného mrtvého bodu nevšiml."
„Cožpak jsi slepý, McFlyi? Je tam! Jak jinak můžeš tohle vysvětlit?"
Rekni mu, že je mizernej řidič, pomyslel si Marty.
Kéž by se Biffovi jeho otec alespoň jednou postavil!
George McFly se díval do země a neodpověděl přímo na nesmyslnou otázku. „Mohu navrhnout, aby to bylo zaplaceno z tvé pojistky?" zeptal se. Znělo to spíše jako žádost.
„Mé pojistky" opáčil žhavě Biff. „To je tvoje auto s tvým mrtvým .bodem. Měl bys to zaplatit z tvojí pojistky. Ale já jsem zvědavej, kdo zaplatí tohle."
Ukázal na svůj znečištěný oblek.
„Vylil jsem na sebe pivo, když do mě vrazilo to auto," pokračoval Biff. „Kdo mi zaplatí čistírnu? Rekni, McFlyi."
Marty to už nemohl dál snášet. „Možná to zaplatí ten soudce, co uslyší o tom, že jsi pil za volantem," prohodil.
Biffovi oči se zúžily. „Rekni svýmu klukovi, ať se do toho neplete, McFlyi," nařídil.
George tento rozkaz nesplnil, ale jako by se stalo.

Vytáhl peněženku, vyndal z ní dvacetidolarovou bankovku a podával ji Biffovi. „Bude tohle stačit?“ zeptal se pokorně.
Biff vytrhl bankovku z jeho prstů a vítězoslavně se na Martyho podíval.
„Pro začátek,“ řekl.
„Možná to bude stačit na dva takovéhle obleky,“ vystřelil Marty. Biff zrudnut. „Drž hubu,“ řekl.
Pak se otočil ke svému původnímu terči a řekl mu:
„Kde jsou mé referáty?“
George McFly byl obvykle bílý jako ryba, ale nyní zbělel ještě víc. „Víš, ještě jsem je nedokončil,“ omlouval se. „Myslel jsem, že když nebyly potřeba do pondělí…“
BifF vykročil a zacukal svou pěstí na Georgovo čelo, jako by Pukal na dveře. „Haló,“ řekl. „Je někdo doma?
Mysli, McFlyi, mysli! Musím mít čas je přepsat. Jestliže odevzdám své referáty napsané tvou rukou, tak mě vyhodí.“
Marty se na svého otce rozzuřil. Řekni mu, ať si je udělá sám, pomyslel si.
Chlapcův otec znovu vycouval. „O.K“„ řekl. „Dokončím je dneska večer a přinesu ti je hned ráno, jestli to bude stačit.“
„Nechoď moc brzy,“ zamumlal Biff. „Rád si v neděli přispím.“
Marty se otočil. Chtělo se mu zvracet. Nejen proto, jak se BifF choval k jeho otci, také si představil, že když je auto nabourané, s jeho výletem s Jennifer je amen.
Tohle byl jeho nejhorší den.
Biff Tannen ještě neskončil. Když se otočil k odchodu, podíval se dolů na zem.
„Hej, McFlyi,“ poznamenal. „Máš rozvázanou tkaničku.“
„Jo?“ řekl George a sehnul se.
V ten okamžik vylétla Biffova ruka a uhodila George do brady. Pak se Biff Tannen hurónsky rozesmál nad svým praktickým vtipem.
„Nebuď tak důvěřivý, McFlyi!“ křičel. „Chlapče, ty ses za třicet let nic nenaučil.“
George, který mlčením jen potvrzoval svou vinu, se zmohl na slabé vycenění zubů.
Biff věděl, že se na něho Marty dívá s odporem, ukázal na nablýskaný nový cadillac, který stál opodál, a mrkl. „Hej, kluku,“ řekl, jakoby se mezi nimi nic špatného nestalo. „Jak se ti líbí můj novej lak?“
Marty pokrčil rameny.
O chvilku později BifF ve svém nově nastříkaném autě ujížděl ulicí. George McFly se vracel do domu.
Marty mu zatarasil cestu.
George zvedl ruce a couvl. „Já vím, co chceš říct, synu, a máš pravdu,“ drmolil. „Máš absolutní pravdu.
Ale on je můj nadřízený a já se obávám, že v těchto šarvátkách nejsem tak dobrý.“
„Jaké šarvátky,“ opáčil Marty, „ty se ani trochu nebráníš.“
George neodpověděl.
„Tati, podívej se na to auto, vždyť ho skoro zničil.
A pak si vymyslel nějaký příběh o mrtvém bodě. Hodil tu bouračku na tebe a ty jsi neřekl ani slovo!“
„Víš, nemůžeš se hádat s člověkem, jako je on,“ řekl mdle George.
„Podívej se na to auto,“ pokračoval Marty. Je na mraky. A já jsem s ním počítal na zítra večer. Dokážeš si představit, jak je to pro mě důležité, tati? Dokážeš si vůbec něco představit?“
George McFly nevěděl nic o Martyho plánech vzít Jennifer na výlet, a tak nemohl pochopit, jak moc mu na tom záleží.
„Mrzí mě to, synu,“ mumlal. „To je všechno, co mohu říci, promiň.“ .
Martymu to nestačilo a i přes všechny ty hrozné události nechtěl jen tak ustoupit. „Tati, přišlo ti někdy na mysl, že bys někomu řekl ne, když tě začne komandovat? Je to tak složité?“
„Synu, já vím, že je to těžké pochopit,“ řekl George s nervy drásajícím klidem, „ale je pravda, že nejsem rváč.“
„Zkus to jednou, tati,“ vyzval ho Marty. „Alespoň jednou řekni ne. N-E. ‚Ne`. Vůbec to nebolí, jak si myslíš.“
George pokrčil rameny.
Já to vzdávám, myslel si Marty, nemůžu ho ani donutit, aby řekl ne na můj návrh.
George McFly se otočil. Bylo pro něho jednodušší dívat se na poškozený čumák auta než Martymu do obviňujících a zklamaných očí. Záviděl jiným mužům.
Záviděl těm mužným otcům, kteří učili své chlapce bojovat, dodávali jim odvahu, aby byli stateční a bránili svá. práva. Tito muži neustále tlačili svou omladinu do organizovaných sportů, chvástali se pak jejich vítězstvím ve velké baseballové hře, zastrašovali kluky, kteří se vzdali posledního úderu s pálkou na rameni.
Sám pro sebe byl George McFly tajně rád, že jeho synové Marty a Dave se o sporty zajímají sami. Alespoň tuhle úlohu má z krku.
George McFly měl často nálady, kdy pitval svou duši a děsil se toho, jak slabou má povahu a jak je zbabělý. Začalo to na základní škole. Tenkrát třídní rváč napadl jeho přítele Billyho Stockhausena. George se tak rozzlobil, až viděl rudě, jak se vždycky říká a píše. Přistoupil k tomu surovci, napřáhl pěst…
A nemohl uhodit. Rváč si pouze ulízl vlasy a odešel. Od této události před třiceti lety se George zabýval myšlenkou, co se mohlo stát, kdyby byl uhodil. Jeho nejšťastnější představa byla, že jediným úderem poslal rváče do bezvědomí. I kdyby ho rváč znovu napadl a on se naučil prát, možná by na tom byl lépe, nežli v zajetí zbabělosti, jímž po léta trpěl.
Vzdychl. Proč se trápit kvůli té příhodě… Proč by se měl trápit s vysvětlováním Martymu nebo někomu jinému, proč je takový srab. Sám si to nedokázal přijatelně vysvětlit.
Jako by chtěl podtrhnout Martyho výzvu, zavolal na něj hlas z okna vedlejšího domu. Byl to jejich soused Howard, čtyřicet let, pupek, obecně nepříjemný charakter. Stejně jako BifF Tannen mluvil s Georgem jen když něco potřeboval nebo chtěl někomu vynadat.
V jeho hlase nebylo ale tolik opovržení, bezpochyby totiž potřeboval Georgovu pomoc.

„Hej, McFlyi!“ volal. „Moje holka prodává skautské sušenky. Řekl jsem jí, že bys koupil krabici.“
„Krabici?“ odpověděl George. „Kolik jich je v krabici?“
„Co na tom záleží?“ odpověděl Howard. „Dvanáct.
Dvacet čtyři. Třicet šest. Je to pro dobrou věc, že jo?
Nebo chceš, abych řekl naší holce, že jsi krkoun?“
„To je tak… „ začal Geor~e a pak bezmocně potřásl rameny. „Nevadí. Jistě. Rekni jí, že koupím krabici, ať je to, co chce.“
Marty zakroutil hlavou a vešel dovnitř.
Jeho sestra, bratr a matka již seděli u stolu: nikdo z nich ani nevzhlédl, když Marty vešel a padnul na svoji židli. Pro tentokrát byl řád, že jsou všichni zabráni do svých starostí a že je nenapadlo zeptat se na to, jak dopadla přehrávka. Nechtělo se mu vysvětlovat, proč neuspěl, ani nestál o to, vidět jejich soucitné pohledy.
„Zase fašírka,“ řekl otráveně.
Jeho kritika neodradila jejich čelisti od práce. Naproti němu seděl dvaadvacetiletý bratr Dave, oblečený v uniformě Burger Kingu. Jedním okem se díval na hodiny a druhým na jídlo, které hltal po velkých kusech jako hladovějící zvíře a přitom hlasitě polykal. Po Martyho levici seděla jeho sestra Linda, devatenáctka, která nebyla příliš atraktivní částečně proto, že měla na sobě moc očních stínů. Marty se pokusil si vzpomenout, kdy ji naposled viděl bez fialových či zelených očních víček, ale nakonec to vzdal. Po Martyho pravici seděla stará dobrá máma, která kdysi byla atraktivní a šťastná. Nyní, ve svých čtyřiceti sedmi letech, měla nadváhu, pila víc, než pro ni bylo dobré a měla na talíři víc jídla, než kdokoliv jiný. Menu, kromě sekané, obsahovalo makarony a sýr, míchanou zeleninu Birds Eye a instantní bramborovou kaši od Frenche.
Otec, který se usadil jako poslední, přepnul televizi na reprízu seriálu Honeymooners a místo jídla si před sebe rozložil papíry. Marty si rozzlobeně povšiml, že otec začal dělat domácí úlohu, již mu Biff Tannen tak nezdvořile zadal.
Několik minut se Marty a Dave bavili sledováním Honeymooners a přeříkávali jejich dialogy o chvilku dříve než herci. To nakonec mámu rozčílilo.
„Dobrá,“ řekla. „My víme, že jste to už viděli stokrát. Ale váš otec to chce vidět, O.K.? Tak ho nechte v klidu, aby to mohl vychutnat.“
Marty a Dave pokrčili rameny.
Chvíli vládlo ticho, dokud se máma nakonec nepodívala na Martyho, neusmála se a neřekla: „Tak,
Marty, jak dopadla přehrávka?“
Marty se unaveně nadechl.
„Nevzali nás,“ řekl jednoduše.
Všichni přemýšleli co říci, tedy alespoň předstírali, že přemýšlejí.
„Asi to bylo dohodnuté předem,“ řekl dlouze Dave, což Martymu překvapivě zvedlo náladu. To bylo ve skutečnosti to, o čem přemýšlel celou dobu od té zatracené zkoušky.
„Možná,“ pokrčil rameny.
„Pravděpodobně věděli předem, kdo vyhraje,“ přikývl Dave. „A ten zbytek dělal jen zeď.“
„Blbost,“ řekla Linda, aniž vzhlédla od zákusku Jell-O, instantního čokoládového pudingu s instantní šlehanou polevou.
„To se mi nelíbí,“ vzdychla.máma. „Myslím, že vaše kapela je velmi dobrá. Nechápu, jak může někdo jiný být lepší.“
Táta vzhlédl od domácí úlohy. „Věř mi, synu,“ dovolil si risknout, „jsi na tom mnohem lépe, když nemáš žádnou přitěžující okolnost díky té taneční zábavě YMCY.“
„Jakou přitěžující okolnost?“ zeptal se Marty.
„Inu, musel by ses starat o to, jak tam dostaneš všechno vaše vybavení…“
„Už jsme to dělali tolikrát předtím,“ přerušil ho Marty. „To není žádný problém.“
„Museli byste se připravit na nějakou nepředvídanou událost, kdyby někdo onemocněl,“ pokračoval Martyho otec.
„Nikomu nikdy nic nebylo.“
„Tím spíš může být nyní,“ trval na svém otec. „Pak byste se museli ujistit, že dostanete všechny své peníze, správně je rozdělit, zaplatit muzikantské unii…“
„Jů,“ zamumlal Marty. „Ty opravdu dokážeš najít hodně dobrých důvodů proč nic nedělat.“
To jeho otce nezpomalilo ani o polovinu.
„Co kdybyste byli tak dobří, že by vás někdo chtěl najmout?“ pokračoval. „Pak byste měli problémy ve škole.“
„Máš pravdu tati. Možná bych měl raději jít do postele. Čím déle zůstanu, tím více problémů budu mít.“
„Věř mi, synu, jsi na tom lépe bez všech takových bolestí hlavy,“ dodal jeho otec.
„Má pravdu, Marty,“ dodal Dave sardonicky, čímž si z táty utahoval. „Jestli je tu něco, co nepotřebuješ, je to bolest hlavy.“
Marty se nakonec přestal hádat. Když to vzdával, měl pocit, že jedná stejně jako jeho otec.
Linda, která právě dojedla svůj puding, upoutala pozornost Lorraine McFlyové. „Víš, nemuselas` jíst tohleto,“ řekla máma. „Máme ještě dort.“
Linda pozvedla obočí. „Jaký dort?“ zeptala se.
Lorraine ukázala na třípatrový dort na kuchyňské lince. Na vrchu bylo napsáno VÍTEJ STRÝČKU JOEYI. Nad písmeny byl z cukru udělaný malý černý ptáček unikající ze zamřížovaného okna. Nebylo to příliš důvtipné, ale situace strýčka Joeyho nebyla pro nikoho tajemstvím.
„Vypadá to, že budeme muset zase sníst ten dort sami,“ zazubila se Lorraine. „Strýček Joey nedostal propustku.“
„Možná bychom měli zkusit dát někam žádost,“ navrhl Dave.
„To je zbytečné,“ pokračovala Lorraine. „Ujistili ho, že ho tentokrát pustí. Pak se ale stalo něco ve vedení věznice.

Někdo si přihřál polívčičku, a to ho ranilo nejvíc.“
„Je to možná i dobře,“ řekl Marty. „Kdyby se dostal ven, musel by udělat hodně rozhodnutí: Musel by si najít práci a vyplňovat daňová přiznání…“
„To je fakt,“ přidal se Dave. Musel by se starat o to, jak se dostat z místa na místo, jestli má dost drobných na telefon… To je lepší, aby zůstal, kde je.“
Lorraine se zamračila a podívala se rozzlobeně na oba dva. George McFly nevzhlédl od své práce.
„Kéž byste měli víc pochopení,“ řekla Lorraine.
„Víte, že je to můj bratr.“
„Já si myslím, že je nanejvýš trapné mít strýčka ve vězení,“ zamumlala Linda.
„Všichni děláme v životě chyby, děti,“ řekla Lorraine filozoficky.
„Jo, ale strýček Joey dělá jednu za druhou,“ usmál se Dave. „A to i když má propustku. Což není jen chyba, to je úplná pitomost.“
Lorraine neodpověděla. Místo toho si nandala ještě jednu porci brambor.
Dave se podíval znovu na hodiny, utřel si ústa a odstrčil židli. „K sakru,“ řekl. „Už zase přijdu pozdě.“
„Prosím, kontroluj se,“ varovala ho matka.
„Jasně, že jo,“ řekl Dave, zvedl se a vystartoval z hlavních dveří. O chvilku později slyšeli, jak startuje auto a rachotí si to pryč. Marty si přál mít svoje vlastní auto, třeba i takový pekáč, jako má Dave.
Alespoň by byl nezávislý: kdyby se něco stalo s jeho autem, mohl by vinit jen sám sebe.
„Mimochodem,“ řekla Lorraine. „volala ti Jennifer… chce, abys jí zavolal zpátky.“
Marty přikývl.
„Myslím, že se jmenuje Parketová.“
„Já vím, jak se jmenuje, mami.“
„Ale taky to mohla být jiná Jennifer, ne?“
„Ano, ale já teď žádnou jinou Jennifer neznám.“
„Promiň,“ řekla jeho matka a shrabovala zbytky svých brambor kůrkou chleba. „Mimochodem, nějak se mi nelíbí. Každá dívka, která volá sama chlapci, si říká o malér.“
Marty si s Lindou vyměnil významný pohled. Cožpak nemá jejich matka všech pět pohromadě?
„Ach, matko,“ zamumlala Linda, „na tom není nic špatného, když dívka volá chlapci.“
„No, já si myslím, že je to strašné,“ trvala na svém Lorraine. „Děvčata, nadbíhající chlapcům, kdo to kdy slyšel? Já jsem nikdy neběhala za chlapci, když jsem byla ve vašem věku. Nikdy jsem jim nevolala, nezvala je na schůzku a neseděla s nimi v autě…“
Jak nudné mládí, pomyslel si Marty.
„Protože když se takhle chováš, chlapci si tě nebudou vážit, Lindo. Budou si myslet, že jsi lehce dostupná.“
Linda protočila oči. Tohle slyšela tisíckrát, ačkoliv se zdálo, že miliónkrát.
„A jak se mám tedy s někým seznámit?“ zeptala se, aby řeč nestála.
„To se prostě stane,“ usmála se Lorraine. „Jako jsem já potkala vašeho otce.“
„Ale to bylo tak hloupé!“ zakňučela Linda. „Dědeček ho srazil autem.“
„Protože se to tak mělo stát.“
„Možná bys měla rozestavět kolem sebe bezpečnostní hlídky,“ navrhl Marty.
„To by nebylo k ničemu dobré,“ řekla Lorraine, aniž si uvědomila jeho sarkasmus. „Víš, setkání s tím pravým nikdy nemůžeš připravit. Až se to stane stejně se nebudeš schopna tomu ubránit. Je to prostě zákon, který se musí stát, tak jistě, jako že slunce vyjde zítra ráno.“
Všechna tato metafyzika na Lindu nijak nezapůsobila. „Já stejně pořád nerozumím tomu, co dělal táta uprostřed silnice,“ řekla.
Otec, který nevnímal konverzaci, nevzhlédl od práce, a tak máma zvýšila hlas, aby upoutala jeho pozornost. „Jak to bylo, Georgi?“ zeptala se. „Co jsi tam dělal - sledoval ptáky?“
George potřásl hlavou jako někdo, kdo se probírá z komatu. „Hrn?“„ zamumlal silně. „Říkala jsi něco Lorraine?“
„Nic. Na tom nezáleží.“
„Možná jen špatně stopoval,“ navrhl Marty. Skutečně ho nezajímalo, jak se setkali jeho rodiče.
Avšak Lorraine byla zaujatá vyprávěním příběhu.
„Nicméně,“ pokračovala. „Dědeček ho srazil autem a přinesl ho domů. Byl úplně v bezvědomí…“
„Tak jako teď,“ přerušil Marty.
Lorraine po něm hodila káravým pohledem. „Vypadal tak bezmocně… jako ztracené štěňátko. A já jsem ho přijala do svého srdce…“
„Jo, mami,“ usmála se Linda. „Vyprávěla jsi nám o tom miliónkrát. Bylo to skoro jako v pohádce Slavík a růže.“
Lorraine se pohodlně opřela a její oči se zasnily nostalgickými myšlenkami a obrazy… „O prvním víkendu,“ pokračovala, „jsme měli naši první schůzku.
Byla to taneční zábava zvaná Okouzlení na mořském dně.“
„Pod mořem?“ přerušil ji Marty znovu. „Chceš říct, že všichni jste šli převlečeni za škeble či ústřice?“
Jeho matka ho ignorovala.
„Nikdy na to nezapomenu,“ řekla. „Byla to noc, kdy přišla ta příšerná bouře. Pamatuješ se, Georgi?“
„Co to, drahoušku?“ zadrmolil George McFly.
„Noc naší první schůzky.“
„Hmm. Pršelo.“

„Nejhorší bouře, jaká kdy byla," vypravovala Lorraine. „Lidé o ní stále hovoří. Nicméně, váš otec mě na tanečním parketu poprvé políbil… a tehdy jsem si uvědomila, že strávím celý svůj život s ním."
„To skutečně musela být bouře," usmál se Marty.
„Nemůžu uvěřit, že táta sebral odvahu tě políbit na veřejnosti," řekla Linda.
Lorraine se začervenala. „Inu. možná jsem mu trochu dodala odvahy…„ řekla stydlivě.
„Vsadím se, že jsi po něm prostě musela skočit," navrhl Marty.
S tím dokončil svou večeři, odmítl kousek dortu pro trestance, který nepřišel domů, otřel si ústa a zvedl se od stolu.
Lorraine si ho stěží všimla, tak byla zabrána do svých myšlenek. „Když se nad tím tak zpátky zamyslím," vzpomínala, „musela jsem. Já jsem fakticky musela…"
Aby nezapadla do obscénních hovorů, jak tomu říkala, nechala zbytek věty zaniknout v hrdle. Nicméně, bylo to přiměřené zakončení. Marty byl na půl cesty do kuchyně, Linda sledovala z okna, co se děje u sousedů a George byl stále zabrán do svých papírů. Lorraine pokrčila rameny a sáhla po nejbližším noži. Když nikdo nechce kousek dortu pro strýčka Joeyho, tak ona si dá.
S úsměvem si ukrojila kousek na čtyři palce, šoupla si ho na talířek od kávy a zaútočila na něj. Jak se tak krémová poleva rozplývala v jejích ústech, jakékoliv pocity i všechny vzpomínky na posledních třicet let se v ní rozpustily.

Kapitola 3

Doc Brown zaparkoval svou úctyhodnou dodávku na parkovišti U dvou borovic krátce po půlnoci. Bylo tu víc aut, než očekával, a tak zajel do vzdálenějšího kouta asfaltové plochy a čekal.
„Musí to být dlouhý film," řekl si pro sebe.
Einstein, velký pes, stočený na předním sedadle, nadskočil hned jak auto zastavilo a strkal čumák proti oknu.
„Ne, Einsteine," zamručel Doc Brown. „Ještě ne.
Máme ještě čas, tak se zase hezky usaď."
Einstein zívnut, stočil jazyk zpátky do tlamy a zkusil se poškrábat za obojkem. Baterií poháněné hodinky, které byly k obojku připevněné, zasvítily ve světle měsíce a na nich se změnil čas z 00:07 na 00:08. Pak se pes uklidnil.
Po chvíli se z obchodního centra vynořilo několik hloučků lidí a zamířilo k autům. Startování motorů, rozsvěcování světel a skřípání pneumatik na chvíli oživilo rozlehlou pláň bez stromů. Lehká vůně benzínových výparů visela v hustém vzduchu a tenké záblesky světel zmizely v ranní temnotě. V nastalém tichu se Brownovi ulevilo. Před lidmi se cítil nejistý.
Snivě přemýšlel o reakci veřejnosti na jeho nadcházející experiment, když si najednou uvědomil, že zapomněl jednu velice důležitou věc, kterou chtěl použít.
„K sakru," zadrmolil.
Za starých časů by byl nucen vyhledat veřejnou telefonní budku někde v obchodním centru, ale naštěstí se psal rok 1985. Sáhl pod palubní desku, vytáhl telefon a vytočil číslo.
Marty nespal, jednak proto, že se skutečně chtěl setkat s Docem Brownem, a pak proto, že jeho hlava byla plná temných neposedných myšlenek. Pokud jde o Jennifer, samozřejmě udělal chybu. Zapomněl jí zavolat. Když se díval na svoje hodinky, usoudil, že je dost pozdě, aby jí brnknul. Zvláště, když nevěděl, jestli je stále u babičky nebo už odjela domů. Možná si tak jen zdůvodňoval vlastní lenost. Ať tomu bylo jakkoliv, zkřížil ruce na prsou a znovu zavřel oči.
Ve světle jediné lampy bylo vidět, že obyvatel pokoje propadl rockové muzice, autům a zvukové reprodukci. Zdi byly pokryty plakáty rockových hvězd a aut, zvláště toyoty s pohonem na všechny čtyři kola.
Kazeťák, přenosný syntetizátor a veliká kupa partitur byly složeny v jednom rohu místnosti, zatímco v druhém se povalovala basová kytara a reproduktor.
Ačkoliv byl Marty z toho odpoledního pobíhání unavený, nemohl spát. Stále myslel na podraz předsedy hudební komise a začal pochybovat, jestli se někdy někam v nahrávacím studiu dostane. Po dvaceti minutách se zvedl a šel ke stolu blízko své postele. Zvedl dotazník s hlavičkou R&G RECORDS, pročetl si ho a pak zasunul do přiložené obálky spolu se svojí demo kazetou.
Za zkoušku to stojí, myslel si. Jen to poslat.
Ale pak jeho druhé já zaváhalo. Proč to posílat?
Kvůli dalšímu odmítnutí? Utratit poštovné jen proto, aby mohl žít několik dalších týdnů v naději, než všechno zase splaskne?
Pokrčil rameny a vyhodil kazetu i s dopisem do odpadkového koše. Pak padl opět na postel.Jeho mysl se nakonec osvobodila od depresivních myšlenek a dovolila mu upadnout do hlubokého spánku, který ale skončil krátce po půlnoci.
Crr. Crr-crr.
Marty potřásl hlavou a sáhl po bezdrátovém telefonu vedle postele.
„Haló."
„Ty jsi usnul, že jo?" zeptal se na druhém konci Doc Brown.
„Hm, ne. Jasně že ne."
„Mluvíš, jako by ses teď probral."
„Přemýšlel jsem," řekl Marty. „Co se děje? Ještě mám čas."
„Hm-mmm," odpověděl Brown. „Jenom jsem na něco přišel. Zapomněl jsem svoji videokameru. Můžeš se cestou sem zastavit u mě doma a vyzvednout ji?"
„Bez problému, Docu. Je klíč pořád na tom samým místě?"

„Jasně. Pod květináčem.“
„To není zrovna dobrý místo,“ řekl Marty. „To je první místo, kam by se šel zloděj podívat.“
„Ještě mě nikdy nevykradli. A vůbec, u mě to vypadá tak bezvýznamně. Nikdo by si nikdy nepomyslel, že je tam výzkum za miliardu dolarů.“
„O.K“ Docu. Tak za půl hodiny na shledanou.“
„Dobře.“
Marty zavěsil, znovu si natáhl boty, popadl bundu, skateboard a nový walkman, bez kterého neudělal krok. Pak se vrátil zpátky k posteli a zastrčil několik polštářů pod peřinu, aby to vypadalo, že tam někdo tvrdě spí. I když tohle všechno udělal, divil se, proč se tak namáhal. Tohle přeci nakonec není vězení. Strážci nechodí na kontrolu každou hodinu, aby počítali hlavy. Ale pokládal za správné to udělat, když opouštěl dům pozdě v noci.
Tiše si hvízdal, zavřel za sebou dveře a sešel po špičkách ze schodů.
Vyšel hlavním vchodem a šel ještě tak půl bloku, než skočil na skateboard. Jednou totiž ke svému zklamání zjistil, kolik hluku může nadělat za tichého večera. Tenkrát, asi před dvěma lety se plížil z domu, aby se setkal s klukama, když jeho matka uslyšela hluk a v autě ho dohnala.
To se ale teď nestalo. Rychle si to frčel zadními uličkami a kolem rohů, již bezpečně z doslechu, až dorazil k polorozpadlé garáži, která byla obydlím doktora Browna.
Klíč byl na svém místě. Marty ho popadl, vešel dovnitř a rozsvítil světlo.
Byl na půl cestě k ponku, kde Doc schovával videokameru, když ho náhlý pazvuk vylekal, až nadskočil.
Všechny hodiny, které šly nachlup přesně, se rozezvučely, aby ohlásily celou - zvonkohry, kukačky, digitální pípot.
Marty stál deset sekund na místě, dokud i ten poslední úder neumlkl. Usmál se nad podivnou symfonií, kterou zaranžoval a zkomponoval Doc Brown, ten nejfanatičtější časoměřič na světě.
„Musí už být jedna hodina,“ řekl Marty. A taky byla.
Běžel rychle k ponku, vytáhl videokameru, zastrčil ji do pouzdra a vyjel na skateboardu z Docovy garáže. O deset minut později se blížil k dvěma borovicím, označujícím vchod do centra. Když zahýbal za roh, spatřil povědomou dodávku a zamířil k ní. Mlha, osvětlená výpary sodíkových lamp, byla příhodnou atmosférou k významnému vědeckému experimentu.
„Docu,“ řekl Marty a přiblížil se k nákladáku.
Nikdo neodpověděl. Jen Einstein, Docův pes, vykoukl z okna spolujezdce, jeho tmavé oči byly přátelské, ale nic neříkaly.
„Hej, Einsteine,“ řekl přesto Marty, „kde je Doc? Kde je doctor, kluku?“
O několik vteřin později slyšel, jak se motor probouzí k životu a jak potichu túruje. Vypadalo to, jako by hluk přicházel zevnitř dodávky, ale neznělo to jako její motor. Bylo to příliš vzdálené, a na druhou stranu zvuk neproudil zespodu kapoty, ale odněkud z centra vozidla.
Marty obešel dodávku.
Jakmile se dostal k zadnímu nárazníku, uslyšel ostrý skřípavý zvuk, prásknutí, a zahlédl, jak se zadní dveře dramaticky rozlétly. Rampa se umístila do své pozice a obrovský zářící objekt se snesl na parkoviště.
Byl to DeLorean z nerez oceli, upravený nějakými prstenci a podivně vypadajícími součástkami na zadní kapotě.
Marty zíral na automobil s obdivem.
DeLorean k němu lehce popojel a zastavil. Dveře na straně řidiče ve tvaru racčího křídla se zvedly, aby odhalily rozesmátou tvář Doca Browna.
Ale Marty si svého přítele vůbec nevšiml a stále civěl na DeLorean. Nic takového předtím nikdy neviděl. Předek modernistického vozidla byl jeden hladký svah od okna k nárazníku - krásný, ale těžko představitelný. Prostor za řidičem byl přeměněn v cosi, co se podobalo něčemu, co můžete vidět jen v atomové elektrárně. Místo zadního sedadla byl obrovský nukleární reaktor, za kterým vyčnívaly dva velké ventily, každý s osmi otvory. Sesti palcové vinutí se táhlo kolem ventilů a reaktoru, mizelo za zadním nárazníkem a objevilo se opět, omotané kolem vrchu reaktoru. Kruhový talíř, pravděpodobně osmnáct palců v průměru, o němž Marty později zjistil, že je to radar, visel v prostoru spolujezdce. Různé těžké kabely se táhly od motoru k předním kolům a tím dodávaly DeLoreanu ještě tajemnější vzhled.
Než Doc Brown promluvil, dovolil svému chráněnci, aby nějakou chvíli zíral na neobvyklé auto.
„Dobrý večer, Marty,“ řekl s usměvavou formalitou. „Vítej. Tohle je můj velký nejnovější experiment, na němž jsem pracoval celý svůj život.“
Martyho zajímal více DeLorean nežli experiment.
Kroužil kolem auta a prohlédl si každou linii i skrytý šrám. „Je to DeLorean,“ řekl. „Ale co jsi to s ním provedl?“
„Jen několik úprav,“ usmál se Doc.
Zatímco Brown hovořil, vystoupil z auta a odhalil se ve svém sci-fi lesku. Myslel si, že se musí podobat Michaelovi Renniemu, když poprvé vystupuje na Zemi ve filmu Den, kdy se Země zastavila.
„Proč máš na sobě skafandr?“ zeptal se Marty.
Nemá žádný respekt, pomyslel si Doc Brown. Měl tolik problémů s přípravou přiměřeného oblečení pro tuto příležitost a tenhle mladík si tomu klidně řekne skafandr.
„Poslouchej Marty,“ řekl. „Všechny otázky zodpovím v pravý čas. Teď zapni kameru a začneme.“
Marty vytáhl kameru z pouzdra, posadil ji na stativ a zaměřil na Doca Browna. Ten zvedl ruku a když mávl, Marty začal natáčet.
Brown začal mluvit, jako nějaký komentátor dokumentárního filmu. „Dobrý večer,“ řekl. „Jmenuji se Dr. Emmett Brown. Stojím zde na parkovišti U dvou borovic. Je sobota, 26. října 1985, 1 hodina, 19 minut ráno a toto je časový experiment číslo jedna.“

Podíval se dolů na Einsteina, který vyskočil z dodávky a ťapal nervózně kolem DeLoreanu. Doc dodal: „Pojď, Einsteine. Nasedni, chlapče.“
Pes poslušně naskočil do auta a usadil se královsky na řidičově sedadle. Doc Brown se přes něj natáhl a přikurtoval ho. Pak se otočil k Martymu, kameře a neviditelnému obecenstvu a pokračoval ve svém komentáři.
„Prosím, povšimněte si, že Einsteinovy hodinky jsou seřízeny přesně s mými.“
Ukázal své hodinky spolu s Einsteinovými na jeho obojku. Marty zaměřil objektiv co nejblíže, a opravdu, šly stejně.
„Nyní,“ řekl Doc Brown, „nyní můžete vidět celé auto. Všimněte si, že pes je zcela sám a jeho hodinky jdou stejně s mými náramkovými hodinkami. První část našeho experimentu bude provedena pouze na psu. Nejde o žádný risk, ale v tradici většiny významných pokusů dovolujeme zvířatům, aby byla první.“
Poplácal psa na hlavě a řekl, „Hodně štěstí Einie,“ a natáhl se po zapalování. Motor DeLoreanu se opět rozhučel k životu. Brown rozsvítil světla a zavřel raccí dveře. Okénkem byla vidět jen Einsteinova hlava.
Doktor Brown popošel zpět o několik metrů a pokračoval ve svém komentáři. „Nyní budu řídit vozidlo tímto ovladačem.“
Naklonil jej k Martymu s kamerou, který sledoval jeho pohyby. Vypadalo to jako dálkové ovládání autíček pro děti. Byla na něm tlačítka označující plyn a brzdu, rychlostní páku a digitální tachometr s určením mílí za hodinu. Na první pohled to bylo jednoduché, ale přesto docela vyspělé. Marty nepochyboval, že Doc Brown může manévrovat s DeLoreanem na dálku, ale stále neměl představu, k čemu to je. Místo, aby se pokusil na to přijít, rozhodl se užít si tohle představení jako kameraman a divák v jednom.
Brown zapnul ovládání a pomocí plynu a páky couval s DeLoreanem do vzdáleného kouta parkoviště. Tam ho prudce zastavil a otočil tak, že stál čelem k nim. Marty, když viděl jak se od pneumatik otáčejícího se auta kouří, doufal, že nikde nablízku není žádný policajt. Bylo by to pro ně i pro poldu velice trapné, až by zjistil, že bezohledným řidičem je - pes.
Po třicet sekund auto stálo a zahálelo. Martymu připomínalo gigantickou kočku, která se připravuje ke skoku na neopatrnou oběť.
„Nyní můžeme pokračovat,“ řekl Brown. „Jestliže jsou mé výpočty správné, pak až auto pojede rychlostí osmaosmdesát mílí za hodinu, uvidíte pěkný tóčo.“
Náhle si uvědomil, že kamera ještě běží. Otřásl se nad vlastním užitím hovorového jazyka a rychle, více konvenčně dodal: „Když je dosaženo rychlosti osmaosmdesát mílí za hodinu, měly by se v tomto časovém experimentu číslo jedna udát neobvyklé věci.“
Usoudil, že později může sestříhat pásek v přijatelnou verzi.
Zhluboka se nadechl a stiskl tlačítko plynu. Parkoviště U dvou borovic si vybral díky jeho extrémní délce - téměř třetině míle - ale jakmile se bujný DeLorean začal řítit směrem k vzdáleným budovám, Doc se začal obávat, že ani tato vzdálenost nebude stačit. DeLorean vyrazil jako závodní auto a jeho rychlost rychle vyskočila na třicet, pak čtyřicet mílí. Když dosáhla šedesátky, zdálo se, že se auto pohybuje nebezpečně rychle. Marty ho sledoval svým hledáčkem. Jednou či dvakrát mu z něho auto vyjelo, jak ho náhlý příval rychlosti popohnal vpřed.
„Sedesát,“ oznámil Doc Brown. „Sedesát pět… sedmdesát… sedmdesát pět…“
Marty sledoval měřící přístroje a světýlka blikající proti černému nebi a zároveň ho napadlo, jak se asi cítí Einstein, sedící v autě jako v kleci.
„Osmdesát.“
Doc Brown otočil auto v obrovském oblouku a řídil ho tak, že se k nim přibližovalo na plný plyn. Protože měl před sebou celou délku parkoviště, neměl už žádné obavy a přitlačil na plyn. Ručička tachometru poskočila na osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát sedm, a nakonec na osmdesát osm, kde jako by chtěla zdůraznit důležitost tohoto magického čísla, zůstala po nějakou chvíli viset.
Doc Brown čekal. Teď by se to mělo stát, myslel si, mělo by se to stát každou sek…
Myšlenku nedokončil, protože místo toho byl pohlcen příštími událostmi.
DeLorean byl uprostřed své překotné jízdy středem parkoviště najednou obklopen oslňujícím bílým zábleskem. Po kratičký okamžik se silueta auta, obklopená korunou světla, podobala dráze slunce. Pak Martyho uhodila tlaková vlna a hlučný výbuch, a Doc Brown, stejně jako auto, zmizel v obrovském přívalu ohně. Velké žhavé plameny se postupně zmenšovaly, dokud ve vzduchu nezbyl jen růžový opar. Pak se po parkovišti rozlehl tenký, cinkavý zvuk. Bylo vidět stín malého pohybujícího se bodu. Marty ukázal svými třesoucími se prsty na přibližující se objekt. Byla to poznávací značka DeLoreanu, mámivá značka, na níž bylo napsáno: MIMOČAS.
„Co jsem ti říkal?“ křičel Doc Brown s hrdostí v hlase. „Osmaosmdesát mílí za hodinu! Přesně, jak jsem to vypočítal.“
Podíval se na hodinky. „Casový přesun se uskutečnil přesně v 1:20 ráno.“
Marty potřásl nevěřícně hlavou. „Pro boha všemohoucího!“ křičel. „Ty jsi desintegroval Einsteina!“
„Ne,“ řekl Doc Brown klidně.
„Ale to číslo je to jediné, co zbývá z auta, psa a všeho!“
„Clklidni se, Marty. Nic jsem nerozložil. Molekulární struktura Einsteina i auta je kompletně neporušená.“
„Tak kde k sakru jsou?“ dožadoval se Marty.
Doc Brown se na něho podíval s klidem, který Martyho uváděl v šílenství.
„Ne kde,“ řekl. „Kdy.“
„Nerozumím.“
„Přiměřená otázka,“ opravil Doc Brown, „není kde jsou, nýbrž v jakém čase, k sakru, jsou? Jak vidíš, Einstein se právě stal prvním cestovatelem v čase na světě. Poslal jsem ho do budoucnosti - jednu minutu do budoucnosti, abych byl přesný. A přesně v 1:21 a nula sekund ho tu máme zpátky… a stroj času taky.“

Martymu to stále nedocházelo.
„Nahráváš tohle všechno?“ zeptal se Doc Brown.
„Protože pokud ano, bylo by lepší namířit kameru na mne, nebo na místo, kde auto stálo, než do země.“
Marty potřásl hlavou a povšiml si, že nechal kameru, díky svému napětí, klesnout. Zvedl ji, pořádně si ji posadila zaměřil hledáček na Doca Browna.
„To je v pořádku,“ řekl Doc a schovívavě se usmál.
„Stále ještě máme několik sekund.“
„Několik sekund, na co?“
„Uvidíš.“
„Snažíš se mi tu namluvit, že jsi z DeLoreanu udělal stroj času?“ ptal se Marty.
Doc Brown se skromně usmál. „Já to vidím tak,“ odpověděl, „že když se chystáš sestrojit stroj času, proč to neudělat ve stylu a s představivostí? Mimo jiné, použít DeLorean bylo i praktické. Jeho nerez ocel rozptyluje výboje.“
Zarazil se, protože digitální hodinky začaly pípat.
„Zbývá deset sekund,“ řekl Doc Brown. „Nahrávej,
Marty.“
„Vůbec jsem nepřestal.“
„Pět sekund. Připrav se na náhlý tlak vzduchu.“
Marty pevněji sevřel kameru a zamířil na místo, kde DeLorean zmizel.
„Čtyři… tři… dva… jedna… „ Doc Brown odpočítával a jeho hlas byl naplněn očekáváním.
Přesně podle plánu je uhodil nápor větru, následován okamžitě ohlušujícím duněním. Až jim vstávaly vlasy. Najednou se s velkým otřesem objevil DeLorean na tom samém místě, na jakém ho naposledy viděli.
Ale nestál. Pohyboval se stejně vysokou rychlostí jako předtím.
„Osmaosmdesát mílí za hodinu!“ křičel Doc Brown nad vlnou hřmícího vzduchu.
Podíval se na ovládání a uhodil do brzdového spínače. Tím přinutil auto, aby se skučením zastavilo.
Valil se z něho kouř.
Doc Brown okamžitě vyběhl k vozidlu. Marty připevnil kameru na stativ a běžel za ním. Dorazil k DeLoreanu několik sekund po Brownovi, který zdráhavě a obezřetně přistoupil k autu. Naznačil Martymu, že by měl počkat, dokud vše neprověří, a jemně se dotkl kliky. Překvapeně odskočil s výkřikem bolesti.
„Je to horký?“ zeptal se Marty.
„Ne. Studený. Zatraceně studený,“ řekl Brown a třásl rukou.
Doc počkal nějakou chvíli a pak otevřel dveře na řidičově straně. Einstein na ně koukal a vrtěl ocasem na opěradle sedadla. Martymu se ulevilo, když viděl, že nedošel viditelné úhony. Doc byl také potěšen, že jeho miláček je v dobrém stavu, ačkoliv jeho zájem byl spíše klinického původu. Místo, aby se pomazlil se psem, natáhl se a pootočil obojek tak, aby viděl do něj vsazené digitální hodinky.
Bylo na nich 1:20:10. Doc Brown se podíval na svoje a usmál se. Na jeho hodinkách bylo 1:21:10.
„Přesně rozdíl jedné minuty,“ řekl triumfálně. „A Einsteinovy hodinky stále jdou. Nezastavily se.“
„Je v pořádku?“ zeptal se Marty.
„Mě se zdá, že je.“
Brown odepnul postroj. Einstein vyskočil z auta, hravý a šťastný. Doc Brown sáhl do kapsy a dal mu mléčnou kost jako odměnu. „Malá cena za tak neocenitelný výkon,“ řekl.
„Jsi si jistý, že je O.K.?“
„Ano,“ odpověděl Brown. „A není si vůbec vědom, že se něco stalo. Co se jeho týče, ten výlet byl bleskový. Proto jdou jeho hodinky o minutu později. Přeskočil jednu minutu, aby se vrátil právě v téhle minutě v čase… „ Když viděl jak se Marty mračí, kývl na něj, aby přišel blíž k DeLoreanu. „Pojď sem, ukážu ti jak to funguje,“ nabídl se a strčil hlavu dovnitř auta.
Marty se přiblížil a podíval se na stále blikající řadu číselníků a cerepeťiček.
Tak jako dítě ukazuje svou novou hračku, začal Doc Brown cvakat spínači a vykládal. „Nejdříve zapneš časové okruhy,“ řekl. Barevná baterie indikačních světel se rozsvítila, když stiskl spínač.
„Tahle čísla ti říkají, kam jedeš, tahleta ti říkají kde jsi, a tahle, kde jsi byl,“ pokračoval.
Marty se podíval na cedulky zblízka. Byly označeny ČAS URČENÍ, SOUČASNÝ ČAS a ČAS MINULÉHO DOJEZDU.
Aniž by počkal, jestli Marty nemá nějaké otázky,
Brown rychle pokračoval. „Vyťukáš tady na té klávesnici čas určení,“ řekl. „Chceš vidět podpisování Prohlášení Nezávislosti?“
Marty tupě zíral, jeho mysl byla plná vzrušení. Dělá si legraci? Může tenhle stroj, ačkoliv je tak vyspělý, předvést takovéhle zázraky?
Doc Brown znovu, aniž by čekal na odpověď, namačkal datum na displeji času určení: 4.7.1776. „Teď už musíme jen jet do Filadelfie. Nebo možná bys rád byl přítomen narození Krišta.“
Změnil datum na 25.12.0.
„Samozřejmě,“ dodal didakticky, „existují určité dohady kolem toho data. Někteří učenci říkají, že Kristus se narodil roku 4 př.n.l. a že někdo v ranném středověku udělal chybu ve výpočtu. Ale za předpokladu, že datum 25.12.0 je správné, pak můžeme vyrazit na cestu do Betléma.“
„Levou rukou,“ řekl Marty.
Nyní již docela pochopil popis mechanismu systému. Doc Brown změnil ČAS URČENÍ na 5.11.1955.
„Tohle je další důležité datum v historii vědy a vývoje,“ pokračoval. „5. listopad 1955. Myslím, že to byla sobota. Ano,

když o tom teď tak přemýšlím, jsem si tím jistý. Počasí bylo takové pošmourné.“
„Co se tehdy stalo?“ zeptal se Marty. Bylo to víc jak deset let před tím, než se narodil, takže se mohl jen dohadovat.
„Byla objevena Salkova vakcína, nebo něco takového?“ zeptal se, protože si pamatoval ze školy, že radikální léčení dětské obrny začalo někdy v té době.
„Ne,“ pokračoval Doc Brown. „Je to významný den pro vědu, o kterém nikdo neví - dosud. Nikdo, tedy kromě mě. Víš, to byl den, kdy jsem vynalezl stroj času…“
„A co je tedy dnes?“ přerušil ho Marty.
„Dnes je pokračování, realizace,“ usmál se Brown.
„Pátý listopad 1955 znamená koncepci, tedy moment, kdy jsem přišel na tuhle teorii a věděl jsem, že to budé fungovat.“
Opřel se o zářící DeLorean a jeho oči byly zamlžené šťastnou nostalgií. „Živě se na to pamatuji.
Stál jsem na okraji záchodu a zavěšoval jsem hodiny.
Porcelán byl mokrý. Uklouzl jsem a uhodil se do hlavy o umyvadlo. A když jsem přišel k sobě, měl jsem zjevení - vizi, která byla absolutně dokonalá - v mé hlavě byl obraz všeho, co jsem musel udělat a jak.“
Mávl směrem k autu. „Věř tomu nebo ne, viděl jsem tohle,“ pokračoval. „Můj sen, či halucinace, nebo cokoliv to bylo, obsahoval tenhle obraz.“
„Ohromné,“ zvolal Marty s očima otevřenýma dokořán. Znal ten pocit. Jednou se probudil uprostřed noci s textem a melodií nové písně doslova hrající v jeho hlavě. Jediné, co zbývalo, bylo vzít papír a napsat si to. To nic nebylo ve srovnání s vědeckým průlomem, jakým je vynález stroje času, ale pocit to byl podobný.
Doc Brown se natáhl dovnitř vozu a ukázal na zvláštní středový agregát. „Natoč tohle,“ řekl.
Marty zaměřil kameru na podivně vypadající věc.
Doc Brown hnul hlavou tak, aby mohl být na filmu spolu s agregátem a vysvětlit jak pracuje, pak pokračoval profesionálním tónem. „Tato věcička, co umožňuje cestování v čase - to je kapacitátor.“
„Kapacitátor, jo?“ opakoval Marty. „Jmenuje se to takhle doopravdy, nebo sis to vymyslel?“
„Je to logický titul, který jsem aplikoval, když jsem chtěl vysvětlit jeho funkci jedním slovem. Kterýkoli brilantní vědec by přišel pravděpodobně se stejným názvem, pokud by měl možnost.“
Marty se usmál nad Docovým nedostatkem skromnosti. Ale přesto se na něho nezlobil. Spíše se mu to zdálo mile osvěžující.
„Obětoval jsem téměř třicet let a celou rodinnou budoucnost, než se mi splnila vize ze dne, kdy jsem spadl ze záchodu… Můj Bože, trvalo to tak dlouho?
Pracoval jsem na tom přesně…“
Sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vyndal malou kalkulačku. Rychle mačkal tlačítka a za chvíli řekl: „Pracoval jsem na tom dvacet devět let, jedenáct měsíců a 355 dní. Kromě dovolené, samozřejmě, a několika týdnů drobných nemocí. Představ si - téměř třicet let.
To je úžasné. Hodně věcí se samozřejmě za tu dobu změnilo. Tady, kam oko dohlédlo, byla farma…“
Podíval se směrem k horizontu, kterému nyní dominovaly obrovské obchodní domy a sodíkové lampy, lemující periférii jako ošklivé ornamenty. „Nemohu uvěřit, že je to všechno pryč,“ mumlal.
„Co?“
„Farma… roky…“
Najednou vypadal velice smutně.
Marty se pokusil mu zlepšit náladu. Poplácal bok DeLoreanu a řekl: „Je to teda božský, Docu. Skutečně jsi na mne udělal dojem.“
Kompliment pozvedl Docovi náladu. Jeho oči se vrátily do přítomnosti, rozjasnily se a okamžitě byly ostřejší.
„Ano, jsem pyšný,“ usmál se.
„A to jako jezdí na normální benzín?“ zeptal se Marty.
Doc potřásl hlavou a vycenil zuby. „Bohužel ne,“ odpověděl. „Zkusil jsem to na začátku. Byl to jen sen, aby tahle věc běžela levně a jednoduše. Sen, který se nevyplnil. Snad v budoucnosti, ale teď to vyžaduje něco, co má trochu víc šťávy.“
„Ty myslíš atomovou energii?“ hádal Marty.
Doc přikývl a ukázal na kontejner s namalovaným červeným radioaktivním znakem.
„Plutonium? Chceš říct, že ta kára je nukleární?“
„V podstatě elektrická,“ odpověděl Doc Brown.
„Ale musím vyvolat nukleární reakci, abych dosáhl nutných 1,21 gigawattů. Kapacitátor je shromažcfuje a pak najednou uvolní, jako gigantický úder blesku.
Je to opravdu docela výkonné.“
„Zadrž, Docu,“ řekl Marty. „Plutonium je nezákonné. To jsi ho štípnul?“
„Samozřejmě. Jak jinak může obyčejný občan padnout na plutonium?“
„Tys ho zcela jednoduše ukrad`?“
„Jak se to vezme. Rekněme, že jsem si ho nechal ukrást. Ne, ani to není docela přesné. Někdo, kdo ho ukradl, mi ho dal.“
„Dal?“ divil se Marty. „Chceš mi říct, že ti ho někdo jen tak daroval?“
„Jsi snad federální agent?“ usmál se Doc Brown.
„Podívej se, nechci, abys toho věděl příliš mnoho:
Mohlo by to být pro tebe nebezpečné. Jediné, co ti mohu říct, je, že někdo měl plutonium a dal mi ho na jiný projekt. Považoval jsem ten projekt nejen za méně důležitý než ten můj, ale také vlastně za škodlivý pro budoucnost společnosti. Takže jsem zabil dvě mouchy jednou ranou tím, že jsem využil plutonium z nebezpečného projektu v mém

progresivním a dobrém.“
„Snad si nepohráváš s naším hvězdným programem?“
„Nic takového,“ odpověděl Doc pobožnůstkářsky.
„Pokládám dobytí vesmíru za užitečný výzkum. Možná, že výzkum není to správné slovo, ale buď ujištěn že jsem pro. A teď na mě prosím tě nenaléhej. Je to pro tvoje vlastní dobro, když nebudeš vědět víc.“
„Dobrá,“ zamumlal Marty.
„A nyní, než postoupíme dál, musíme tě chránit.“ řekl Doc.
Popošel k dodávce a vyndal z ní žlutou radiační kombinézu. „Navlékni si ji,“ řekl.
Marty vypnul kameru a vlezl do obleku. Noc byla chladná, a měl dobrý pocit, když si navlékl ještě jednu vrstvu oblečení. S nataženou kapucou se cítil úplně oddělen od zbytku světa, tak jako potapěč na dně oceánu.
Doc Brown pomalu vzal z dodávky čtyřpalcový válec a zacházel s ním velice jemně. Marty věděl, že uvnitř kapsle musí být prut plutonia obklopený vodou - nový zdroj energie pro stroj času. Marty popojel s DeLoreanem blíž k nákladáku, aby nemuseli nést plutonium příliš daleko, pak se vrátil ke kameře a zapnul ji. Doc Brown přistoupil k zádi auta a umístil válec s plutoniem do palivové nádrže. Pak ji neprodyšně uzavřel a stáhl si kapuci radiačního obleku.
„Nyní je to bezpečné,“ usmál se. „Všechno je izolované.“
Marty si sundal svou kapuci a čekal na další instrukce.
„Nezapomeň natočit můj odjezd,“ usmál se Doc Brown. „Byla by škoda mít nahrané všechno, kromě toho nejdůležitějšího.“
„Kam máš namířeno?“
„Do budoucnosti.“
„Jak daleko?“
„Ajajaj,“ zamumlal Brown a luskl prsty. „Málem bych zapomněl svoje zavazadlo.“
Vběhl zpátky do dodávky, popadl kufřík a vrátil se k DeLoreanu. „Kdo ví, jestli mají v budoucnosti bavlněné prádlo.“ řekl. „Jsem alergický na všechny druhy umělých tkanin. A bylo by dost nepříjemné objevit se v budoucnosti s hrozným vlkem.“
„Jsi si jistý, že je to bezpečné?“ zeptal se Marty.
„Můj stroj pracuje perfektně,“ odsekl Doc Brown.
„Vždyť jsi to viděl, ne?“
„Myslím, jestli jsi si jist, že budoucnost je bezpečná? Představ si, že vletíš přímo do rány nějaké bombě? Nebo je tam společnost robotů, která tě vezme do zajetí. Každopádně víš, že minulost je bezpečná. Tam nikdo nemá lepší vybavení nežli ty. Ale budoucnost…“
Doc Brown se usmál dojetím nad chlapcovým zájmem o jeho bezpečí. „To, co říkáš má hodně do sebe,“ přijal. „Moc jsem o tom přemýšlel, když jsem se rozhodoval, kam bych měl poprvé vyrazit. Ale vždycky jsem víc snil o tom vidět budoucnost, než omílat minulost. Chtěl bych vidět, kam to lidstvo dotáhne. Jestli dopadne špatně nebo dobře. A mimo jiné,“ dodal se lstivým uchechtnutím. „Když pojedu napřed o čtvrt století, můžu zjistit, kdo vyhraje příštích dvacet pět ročníků Světové série a Super Bowls. Nebude to snad ve stáří dobrá informace?“
Marty přikývl. „No, určitě mě tam najdi a já ti řeknu všechny podrobnosti o tom, co se událo,“ řekl.
„To si piš, že jo.“
Doc Brown si odkašlal a ještě jednou vážně promluvil na kameru.
„Já, doktor Emmett Brown,“ začal, „se chystám vydat na historickou cestu…“
Einstein začal zuřivě štěkat.
Brown se zarazil v půli věty. Co je to - hlídač obchodního střediska, kočka nebo něco horšího?
Zaslechl hukot motoru dřív, než uviděl světla. Pak se vozidlo prudce stočilo tak, že namířilo světla přímo na ně. Dva světelné kužely se zvedaly a zase klesaly, jak se auto přehupovalo přes hrboly u vjezdu do centra, téměř půl míle odsud. Mohla to být mládež na veselé projížďce, ale něco ve střemhlavé jízdě a směru vozidla doktorovi říkalo, že došlo na nejhorší.
Marty zastavil kameru a podíval se na Doca. Jeho tvář byla popelavá a ústa otevřená: těžce lapal po dechu. Skutečně měl všechny příznaky šoku, kromě toho, že neměl tendenci omdlít, což se ale také mohlo stát.
Marty obešel auto, aby mu pomohl.
„Co je to?“ zašeptal.
Doc ho zřejmě neslyšel. Jeho pronikavé oči stále sledovaly pohyb vozidla, které se k nim blížilo. V malé zatáčce bylo vidět, že to není obyčejné auto ani policejní hlídka, ale hranatý omnibus s dlouhou svažující se kapotou, s tmavými okny, která se zdála být začerněná buď barvou nebo černými záclonami.
„Máš pravdu, Einie…„ řekl nakonec Doc Brown a hladil hlavu svého psa. „Jsou to oni.“
„Kdo?“ zeptal se Marty.
Doc Brown ho zřejmě neslyšel. „Našli mě,“ zamumlal. „Nevím jak, ale našli mě.“

Kapitola 4

Krátce po třetí hodině odpoledne 26. října 1985 obdržel snědý muž zvaný Sam kódovaný vzkaz od svého nadřízeného důstojníka. Když ho přečetl, rozhněval se tak, že jeho tmavé oči pomstychtivě zazářily.
„Dostali nás,“ řekl krátce čtyřem mužům a jedné mladé ženě, kteří seděli v ošumělém motelovém pokoji a čekali na další instrukce. Zatímco hovořil, otevřel pouzdro své automatické pušky AK 47, položil zbraň vedle sebe na stůl a začal něco hledat ve svém kuiríku.

„Vždycky nás dostanou," řekla žena. „Nejsme dost nelítostní. Kdyby se svět dozvěděl, že jsme místo vyjednávání a kličkování zabili ty, kteří se nám vzpírali, byli bychom nezastavitelní. Místo toho se na nás všichni dívají jako na klauny s puškama."
Sam už tohle slyšel předtím. Jeho vlastní kariéra mezinárodního teroristy začala před více než třiceti lety. Vždycky se objevil člen organizace, který chtěl víc zabíjení. Někdy to byl ten nejmladší, který byl dychtivý ukázat ostatním, jak je drsný. Teď to byla Uranda, pětadvacetiletá bývalá modelka z Damašku, kterou střílení nábojů do těl jiných lidí vzrušovalo.
„Neměj strach," zavrčel Sam. „Dneska v noci nebudeme kličkovat. Bude to jenom jeden člověk, ale bude zaručeně tuhej dřív, než skončíme."
Vytáhl papíry ze svého kuGiku. V zakladači byla barevná fotografie Doca Browna, desetistránkové resumé jeho posledních zájmů a zvyků a mapa jeho domova a okolí. Sam obdržel tyto informace před týdnem, kdy se ukázalo, že Doc Brown zřejmě nebude tak spolehlivý, jak organizace doufala: Potvrzení o Docově neupřímnosti přišlo dnes ráno spolu s rozhodnutím o jeho likvidaci.
Sam položil barevnou fotografii na stolek a naznačil ostatním, aby si ji prohlédli.
„Co udělal?" zeptala se Uranda. „Ne, že by na tom záleželo, ale vypadá židovsky."
„Najali jsme ho, aby sestrojil nukleární bombu."
Oči mladé ženy se zaleskly vzrušením:
„Ukradli jsme plutonium a dali jsme mu ho. Zdržoval to, jak dlouho to jen šlo, a zbraň nám dal, až když jsme mu pohrozili."
„A?" zeptali se ostatní.
„Bomba nebyla nic jiného nežli obal plněný použitými součástkami z hracích automatů," řekl Sam.
Uranda protočila oči, ale o chvilku později se její tvář naplnila šťastným očekáváním.
„Zabijeme ho dnes v noci," pokračoval Sam. „Velitelství rozhodlo, že nemá cenu ho vyslýchat. Budete ho sledovat po zbytek dne. Možná, že bude ve své garáži, kterou používá jako kancelář, anebo v centru U dvou borovic. Poslední dobou tam tráví hodně času, obvykle v noci."
„Má u sebe nějakou zbraň?"
„Většinou starý revolver ráže 45. Nemusí ani fungovat."
Marty sledoval, jak se k nim řítí černý omnibus.
Měl hrozný strach, i když vůbec neměl tušení, kdo nebo co se k nim blíží. Něco hrozně podivného se v něm v tom okamžiku zlomilo - byl rozhodnut dozvědět se, co za tím vším vězí, i když to zaváněl smrtí.
„Kdo je v tom autě?" křičel.
Doc Brown neměl čas na rozsáhlé vysvětlování.
Martyho ruka ho popadla za rukáv tak pevně, že se musel otočit jako káča, aby vyklouzl. Když se mu to povedlo, křikl přes rameno: „Libyjci, které jsem okradl!"
Marty tomu nerozuměl, ale věděl, že několik Libyjců bylo zapleteno do jakéhosi špinavého a nebezpečného obchodu. Zapůsobilo to na něj, jako by někdo v přeplněném divadle křičel Hoří! Bez dalšího vyšetřování Marty Docovi uvěřil a uvědomil si, že je to průšvih.
Mrštil sebou stranou a rozhlédl se po nejbližším solidním objektu, který by ho kryl. Měl na vybranou mezi dodávkou a DeLoreanem.
Doc Brown už mířil k dodávce.
„Utíkej, Marty!" křičel „Odlákám jejich střelbu!"
S tím se vrhl do dodávky a za chvíli se objevil s revolverem. Během toho se boční dveře černého omnibusu rozlétly a snědá postava, připomínající Jassira Arafata se vyklonila ven. Vytáhla automatickou pušku AK 47 a začala střílet.
Na Martyho nikdo předtím nestřílel, ačkoliv jednou dostal po hlavě při baseballovém zápase. Efekt byl tak trochu podobný. Zdálo se mu, že se pomalu pohybuje, bezmocná figurka v prostoru naplněném ozvěnou drsně znějícího zvuku. Horizont se svými typickými siluetami podniků, světel a obchodních domů zdánlivě zmizel a opustil ho lapeného v temnotě. Jen dva zvuky - střelba a jeho dech - spolu závodily a byly zveličené panikou.
Zahlédl Doca Browna, jak zacílil na černý omnibus a stiskl spoušť. Neozvala se ani rána, ani se neobjevil záblesk výstřelu, místo toho pršely kulky kolem Docových nohou a do boku dodávky. Nakonec Doc Brown upustil revolver a rozběhl se do bezpečí obchodního střediska, které bylo vzdáleno dobrých 500 yardů.
Omnibus se skučením zabrzdil a vyrazil za Brownen~. Doc neuběhl ani 50 yardů na cestě k nejbližší budově, když se teroristé za ním pomalu vydali.
„Ne!" křičel Marty. „Docu! Počkej!"
I když tahle slova křičel, věděl, že je naděje slabá.
Dají nebezpeční Libyjci doktorovi milost, když ho zajmou a on je požádá o svůj život? Ani při nejlepším se Martymu nezdálo, že je to možné, ale něco uvnitř ho nutilo křičet.
Dlouhou chvíli stál, jeho oči kmitaly ze strany na stranu, zoufale hledal něco, co by pomohlo jeho příteli. Pak se ozvala nová palebná clona a výkřik. Bylo mu jasné, že je všechno zbytečné. Otočil se ve chvíli, kdy se Doc Brown popadl za prsa, ohnul se a přepadl dopředu.
Marty se slyšel, jak ječí: „Hajzlové!" Zdálo se mu, že jeho hlas vychází z hlubiny, jako studený vítr, který se ozývá přes rozsáhlé prázdné parkoviště.
Černé auto se otočilo a zamířilo směrem k Martymu. Doc se nehýbal, a jeho levý kotník byl stočen v podivném úhlu. Marty nepochyboval, že je mrtvý.
Když něco neudělá, bude na tom zrovna tak. Po chvilce přemýšlení zamířil k doktorově dodávce. Byla velká, pomalá a

těžkopádná, ale alespoň věděl, jak ji řídit. Přemýšlel na plné obrátky, a nakonec dodávku zamítl jako sebevražedné útočiště. Nikdy by se v tomhle křápu nedostal ani na kraj střediska. Je lepší zemřít, pokud mu to je souzeno, jako hrdina v nepojízdném vozidle, které má alespoň úroveň.
Popadl videokameru - pro případ, že by potřeboval důkaz o Docově smrti - mrštil s ní do DeLoreanu, pak naskočil a zavřel dveře ve tvaru racčího křídla. Omámeně se rozhlédl. Kolem něho všude blikala světýlka, ale nikde neviděl startovací mechanismus. Zatímco takhle váhal, černý omnibus přiburácel do vzdálenosti asi deset stop od jeho boku. Ve dveřích se rýsovala silueta Libyjce s puškou, která zřejmě selhala. Do noci zaracÍZOtila tyráda rozzlobené haťmatilky, Libyjec beze sporu klel.
„Start!“ vykřikl Marty.
Vyděšeně se podíval na šik spínačů a číselníků před sebou. Jaké je jejich tajemství? Tlačítko? Něco jako digitální kód? Jeho oči kmitaly a zkoušely rozlousknout tohle tajemství.
Téměř se rozesmál, když nakonec ten problém vyřešil. Bylo to tak jednoduché. U volantu, jako u jakéhokoliv obyčejného auta, bylo zapalování a klíč.
„Ať se propadnu!“ zadrmolil Marty.
Když po klíči sáhl, zaslechl skřípot pneumatik, který mu naznačil, že se k němu černý omnibus vrací.
Nastartoval DeLorean, zařadil a sešlápl plyn.Vozidlo zareagovalo líp, než doufal. Poskočilo kupředu, jako by ho někdo zezadu nakopl. Chvíli zahlédl libyjské auto na své levé straně jako černou skvrnu, a nebyl to jen přelud, vykonstruovaný jeho vlastním strachem.
Libyjský řidič neudělal při své otočce chybu a Marty byl pro střelce jednoduchým terčem. Avšak řidič, místo aby uhnul doprava, uhnul doleva, dostal se tak na bok DeLoreanu a jeho otevřené dveře zůstaly na odvrácené straně. Než napravil svou chybu, DeLorean už nabral vysoké obrátky a rychle se vzdaloval svému pronásledovateli.
Marty se podíval do zpětného zrcátka právě ve chvíli, kdy střelec zacílil. Divoce uhnul a jen zahlédl, jak se kulky zabodávají kolem něj do asfaltu, ale neměl ani čas si blahopřát. Rychlostí sedmdesáti pěti mil za hodinu se blížil ke konci parkoviště před sebou. Světla jeho auta osvětlila kovovou hlídačovu závoru a varovala ho, že během dvou nebo tří vteřin prorazí bariéru.
V patách měl světla černého omnibusu, sledující každý jeho pohyb.
Marty pevně sevřel volant, předstíral, že zahýbá doleva a místo toho stočil auto prudce doprava. Pneumatiky zaskřípěly, odrazily štěrk na závoru a okno.
Marty dokončil otočku a Trčel pryč od omnibusu. Když se mu to povedlo, sešlápl znovu plyn. Libyjec také nebyl žádný mamlas. I když měl slabší a méně ovladatelné auto, dokázal se rychle otočit a dohnat mrštný DeLorean ve vzdálenosti 20 yardů.
„O.K“„ zašeptal Marty. „Teďjde o rychlost.“
Jak DeLorean míjel nehybné tělo doktora Browna,
Marty se letmo podíval na tachometr. Bylo na něm osmdesát. Když míjel dodávku, bylo na něm osmdesát pět a Libyjci se stále nevzdávali.
„Dobrá, vy bídáci,“ zasyčel Marty. „Uvidíme, jestli to vytáhnete na devadesát!“
Za ním zarachotila puška a přelétlo ho několik kulek, až silnice zajiskřila a kousky asfaltu uhodily do kapoty. To ho zarazilo tak, že se doprava podíval příliš pozdě. Měl možnost zahnout vpravo, vyjet ven vstupní bránou a na dálnici omnibusu uniknout. Ale už bylo pozdě. Před ním teď byl protější konec parkoviště, další závora, a jak si povšiml, málo místa na otočení.
Má se otočit už teď? Tím by se sice dostal do dobrého úhlu pro Libyjce, ale také by mu to umožnilo zamířit k východu. Zatímco řešil tenhle problém, podíval se na tachometr.
Bylo na něm osmdesát osm.
Za jeho hlavou začaly svítit číselníky a indikátory, na palubní desce se objevily a zase mizely řady displejů. Ozvalo se něco jako siréna. Co se stalo? Spálil pojistku? Přehřál motor? Dotkl se něčeho, co měl nechat být?
Jeho oči rychle zkoumaly palubní desku, aby našly nějakou stopu k vyřešení téhle záhady. Najednou si uvědomil, že se přibližuje k obrovské budově, kterou tam ještě před chvílí neviděl. Zatřepal hlavou a místo závory a světel obchodního centra U dvou borovic uviděl hastroše!
„K sakr…“
Strašák zmizel tak rychle, jak se objevil. Jeho střapatá hlava se roztříštila o přední sklo auta a rozlétla se na spršku slámy. Pak se objevil jiný objekt - rozlehlé hranaté stavení. V tu chvíli se auto začalo houpat a házet sebou, jako by najednou sjelo z hladké silnice na dlážděnì nebo zryté pole.
Marty nárazem spadl na sedadlo spolujezdce a přitom se uhodil o střechu do hlavy. Stačil se jen usilovně držet volantu. Za stavením začínalo svítat, a tak všechno kolem vrhalo černé a šedé stíny. Marty namířil DeLorean na světlou plochu před sebou a kryl se, protože očekával náraz, nic se však nestalo. Naopak.
Martyho najednou ze všech stran obklopila tma. Slápl na brzdy a cítil, jak auto do něčeho vrazilo tak prudce, až narazil na palubní desku. V tu chvíli něco s velkým žuchnutím spadlo na střechu auta.
Vzduch kolem nehybného DeLoreanu byl plný létajícího šafránového prachu. Marty zamrkal a pokoušel se zorientovat v novém prostředí, které se vůbec nepodobalo parkovišti. Věci kolem začínaly mít určitý tvar - objevily se příčné desky, balíky slámy, vidle.
Všechno blikalo a Marty si uvědomil, že se zapnula výstražná světla DeLoreanu. Někde vzadu zaslehl štěkat psa.
„K čertu,“ řekl Marty pomalu. „Jsem ve stodole.
Jak jsem se sem jenom dostal?“
Pro Otise Peabodyho to byl mizerný večer. Ve svých pětačtyřiceti přicházel obvykle domů po celodenní dřině k smrti

unavený a nebyl vůbec zvědavý na kritiku a poznámky své ženy a dětí. Většinou si jenom chtěl po dobré večeři sednout a odpočívat, číst ranní noviny a pak jít spát.
Hned jak vešel do dveří, zastihla ho první špatná zpráva, že se vybila baterie.
„Nemá cenu ji nechat dobít," řekl krátce, a zamířil ke stolu.
Elsie, se kterou žil už sedmnáct let, potřásla hlavou. „Mart Peterson říká, že už bylo na čase," odpověděla. „Bože, vždyť v tom autě byla celých šest let, co to auto máme."
„Kolik stojí nová?" řekl Peabody.
„Jeho jsou drahé," řekla Elsie, „ale Sears je vyprodává. Ctyřletá baterie je za 14,95 dolarů."
„To je směšné," zadrmolil Peabody. „To je moc. To by mě zajímalo, za kolik jsou ty, co nemá se slevou."
„Tak co?" zeptala se Elsie. „Necháš mi tu zítra peníze, abych ji mohla koupit?"
Peabody přikývl, vzdychl a sedl si.
Čtrnáctiletá Martha a jedenáctiletý Sherman si vybrali tuhle chvíli, aby na něho vychrlili svoje dnešní žádosti. Už téměř měsíc prosili otce, aby koupil televizi. V kraji už ji má každý, jen oni ne.
„Mohl bys koupit televizi?" usmála se na něj Martha. „Prosím, tati. Stejně pojedeme k Searsovi pro tu baterii."
„Ne," řekl Peabody hrubě.
Na odmítnutí byly děti připravené. Nenechaly se odradit a místo toho spustily litanii o báječných programech, které by mohli vidět - Eda Sullivana, Klub Mickeyho Mouse, Hodinku v Cogate varieté, Cisco Kida, Ozzieho a Harrietu, prostě nekonečný seznam.
„Je to všechno brak," řekl jejich otec.
„To není fér," zafňukala Martha. „Někteří učitelé zadávají sledování televize jako domácí úkol."
Peabody se na ni skepticky podíval.
„To je pravda. Peggy Anna McVeyová dneska přinesla podrobný referát o infarktu prezidenta Eisenhowera. Dostala za jedna."
„Můžete použít noviny. To je to samé," odpověděl Peabody.
„Ne," odolávala Martha. „Učitelé poznají, když opíšeš něco z novin a ne z televize. A vůbec, když učitel navrhne, že máme sledovat Edwarda R. Murrowa, jak ho můžeme najít v novinách?"
„Koupíme televizi, až si ji budeme moci dovolit, ani o den dříve."
„Já chci koukat na fotbal," řekl Sherman s našpulenými rty.
Peabody si nandal na talíř. Rozhodl se, že si nebude dětí všímat, dokud samy nepřestanou. Po velice chmurné večeři odešli všichni do postele.
Za pár hodin uhodilo něco do stodoly.
Sherman, který si zkroucený v posteli četl poslední vydání comicsových povídek z vesmíru, zahlédl jako první tu rychle se pohybující věc. Hned podle tvaru a rozsvícených světel poznal, že nejde o obyčejný pozemský stroj. Právě dočetl povídku nazvanou Vesmírní duchové z planety Pluto, vyprávějící o zombiích v radiačních kombinézách, kteří zotročovali pozemské ženy a cestovali v moderním autě s dveřmi ve tvaru raccího křídla. To ho možná ovlivnilo víc než obvykle, i když Sherman byl fantasta pořád. Vesmír byl jeho koníčkem a nyní se zdálo, že se vyplní jeho sen. Popadl comics a seběhl ze schodů.
Matka, otec a sestra už stáli u zadních dveří a zírali ven na stodolu. V mlhavém světle viděli probořenou střechu, ale to nebylo to nejhorší. Třpytivý DeLorean stál před nimi, světla prosvítala prachem a létajícími kusy slámy. Jeho kola byla zahrabaná v troskách a výstražná světla blikala. Vypadal přesně jako létající talíř, o kterém slýchali už deset let.
„Co je to, tati?" zeptala se paní Peabodyová.
„Vypadá to jako letadlo… bez křídel," řekl Peabody opatrně.
„Letadlo?" zašeptal Sherman. „To je létající talíř, tati. Z vesmíru!"
Peabodyové se na sebe s hrůzou podívali. I když to možná nebylo chytré, přiblížili se pomalu k té věci.
Táta Peabody držel v ruce baseballovou pálku, kterou popadl v šatníku v přízemí hned, co se to vozidlo zarylo do stodoly. Ani při bližším pohledu neodhalili identitu návštěvníka.
Nakonec promluvil Sherman. „Ve filmech a comicsech," řekl, „se pozemšťané vždycky snaží chovat k vetřelcům mírumilovně. Ale obvykle to nefunguje."
„Ticho," nařídil Peabody.
Jeho oči byly upřené na raccí dveře, které se s klapnutím otevřely a začaly se zvedat. Rodina to překvapeně sledovala se zvědavostí a strachem.
„Něco leze ven," zašeptala Martha.
„Nedělej paniku," varoval ji Sherman, když si povšiml, jak sebou vrtí. „Prudké pohyby je mohou odradit."
Marty si uvnitř DeLoreanu neuvědomoval, že je sledován. Měl svoje vlastní problémy, z nichž nejdůležitější byla otázka, kde je. Ztratil během honičky vědomí? Jestliže ne, jak se pak dostal z parkoviště do stodoly, která určitě není v Hill Valley~ Co se tedy stalo se závorou? Kde jsou Libyjci? Míří .na něj někdo puškou, aby ho oddělal?
Potřásl hlavou. Přes to všechno se zdá být nejlepší vylézt ven a zjistit, kdo je ten ďábel.
Sáhl po držadle a když se mu konečně podařilo zjistit, jak otevřít dveře, vylezl ven. Lehká sprška prachu mu spadla na ramena a kapuci jeho radiační kombinézy. Začal se soukat z auta.
„Je to Marťan," zašeptal Sherman Peabody.
Opravdu, ta postava tak skutečně vypadala. Táta Peabody na ni zíral jako v transu a stále držel pálku v rukou. Bylo nemyslitelné použít takovou primitivní zbraň proti Marťanovi. Logika a morálka mu říkaly, že má jen strach. Chudák táta Peabody, jediné, na co pomyslel, byla záchrana.
„Děti, utíkejte!" ječel. „Utíkejte jako o život!"

Pak, aby jim ukázal co tím přesně myslel, vrhl se do bezpečí domu. Vzpomněl si na pušku, kterou měl schovanou pod postelí pro případ, že by uprostřed noci přistihl zloděje. Nyní byl jeho život ohrožen, a tak ji chtěl použít.
Když viděl Sherman svého otce zmizet v domě, uvědomil si, že je teď jediným mužským velitelem a je jen na něm, aby našel způsob, jak předejít katastrofě.
Protože četl o lidském chování při setkání s vetřelci, nebyl si jistý, jestli je schopen sám s Marťanem jednat, ať už silou nebo po dobrém. V comicsech a filmech se ani jedna z těchto metod lidem nevyplatila. Velmi dobře si pamatoval scénu z Války světů, kdy duchovní kráčí proti marťanskému vesmírnému vozidlu, jen aby ho pro nic za nic odpráskli.
Když však rychle zhodnotil situaci, dal přednost přístupu po dobrém před válkou. Neměl žádnou zbraň, kterou by zastrašil nebo napadl Marťana, a strach mu koukal z očí, ne-li z celé tváře. Proto se zdálo lepší vydat se obludě na milost.
Opatrně natáhl ruku.
„Mír," zamumlal.
Obluda už byla z vesmírné lodi skoro celá venku.
Měla dvě nohy, dvě ruce a obyčejné tělo, připomínající člověka. Sherman přemýšlel, jak asi vypadá pod kapucí, jestli uvidí sondy, které taková obluda přece musí mít.
„Hej," řekl Marťan perfektní angličtinou. „Ahoj.
Kde to jsem?"
Udělal k nim několik kroků. Sherman, Martha a jejich matka pomalu ustupovali.
„Promiňte," řekla bytost. „Kdo jste? Kde to jsem?
Je tohle Hill Valley?"
Na schodech verandy se ozvaly kroky táty Peabodyho. Byl stále oblečen do svých červených spodků a běžel k nim s pozvednutou puškou. Sherman, který si tvora zblízka prohlížel, se díky analýze marťanského chování v comicsech a filmech najednou rozhodl. „Zastřel ho, tati!" zaječel. „Už mutuje do lidské podoby! Zastřel ho!"
Táta, celý nervózní a roztřesený, zvedl zbraň k rameni a zamířil.
Marty, jehož výhled byl zúžen zorným okénkem kapuce, šel směrem ke třem lidem před sebou, aniž si taťky Peabodyho povšiml. Jak šel, natáhl ruku, aby si sundal kapuci.
„Dávej pozor, taťko!" křičel Sherman. „K něčemu se chystá!"
„Tumáš, ty jeden mutovanej sviňáku!" zaječel táta a stiskl spoušť.
Sprška broků zasvištěla kolem Martyho ucha a zasekla se do zdi stodoly přímo za ním.
Nezastrašený, ale stále velmi nervózní, stiskl Peabody spoušť podruhé. Obludu minul, ale to, že se před ní rozprskla půda, ji přinutilo běžet zpátky do stodoly.
Táta měl radost z toho, jak nepřítele vystrašil, zlomil pušku a začal znovu nabíjet. Opatrně popošel vpřed a nahlédl do stodoly.
„Buď opatrný, tati," varoval Sherman. „Nechoď k němu moc blízko, nebo ovládne tvůj mozek."
„O čem to k čertu mluvíš, kluku?"
Sherman stále držel v ruce comics, otevřel jej na straně s povídkou o zombiích z Pluta. „Všechno je to tady, tati," řekl. „Přečti si to."
„Kdo má teďčas na čtení?" zeptal se rozumně otec.
Marty mezitím doběhl zpátky k DeLoreanu a vrhl se dovnitř.
„Zatracenej šílenej farmář!" zalapal po dechu a sáhl po startéru. Motor se rozeřval a Marty couval, aniž by se staral o to, jestli za ním někdo je. Všude létala sláma, ale i tak viděl dost, aby se mohl otočit a zamířit ven ze vrat stodoly. Když se mu podařilo vyjet ven, vynořili se před ním čtyři lidé jako kuželky. Jel moc rychle a nebyl schopen uhnout, a tak smetl bílý laťkový plot kolem dvou nově zasazených borovic. Než Marty namířil na špinavou přístupovou cestu, porazil DeLoreanem jednu z borovic.
„Ty vesmírnej hajzle!" ječel za ním taťka Peabody.
„Ty jsi zničil mojí borovici!"
Zdvihl pušku, a dvakrát vystřelil za odjíždějícím autem. Střely se rozlétly a roztříštily na cáry Peabodyho poštovní schránku.
„Uf!" vydechl si Marty, když se ohlédl zpátky za malinkými postavičkami, z nichž jedna stále hrozila pěstí.
Přežil, ale stále neměl ponětí, kde by mohl být.
Ti lidé alespoň mluví anglicky… , ale něco je divného na jejich oblečení. Promítl si tu scénu znovu v hlavě a soustředil se na to, co měli na sobě. Dámské šaty vypadaly staromódně. Možná to byly velice staré konfekční šaty. A pak ty jejich účesy. Na těch bylo taky něco divného, ale Marty nedokázal říct co. Určitě takové lidi už viděl - alespoň takové typy. Vypadali jako ze starého černobílého filmu.
„To je možná jen moje představivost," dumal a uvědomil si, že je zmatený a vystrašený. Setkání s Libyjci ho rozrušilo víc, než byl schopen přiznat.
Jel po zaprášené silnici a snažil se se vším vyrovnat. „O.K" Marty, vzpamatuj se," řekl nahlas. „Tohle se musí nějak vysvětlit. Je to možná všechno jenom sen, ale velmi živý sen. Všechno se vysvětlí…"
Jeho světla v zatáčce osvětlila cosi, nad čímž zůstal stát s otevřenou pusou.
„Do prdele!" zašeptal.
Málem dostal smyk, jak prudce zabrzdil. Zacouval zpátky tak, aby světla znovu padla na ten dům.
Studoval jej s nervózním mrkáním a pokoušel se najít jedinou věc, která by byla jiná, jediný detail, který by ho přesvědčil, že se plete.
Ale dům byl stejný. Byl to jeho dům… dům v současnosti obývaný rodinou McFlyových. Stál uprostřed ničeho a

vypadal novější než jindy, ale určitě to byla stejná stavba.
Části záhady se pomalu skládaly dohromady v přijatelný obrázek. Před domem byla tabule VZOROVÝ DŮM… praporek se sklesle pleskal v nočním vánku… a vedle stavení byl velký nápis s uměleckým obrazem idylického domova mezi obrovskými duby a s typickou americkou čtyřčlennou rodinou, stojící vedle svého cadillacu… Velice starého nablýskaného cadillacu…
Pod obrázkem bylo velkými písmeny napsáno heslo:
ŽIJTE V DOMĚ ZÍTŘKA… DNES! SÍDLIŠTĚ LYON.
PLÁNOVANÉ DOKONČENÍ TUTO ZIMU.
„Je to můj dům, ale úplně nový," šeptal Marty.
Jak tak seděl v autě uprostřed temného venkova, podíval se pomalu na palubní desku DeLoreanu.
ČAS URČENÍ byl 5.11.1955.
SOUČASNÝ ČAS byl 5.11.1955.
„Devatenáct set padesát pět!" vykřikl. „To není možné!"
Ale důkazy měl všude kolem sebe, a kromě toho i na palubní desce. Takhle to tedy muselo vypadat v našem sousedství, když se stavělo. Krajina byla stejná a domy na obzoru mu byly také tak trochu povědomé.
Nějak se dostal do světa, který by o něm neměl vědět ještě dalších třináct let.
„To je tedy výlet…" zadrmolil.
Podíval se znovu na údaje na palubce. Jeden z nich ho zvlášť praštil do očí. Byl přímo pod komorou plutonia. Nápis stále blikal PRÁZDNO. Když zařadil rychlost a šlápl na plyn, zjistil, že to neznamená, že nemůže jezdit: Jednoduše to znamená…
„Pane Bože!" řekl. „Co to znamená? Že se nebudu moct dostat zpátky?"
Neměl kam jít a tak zajel na přístupovou cestu u svého domu. Chvíli seděl a přemýšlel. Zahálčivě, jak byl zvyklý, si pustil rádio. I když bylo téměř ráno, několik stanic stále hrálo, ale absolutně příšernou muziku. Jedna představila někoho jménem Eddie Fisher, který zpíval písně Jerome Kerna, jiná hrála čísla orchestru Mitche Millera a uhlazeného zpěváka zvaného Guy Mitchell. Všichni komentátoři zněli tak unaveně.
„Tak takhle nějak to vypadalo?" povzdechl si Marty a kroutil knoflíkem.
Naladil na zprávy. „Prezident Eisenhower předpokládá, že v roce 1955 vzroste výstavba domů," oznámil muž.
„Eisenhower?" opakoval Marty. „Jo, jasně. Učili jsme se o něm v dějepise. Hodnej chlap, kterej neudělal nic moc, kromě toho, že dal šanci Nixonovi."
Zprávy poÍtračovaly, většinou zněly jako ty z roku 1985. „Vyslanci velké čtyřky odstoupili od rozhovorů o odzbrojení," řekl hlasatel. „Rusové odmítli plán Spojených států, týkající se zákazu nukleárnich zbraní… Účastníci První konference o zamoření vzduchu v Los Angeles prohlásili, že díky smogu bude muset průmysl opustit města, zasažená tímto druhem znečištění… Odborníci na průzkum veřejného mínění předpovídají, že Los Angeles bude v několika letech druhou největší metropolí ve Spojených státech, hned za Chicagem… Ze Středního východu: Spojené státy předložily Egyptu a Izraeli nové podmínky…"
Jak zprávy pokračovaly, Marty zaslechl hodně podivně znějících jmen, a jen některá z nich mu byla trochu povědomá.
„Z vysokoškolského fotbalu: obránce John Brodie ze Stanfordu pokračuje ve vedení…"
(Tentýž postarší pán, který se příležitostně objevuje jako obchodník s barvami o přestávkách vysílání fotbalu?) „Eso kalifornské univerzity střelec Jim Decker…"
(Jim kdo?) „Senzační obránce Texas Christianu Jim Swink… (Swink? To si dělá srandu?).
Marty dal rádio nahlas a opřel se o plyšové polstrování DeLoreanu. Začínal se tímto výletem bavit po svém. Hlasatel teď vyprávěl několik klepů ze showbusinessu. „Herečka Joan Crawfordová a její nový manžel, vedoucí pracovník v oboru nealkoholických nápojů Alfred Steele, oslavili půlroční výročí… Jack Webb a jeho manželka, herečka Dorothy Towneová se ozvali, že mají manželské problémy… A nyní něco ze Severozápadního Fordu…"
Jiný komentátor spustil prodavačským tónem, který se Martymu zdál nejen neodolatelný, ale i humorný.
„Můžete získat nový náklaďáček ford za pouhých 1 454 dolarů," řekl. „Správně - 1 454 dolarů za ford 1955.
To proto, že obchodujeme v ceně…"
Najednou Marty zahlédl stín policejní hlídky, a tak rychle zhasl světla a vypnul rádio. Moc by mu nepomohlo, kdyby ho sebrala policie. I když pomine fakt, že přichází z jiné doby, měl by neuvěřitelné problémy s DeLoreanem, k němuž ani neměl nutné registrační dokumenty a řidičák na rok 1955. Napadlo ho, co by asi poldové řekli, kdyby jim ukázal papíry z roku 1985!
„Držet se stranou," zamumlal. „To je to nejlepší, co prozatím můžu udělat.."
Když ho hlídka potichu míjela, svezl se dolů ze sedadla. Potom vylezl, šel ke dveřím garáže a zkusil je otevřít. Byly zavřené.
„K čertu," zadrmolil.
Z rozmaru sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl svoje klíče.
Třicet let je dlouhá doba, aby zámek zůstal stejný, ale za pokus to stojí…
Lehce hvízdl, když klíč zapadl do zámku a otočil se v něm.
„To je lepší," řekl. „Už jsem si myslel, že mám špatný den."
Otevřel vrata od garáže, nasedl do DeLoreanu a zacouval s ním na hrubou betonovou podlahu. Za chvíli vyšel z vlastního domu a ve svých normálních všedních šatech mířil dolů ulicí směrem k Hill Valley.
Někde ve městě před ním je klíč k jeho návratu zpátky do roku 1985. Ať je kdekoliv, musí ho najít.

Kapitola 5

I když většina ulic kolem Martyho domova nebyla ještě v roce 1955 postavena, našel jednoduše cestu z domu do Hill Valley. Měl dobrý orientační smysl a bylo tu dost bodů, jež mu pomohly najít cestu přes lesy a pole, která se teprve později stanou ulicemi a obytnými čtvrtěmi. Stále držel směr podle soudní budovy a to mu ulehčilo cestu. Jak se blížil k centru města, viděl, že se ulice a stavby za léta málo změnily.
Alespoň zdálky to tak vypadalo. Když se k nim přiblížil, zjistil, že prakticky každá budova se proměnila mezi lety 1955 a 1985. Celkově se město zdálo být čistší, pulsující životem a vzrušením. Lidé, kteří tu žili, znali jeden druhého a byli velice přátelští. Ale právě to se obrátilo proti cizinci, jako byl Marty. Několikrát si všiml, že ho lidé sledují a podezíravě si prohlížejí jeho oblečení. Jako by je slyšel, jak si pro sebe říkají: Kdo je ten mladík? Proč má zelené boty? Je to nějaký falešný intelektuálský vejtaha z New Yorku?
Ten pocit Martyho zlobil, ale jen chvíli. Když se blížil k Town Square, byl uchvácen jeho živými barvami, ve kterých tepal života historie. Ještě úžasnější bylo, že nikdo z okolí nemohl spolu s ním sdílet pocity ohromení a nadšení. Bylo to pro ně všední a možná nudné. Přehlídka věcí a stylů, kterou míjel, byla něčím, co oni viděli každý den a stalo se to pro ně samozřejmostí. Pro Martyho to bylo stoprocentní muzeum.
První věc, která ho rozveselila, byl velký nápis na křižovatce Druhé a Hlavní ulice. VÍTEJTE DO HILL VALLEY, stálo na něm. JE TO PĚKNÉ MÍSTO K ŽIVOTU. PROSÍM, PROJÍŽDĚJTE OPATRNĚ. Nápis dekorovaly symboly frajera, optimisty a budoucího farmáře Ameriky, tak jako medaile hrudstarého vojáka.
Marty zahnul doprava na Hlavní ulici, prošel kolem kavárny u Lou, kterou si spojil s bufetem z maminčiných a otcových mladých let. Obchod, natřený ošklivou světlou zelení, byl teď téměř prázdný. Možná proto, že bylo docela brzy ráno. Marty si představil tohle místo s mladými lidmi, objednávajícími si colu a sirup, porce zmrzliny s ovocem a ořechy a burgry tak, jak o tom vyprávěla jeho matka. Nyní byl v obchodě pouze prodavač a pár zákazníků, popíjejících kávu.
Marty pokračoval kolem Roy`s Records, dalším lokálem pro výrostky z Hill Valley. Venku byla tabule, která oznamovala: PRÁVĚ DORAZILO: BALADA DAVYHO CROCKETTA, 16 TUN, I DALŠÍ… Na barevných plakátech ve výloze byly čtyři zpěvačky, které si říkaly The Chordettes, pak „Pato Page v zemi Hi-Fi“, „Eidie v Dixielandu“ a „Nezapomenutelné písně od Nat ‚Kinga` Coleho.“ Nikde nebylo ani stopy po rodícím se rock`n`rollu.
Vedle Roy`s byla benzinová stanice Texaco s obrovským tištěným nápisem, který prohlašoval: VÁLKA CEN: 19 1/2 CENTU ZA GALON. Marty se sám pro sebe uchechtl a popošel blíž k jedné ze dvou pump.
Jedna, zeleno stříbrná, obsahovala benzín Sky Chief „super“ za 21,9 centů za galon, červená nabízela obvyklý motorový benzin za 19,9 centů za galon. Automat na cigarety před budovou nabízel cigarety za 20 centů za balíček jakéhokoliv druhu, zatímco automat na limonády prodával Pepsi colu za deseticent.
Pokračoval ke konci bloku a najednou se ocitl před kinem Essex, které nikdy předtím neviděl, ale měl pocit, že ho intimně zná. Podle jeho rodičů - zvláště když si trochu přihnuli - byl Essex na počátku a v polovině padesátých let za sobotních nocí salónem pro mazlíčky. Tam, na balkóně nebo v hlubokých zákoutích zadních řad, vzniklo hodně vřelých a báječných vztahů. Příležitostně se tam lidé chodili podívat na film, i když pamětníci jako máma a táta, nikdy nemluvili o tom, co se tehdy odehrávalo na plátně. Reklamní slogan oznamoval velkými písmeny: Cattle Of Montana, hrají Barbara Stanwycková a Ronald Reagan. Pod stříškou nad vchodem byl praporek a na něm KLIMATIZOVÁNO.
Když se Marty podíval přes trávník na náměstí, všiml si, že hodiny na vrcholu šedavé budovy soudu skutečně jdou. Kdy do nich uhodil blesk a navždycky je zastavil? Zkusil si vzpomenout, co včera říkala ta paní s letáky…
Včera? Víc jak třicet let do budoucnosti, pomyslel si Marty. Nicméně si pamatoval, že se hodiny zastavily někdy v roce 1955. „Právě teď,“ zadumal se. „Možná jsem přijel právě včas.“
Usmál se. Pro jiná města byly velkými a historickými událostmi buď bitvy, nebo pamětihodné přírodní katastrofy. Hill Valley získalo slávu jen proto, že se tu zastavily hodiny. No, alespoň o tom bude moci vyprávět svým vnoučatům, pokud se ho příliš důkladně nezeptají na to, jak to, že tuto událost viděl na vlastní oči, třináct let před svým narozením.
Z náměstí zahnul do Druhé ulice, do níž sbíhaly Západní 395. a Východní 295. silnice. Vedle Americké banky, jedné z mála, které existovaly ještě v roce 1985, byla cestovní kancelář Ask Mr. Foster. Nabízela „báječných deset dní dovolené na Kubě“. Marty se znovu uchechtl. Líbilo se mu, že zná malá tajemství historie, která mají teprve přijít.
V dalším domě za cestovkou byla realitní kancelář J.D. Armstronga, v jejímž okně byl barevný obrázek Sídliště Lyon, Martyho minulého a současného domova. Za celkovou cenu 17 500 dolarů jste mohli mít tři ložnice, garáž pro dvě auta, dům doplněný „elektrizovanou kuchyní“. Další reklama nabízela za stejně výhodných cen protiatomové kryty.
Marty šel dál kolem Zaleho zlatnictví, hillvalleyského papírnického zboží, holiče, nabízejícího ostříhání za sedmdesát pět centů, motelu U modrého ptáka s pokoji za pět dolarů a víc, obchodu Western, prodávajícího téměř všechno od vzduchovek Daisy po „nejmenší rádio na světě“, asi stopu velké. Minul Ruth`s Frock Shop s pařížskými oděvy za 40 dolarů. Za ním byl krám, kde jednou bude Toyota, avšak nyní byl znám jako Startler Motors Studebaker.
Tohle byla podle Martyho názoru ta nejzajímavější historická kuriozita. Měl rád auta, nová a stará, a studebaker si ho získal, protože stejně jako edsel skončil svou dráhu, když už byl Marty na světě.
Podíval se na chvíli do výlohy, pak studoval ojetá auta na blízkém parkovišti.
„Tyhle by měly v roce 1985 velkou cenu,“ zamumlal, „i ta stará rachotina napravo.“
Ctyři auta stála od 950 dolarů až po nejnižší kupní cenu 395 dolarů. Všechna byla čistá a měla na předním skle bíle napsána slova chvály: „Rychlý, čistý“, „Nízká spotřeba“, „Ocel za 450 dolarů“. „Dobře šlape“ patřilo k rachotině. Marty měl chuť se projet, ale věděl, že žádný obchodník by to nedovolil výrostkovi, jako je on. Zvláště ne v této době.
Pokračoval dál za Studebakerovo parkoviště a zastavil se před kinem Town, báječným kusem architektury z třicátých let. Hlavní věžička, osmahle zbarvená, se tyčila nad zelenou markýzou a vchodem z červených dlaždic, lemovaným plakáty s obrázky současných atrakcí: - Atomové dítě - hrají Mickey Rooney a Robert Strass.

Nevěděl, o čem Atomové dítě je, ale přesto mu to připomínalo jeho samotného. Za použití malého množství plutonia dokázal cestovat zpátky v čase, tedy něco, co nikdo jiný neudělal. Ten pocit těšil, ale stejně ho zaskočila ještě jedná myšlenka.
„Co dál?“ zeptal se sám sebe nahlas. „Jak dlouho tohle potrvá? Jak se dostanu zpátky?“
Vůbec poprvé ho napadlo, že cesta časem nemusí vést zpátky. Okolnosti, za kterých se transformace uskutečnila, nebyly zdaleka vědecké, vědec byl zabit a stroj času prostě pokračoval v experimentu. Nyní mu došlo, že měl dost plutonia jen na jednu cestu. To je asi to, zadumal se temně Marty.
Co mu může pomoci? Kdo může zodpovědět jeho otázky? Určitě ne někdo v roce 1955, kdy se do vesmírného cestování jen fušuje. Pokud…
„Jasně!“ řekl Marty a luskl prsty. „Doc Brown tady někde musí být.“
Vyrazil rázně zpátky ke kavárně, kde by měla být telefonní budka. Protože byla sobota, bylo tohle místo zcela opuštěné. Uhrovatý kluk seděl u pultu, jedl Rice Krispies a četl comics. Ani nezvedl hlavu, když Marty vešel. Za pultem byly nápisy „Hamburger - 25 centů“,
„Sunka a sýr - 30 centů“, „Čokoládová zmrzlina - 15 centů“. Ty ceny Martyho tak fascinovaly, že na ně zíral tak dlouho, dokud si ho barman nevšiml.
„Ať nabízíš cokoliv, chlapče, my nic nechceme,“ řekl stroze.
„Nic neprodávám,“ odpověděl Marty. „Jenom si chci zavolat.“
Zakýval hlavou a vykročil k budce vzadu v obchodě. Popadl telefonní seznam a otáčel stránkami, dokud nenarazil na známé jméno. „Brown, Emmett L.“ Za tím následovalo slovo „vědec“ pak Brownova adresa a telefonní číslo.
Marty se usmál a vytáhl z kapsy niklák.
Telefon zvonila zvonil. Nikdo neodpovídal.
„K čertu,“ zadrmolil Marty a zavěsil. „Dneska prostě nemám den.“ Vytrhl stránku ze seznamu a coural se zpátky k pultu.
„Můžete mi říct, kde je Riverside Drive 1640?“ zeptal se, když se na něj barman konečně podíval.
„Dáš si něco chlapče?“
Marty pokrčil rameny. Proč ne, pomyslel si, když získám nějakou informaci.
„Dej mi Pepsi bez… ,“ rozhodl se.
„Chlapče,“ řekl barman a snažil se skrýt své vzrůstající podráždění, „u nás se za Pepsi platí.“
Mám to ale dlouhý vedení, pomyslel si Marty, když si uvědomil, že požaduje nápoj, který ještě pravděpodobně neexistuje.
Barman se na něj pořád díval zpod svého hustého obočí.
„Ach jo, tak mi dej něco k pití bez cukru.“
Barman potřásl hlavou, odešel a za chvíli se vrátil se sklenkou vody a šálkem kávy. Martymu černá káva nechutnala.
„Máte nějaký Sweet` n` Low?“ zeptal se a pak rychle dodal. „Nebo něco takového?“
„Řekni mi, co Sweet`n`Low je,“ řekl barman a potlačoval netrpělivost v hlase.
„To je náhražkový cukrový substrát bez kalorií,“ řekl Marty.
„Nic takového nemáme.“
Středověk, pomyslel si Marty.
„Možná bude lepší, když zaplatíš hned,“ řekl barman a podezíravě si Martyho měřil.
„Jasně.“
Sáhl do kapsy a našel jen pár deseticentů a nikláků.
To určitě nestačí. Jinak měl v peněžence dvacetidolarovou bankovku. Vyndal ji a podal ji muži.
„Dvacku?“ řekl ten s hrůzou. „Myslíš si, že jsme nějaká banka? Nemůžu ti rozměnit dvacku za niklákový kafe, chlapče.“
„Tak kafe je jenom za niklák?“ usmál se s úlevou Marty. „Nezlobte se. Myslel jsem, že to bude stát o hodně víc.“
„Kolik?“
„No, aspoň padesátník.“
„K tomuhle snad díky Bohu nedojde,“ odpověděl barman a vzal si niklák. Pak se jeho oči zúžily. „Rekni mi, co dělá kluk v tvým věku s dvacetidolarovkou?“
Marty měl jen dvě možnosti, jak vysvětlit, kde vzal penízě. Jednou z nich byl zločin, a tak se rozhodl pro druhou, a začal se tvářit jako neviňátko. „Já jsem jenom rozmazlený bohatý dítě,“ řekl. „A jsem ve městě nový.“
Barmana to uspokojilo. „Rekni svýmu tátovi, že bude mnohem lepší, když si najdeš práci a poznáš hodnotu peněz, místo toho, aby ti všechno dával,“ řekl pohrdavě.
„Dík. Já mu to řeknu.“
Barman odešel.
Marty zvedl šálek kávy, usrkl, zašklebil se a zase ho položil.
„Hej, McFlyi!“ zavolal najednou někdo.
Marty málem zvrhl svou kávu. Otočil se na stoličce a podíval se tam, odkud hlas vycházel.
Čtyři sedmnáctiletí mladíci vešli do kavárny a zamířili k uhrovatému klukovi, sedícímu o několik stoliček dál. Tvář jejich vůdce mu byla povědomá. Korálkové oči, rty stočené do úšklebku a mohutná čelist mu stále někoho připomínaly, ale nemohl přijít na to, koho. Další tři kluci pro něj byli jen nepopsatelnými typy té doby. Jeden z nich žvýkal zápalku a zřejmě si myslel, že vypadá chladnokrevně a drsňácky, nebo obojí, druhý měl vlasy učesané do kohouta, a zakrýval začínající pleš, třetí se díval na svět stereoskopickými brýlemi.
„Tak mi odpověz, když na tebe mluvím, McFlyi,“ řekl vůdce.
Ten nadřazený tón v jeho hlase konečně pomohl Martymu vyřešit tu záhadu. Samozřejmě! Ten sekáč Je prostě mladší verzí toho největšího pankáče všech dob, Biffa Tannena. A ten uhrovatej kluk…

Marty se na něj zblízka podíval. Nebylo pochyby o tom, že tenhle kluk je George McFly, jeho otec.
Ten samý umučený výraz v očích, když se Biff Tannen přiblížil, ty samé nervózní pohyby říkaly, že by se nejraději viděl někde úplně jinde. Přesto zůstal zbaběle sedět jako bezmocný otrok, zarostlý do země vedle svého mučitele.
„Ahoj, Biffe, jak se vede?“ zeptal se mladý George McFly. Snažil se mluvit ledabyle, ale nevedlo se mu.
V jeho hlase bylo slyšet zřetelně ponížený tón.
„Co myslíš tím, jak se vede?“ odrazil zpátky Biff, až se jeho kumpáni rozesmáli. „Co to je, vede?“
„Hmm… to je jenom takový výraz,“ drmolil George. „Já… já jsem se chtěl jenom ujistit, že je všechno v pořádku.“
„Všechno,“ opakoval Biff. „Ty se zajímáš o všechno o mně? To je rána. Zajímáš se o to, co jsem měl k snídani, jestli jsem si pak říhnut nebo co…“
Jeho kámoši zavyli a George se nutil do smíchu.
Pak znovu utichl.
Pořád ten starý dobrý fackovací panák, pomyslel si Marty, když se díval na svého budoucího otce.
„Máš už hotovej můj úkol, McFlyi,“ zeptal se Bift,
„ty irská štěnice?“
Georgovy oči říkaly, že se bojí mu to oplatit. „No, ne,“ zamumlal lehce. „Myslel jsem, že když to má být až na pondělí…“
Biff zvedl svou pěst a třikrát zaťukal na Georgovu hlavu.
„Haló,“ řekl nahlas. „Je někdo doma?“
Jeho kamarádi se znovu automaticky zasmáli, a tak vypadali přesně jako Pavlovovi psi.
„Mysli, McFlyi,“ pokračoval Biff Tannen. „Mysli!
Musím mít čas to přepsat, že jo? Uvědomuješ si, co by se stalo, kdybych odevzdal svůj domácí úkol napsaný tvou rukou? Vyrazili by mě ze školy.“
„Jo,“ usmál se George. „Tohle mě teda nenapadlo.
Promiň.“
Marty vzdychl a potřásl hlavou. Bylo to bolestné, sledovat začátek třicetiletého mučení, jež pokračuje dodnes.
„Na co čumíš, dacane~“
Marty si najednou uvědomil, že tahle slova patří jemu a ne jeho otci. Ale místo toho, aby se odvrátil od tohohle politováníhodného dramatu zpátky k pultu, stále s odporem sledoval Tannena a George McFlye.
Díky Bohu se Biff otočil.
„Tak co je s mým úkolem, McFlyi?“ zeptal se a pokračoval v popichování.
George pokrčil rameny, tedy udělal gesto, jež napůl znamenalo rezignaci a napůl podrobení. „Uf, O.K“
Biffe,“ řekl. „Udělám ho dneska večer a přinesu ti ho hned ráno.“
Biff chladně přikývl. „Ne moc brzy,“ řekl. „V neděli spím. Jestli mě vzbudíš, budu ti muset trochu upravit fasádu.“
Jeho kámoši se znovu zachechtali a v Biffově tváři se objevil blahosklonný úsměv. George seděl na židličce pevně jako přibitý a každý pohyb jeho těla naznačoval, že Siff Tannen je to poslední, co dneska chce vidět.
Jeho radost z Bif@ova domnělého odchodu trvala ale krátce. Biff se téměř na odchodu náhle otočil, podíval se na Georgovy nohy a řekl. „Jé, McFlyi, máš rozvázanou tkaničku.“
„Jo?“
Když se George sehnul, Biff zvedl ruku a praštil ho do brady. Bylo to víc trapné než bolestné. „Zase jsi naletěl, co, McFlyi?“ smál se Biff. „Hochu, kdyby tě chtěl někdo uspat, tak by s tím neměl vůbec žádné problémy.“
„Asi ne,“ zadrmolil George.
„Pojďte hoši, jdeme,“ oznámil Siff a měl se k odchodu.
George a Marty je sledovali.
„To je neuvěřitelné,“ řekl Marty nakonec. „Ty jsi mladý McFly?…“
Jeho budoucí otec se na něj zmateně podíval. „Samozřejmě, že jsem mladý,“ řekl. „Nejsi mi povědomý.
Známe my se odněkud?“
„Ne,“ odpověděl Marty. „Ale já znám tebe.“
„Asi ze školy.“
Marty zakroutil hlavou.
„Tak potom mě nemůžeš znát,“ řekl George.
„Ale jo, znám… Narozeniny máš 18. srpna a tvoje matka se jmenuje Sylvia, je to tak?“
George potřásl hlavou. Ne proto, že by informace nebyla správná, ale proto, že byl ohromen. Copak ten kluk sebral ve škole všechny jeho spisy a prohledal mu kapsy? Je to mladej polda, nebo co?
„Tak, co?“ pokračoval Marty. „Není to správně?
Není taky pravda, že tvůj táta se nechal naverbovat jako šestnáctiletý do První světový války, než na to přišli, byl poslán do Francie, a pak připlul zpátky, aniž si jedinkrát vystřelil?“
George se málem zakuckal svojí Pepsi colou. Tu první informaci mohl někde vyčmuchat, stačí se podívat do dotazníku, ale ta druhá, o jeho tátovi, je rodinná historka. Jak na to tenhle kluk přišel?
„Jo, jo,“ odpověděl George. „To všechno je pravda.
Jak to víš a kdo jsi?“
Marty měl radost, jak mladého George McFlye ohromil a zmátl, ale najednou zjistil, že na tuhle otázku nemá žádnou přijatelnou odpověď. Samozřejmě mu nemůže říct pravdu. To nejde, a kromě toho by tím vyvolal další otázky.
Místo odpovědi se jen usmál a snažil se vypadat záhadně.
„Rekněme, že jsem tvůj anděl strážný,“ řekl. „Co vím o tvojí rodině není podstatné. Důležité je, že bys neměl nechat toho darebáka Biffa Tannena, aby s tebou oral.“

„To je fakt, kámo.“
Tahle souhlasná odpověď byla rychlá a přímá, ale neřekl ji George McFly, ale Goldie Wilson, černý pomocník na odklízení nádobí, který zametal několik stop od nich. George a Marty se k němu otočili. Goldie přestal pracovat a podíval se na ně silným, téměř hypnotizujícím pohledem.
„Hele, proč necháváš toho kluka, aby tě takhle sekýroval?“ zeptal se.
George zamrkal. Byl tímhle tichým černochem zaskočen.
„To není poprvé, co se k tobě takhle chová,“ pokračoval Goldie. „Uklízím tady hodně špíny, ale z ničeho mi není tak špatně, jako když ho vidím, jak na tebe doslova plive. Proč se mu nepostavíš?“
„Víš, on je větší než já,“ koktal George a jeho hlas zněl kňučivě a ztrápeně.
„Každý je větší než ty, když jsi na kolenou,“ odpověděl Goldie. „Poslouchej, jestli chceš v tomhle světě něco dokázat, musíš si vážit sám sebe. Když teď necháš všechny, aby po tobě šlapali, budou po tobě dupat celý život. Chceš být rohožka u dveří a nechat lidi, aby si o tebe otírali boty, dokud nechcípneš?“
George zakroutil hlavou. Nebylo to moc rozhodné gesto.
„On má pravdu,“ řekl Marty. „A přitom má mnohem víc důvodů se krčit než ty.“
„To je fakt!“ přikývl Goldie. „Podívej se na mě.
Většina lidí si myslí, že nic neznamenám, ale já vím, že jsem někdo. Myslíš, že chci strávit zbytek života u koštěte v tomhle laciným bufetu?“
Barman, kterého přilákaly zvýšené hlasy, se objevil na scéně. Podíval se na Goldieho s ohrnutým rtem.
„Zadrž, Goldie,“ řekl významně.
Goldie necouvl. „Ne, pane!“ řekl a otočil se k Georgovi. „Nechci tu skončit. Chci ze sebe něco udělat!
Půjdu do večerní školy. Každý večer v týdnu. Jednou budu někdo!“
„Goldie,“ přerušil ho Marty, cosi se mu náhle vybavilo. „Nejsi ty náhodou Goldie Wilson?“
Goldie přikývl. „To jsem já,“ řekl. „A ty si zapamatuj moje jméno, protože jak už jsem řekl, jednou budu něco znamenat.“
Barman se uchechtl.
„Má pravdu,“ řekl Marty. „Jednou bude starosta v Hill Valley.“
Goldie se na Martyho podíval zblízka. Zakaboněně hledal náznak ironie, která obvykle provázela narážku bílého muže. Ale nenašel žádnou posměšnost. Tenhle kluk to myslí upřímně nebo je nejlepším hercem na světě. V každém případě se Goldie rozhodl nenechat se takovouhle poznámkou odradit, ale přijal ji jako výzvu.
„Starosta?“ řekl. „To je dobrý nápad. Ukázal bych lidem, jak se má řídit tohle město. Nebyl bych levný politik, který jen bere. Ale byl bych čestný a rozhodný.“ Pak se podíval na Martyho a řekl: „To máš křišťálovou kouli nebo co? Jak víš, že budu starostou?“
„Prostě to vím.“
„Kdy se to stane?“
Marty vzdechl. Zase se zapletl, protože znal budoucnost. „Opravdu to chceš vědět?“ zeptal se.
„Samozřejmě, kámo. Rekni mi to. Proč bych neměl vědět, kdy se to stane?“
„Protože je to ještě daleko. Třeba nebudeš chtít čekat tak dlouho.“
„Ne, to je v pořádku. Pro něco takového stojí za to čekat. A mimoto, budu vědět, že se mi mezitím nic nestane, že jo?“
Marty přikývl. „Zvolí tě na konci sedmdesátých let,“ řekl.
„Mých sedmdesáti, nebo sedmdesátých?“ usmál se Goldie.
„Sedmdesátých.“
„Uf, to není tak dlouhá doba. Moje máma pracovala čtyřicet let a nic z toho neměla. Tak si myslím, že za takovouhle odměnu můžu pracovat dalších dvacet, pětadvacet let…“
Jak tak Goldie mluvil, v Georgovi vzrostla téměř nesnesitelně nervozita. Nebylo to touhle situací, ani tím, co říkal Goldie. Spíše to způsobil mladík, který předstíral, že zná všechno. Vypadal téměř jako z jiného světa, sebejistý, klidný, jiný než ostatní výrostci, které George znal. A byl divně oblečený a měl neobvykle učesané vlasy. George nebyl nábožensky založený, ale byl pověrčivý. Záhada, neznámo, to ho trápilo víc, než sliby a dogmata vytvořená církví. Představte si, že tenhle kluk vidí budoucnost. Jiní to mohou považovat za požehnání, za způsob, jak se stát bohatým, a jak se vyvarovat životních překážek. Ale to nebylo nic pro George McFlye. Nechtěl vědět, co je před ním nebo před kýmkoliv jiným. Chtěl zůstat v temné nevědomosti a nechtěl být nucen myslet na nějakou neodvolatelnou tragédii nebo událost. Tento mladý muž tak nějak ví všechno minulé i budoucí a George od něj musí utéct hned, jak jen to bude možné.
Když dospěl k tomuto rozhodnutí, využil konverzace mezi Goldiem a Martym a unikl ke dveřím. O několik vteřin později vyklouzl za roh a šel rychle ke svému kolu.
Barmanovi, poslouchajícímu Goldieho proslov se vzrůstající frustrací, se nakonec podařilo skočit mu do řeči.
„Starosta,“ řekl. „Cha! Cernej starosta v tomhle městě. To jsem zvědav!“
„Počkejte a uvidíte,“ opáčil Goldie. „Jak tady ten mladík říká, jednoho dne budu starostou.“
„Tenhle kluk mě vůbec nezajímá,“ odsekl barman.
„A co se tebe týká, jen zametej.“
Goldie popadl koště, ale nezačal hned pracovat.
„Starosta Goldie Wilson,“ řekl zlehka. „To se mi líbí.“
Marty se usmál. Byl hrdý sám na sebe, že „inspiroval“ Goldieho Wilsona, nebo že mu alespoň dal naději.
O chvíli později jeho úsměv zmizel, když si uvědomil, že George McFly už není v obchodě.
„Hej…“ zavolal, ale už zahlédl jen jeho záda, jak odjížděl na kole pryč.
Vyběhl z obchodu a mával rukama. „Georgi!“ volal za ním. „Hej, Georgi! Chci s tebou mluvit!“
George McFly, který byl buď z doslechu, nebo nechtěl v konverzaci pokračovat, ujížděl a ani se neohlédl. Marty se za

ním nejdříve rozběhl, ale pak si náhle vzpomněl, že jeho otec vyrůstal v ulici Sycamore, poblíž Druhé. Jednou, když jel táta kolem s rodinou, ukázal jim ten dům. Marty si byl jistý, že ten dům najde a zpomalil v rychlou chůzi.
Nevěděl, jak bude jeho vztah k mladému Georgovi McFlyovi pokračovat. Přes všechny své pády přežije přeci příštích třicet let. To už je něco. Nicméně Marty měl chuť si s ním alespoň popovídat z očí do očí a možná, když už nic jiného, by mu mohl poradit něco, co by mu pomohlo zbavit se na příští tři dekády šikanování BifFa Tannena.
„Nebyl by to báječný dárek?“ řekl si Marty nahlas v chůzi. Když si všechno znovu promítl, byl překvapen, že má takové milé pocity vůči svému budoucímu otci. Je to proto, že teď k sobě mají určitý kamarádský vztah? Nikdy si nedokázal představit svého otce jako mladého muže. A teď tu je - stejně starý jako Marty. Byla by to legrace, vidět otcovu reakci, kdyby mu řekl, kdo je, ale to bylo nemožné. Spíše by to přivedlo George k šílenství, takže Marty se bez toho bude muset obejít.
Jeho orientační smysl ho zavedl do ulice Sycamore, kterou zdobily solidní domy, postavené během dvacátých a třicátých let. Bílé lakové ploty se vyjímaly podél úpravných trávníků a pedantsky uhrabaných cestiček, vedoucích ke dveřím. Bylo to mnohem hezčí sousedství, než jaké si pamatoval na počátku sedmdesátých let, kdy vyrůstal.
Georgovo kolo bylo opřené o strom v ulici Sycamore, ale on sám nebyl nikde vidět. Marty chvíli nehybně stál a rozhodoval se, má-li vejít do domu, nebo ne. Se vší pravděpodobností tam bude jeho babička a bezpochyby bude vypadat mladší, než si ji pamatoval. Marty si nebyl jistý, jestli by se s tím dokázal vyrovnat. Babička mu byla velice blízká a on cítil, že tenhle cit by ho mohl zradit. Tak nějak věděl, že by vycítila, kdo je, i když se vlastně Marty ještě nenarodil, a byla by tím strašně vyděšena.
Jeho rozhodování trvalo jen minutu. Podíval se totiž vzhůru do koruny stromu a zahlédl George. Byl téměř dvacet stop vysoko, seděl nejistě jako na bidýlku na tlusté větvi, která vyčnívala daleko přes ulici.
„To snad není možné,“ vydechl Marty. „To je ta nejodvážnější věc, kterou kdy udělal.“
Brzy zjistil, proč George tolik riskuje. Držel v rukou dalekohled a díval se do okna ve druhém patře protějšího domu. Z úrovně ulice bylo vidět profil ženské hlavy a ramen. Marty si dokázal představit, co asi bylo viditelné z výhodné pozice ve výšce dvaceti stop.
„Ať se propadnu,“ zamumlala rozesmál se. „Táta šmíruje.“
Pak se velice rychle za sebou udály dvě věci. George, který chtěl mít ještě lepší výhled, najednou ztratil rovnováhu. Uklouzl na tlusté větvi, zoufale po ní chňapnul, minul ji, a pak se zřítil dolů na ulici. Jak padal, uhodil se o několik menších větví, ty zpomalily jeho pád a zabránily tomu, že si nezlámal všechny kosti. Přistál na boku a pořádně se praštil do hlavy.
Schlíple ležel na silnici a omámeně zíral před sebe.
V tom samém okamžiku projelo zatáčkou rychle auto a mířilo k tělu mladého muže.
Marty nemohl George včas varovat. Instinktivně se k němu vrhl a celým tělem ho vystrčil z jízdní dráhy.
Sám neměl takové štěstí. Ridič šlápl na brzdy, trhnul volantem, aby se dvěma mladíkům vyhnul, ale minul jen George.
Ozvala se pekelná rána, jak nárazník auta narazil do Martyho hlavy a ramena.
„Šílení kluci!“ zaječel řidič, ne ve zlosti, ale v hrůze. „Neměl jsem ani šanci se jim vyhnout!“
Téměř plakal, když se skláněl k mladíkovi, který tomu druhému zachránil život. „Bože, prosím,“ modlil se. „Dej, ať je v pořádku. Nemůžu si dovolit, aby mě zavřeli.“

Kapitola 6

První věc, kterou Marty zahlédl, když otevřel oči, byl lehce rozostřený obraz měkkého krajkového ubrusu, spadlého ze stolu. Zamrkal a rozhlédl se po ložnici, kterou nikdy předtím neviděl. Někde v dálce byla zeď s neznámými obrázky a vlaječkami, napravo vedle nich okno, jímž se linulo ostré a bodavé světlo pouliční lampy. Znovu zavřel oči.
Jeho hlava byla chladná a měl něco na čele.
„Myslím, že bude v pořádku,“ slyšel tichý ženský hlas. Znal ho.
„Mami? Jsi to ty?“ zašeptal Marty.
Jemné ruce mu položily něco studeného na čelo a dotkly se jeho tváří.
„Psst. Všechno bude v pořádku.“
Byla to jeho matka. Marty přes všechnu bolest otevřel oči a uviděl jen siluetu. Ale ten hlas bezpečně znal.
„Bože, jaký hrozný sen,“ řekl. „Zdálo se mi, že jsem cestoval v čase…“
„Proč v čase?“ zeptal se hlas.
Byla to skutečně jeho matka. Vždycky tak útěšně nechápavá. Marty se chtěl posadit, ale když pocítil lehkou závrať, znovu si lehl.
„Teď musíš mít klid,“ řekla jeho matka. „Spal jsi téměř devět hodin. Bude lepší, když hned nevyskočíš z postele. Radši pomalu.“
„To bylo hrozné,“ pokračoval Marty. „Strašné místo. Příšerná muzika - neměli Hueye Lewise. V okolí ještě nebyly žádné domy, kromě našeho. Všechno vypadalo tak nadpřirozeně a lidé se tak podivně chovali.“
„Aha… Tak tobě se zdálo, že jsi cestoval v čase.“
„Jo.“
„O kolik let zpátky,“
„O třicet.“
„Takovou dálku do těch primitivních časů? To muselo být zajímavé. Ale nemusíš mít strach. Jsi v pořádku a v bezpečí, zpátky tady, kam patříš, ve starém dobrém roce 1955.“
„Devatenáct set padesát pět!“

Zapomněl na nepohodlí, sedl si a rozsvítil lampičku na nočním stolku.
„Ach, můj Bože!“ řekl.
Byla to ta samá mladá žena, kterou špehoval George McFly. Ale prve to byla jen její část.
„Co se stalo?“ zeptala se starostlivě.
„Ty jsi moje … moje m…„ začal Marty.
„Tvoje co?“
„Nic. Na tom nezáleží.“
Jeho hlava padla znovu na polštář.
„Jmenuji se Lorraine,“ řekla mu dívka. „Lorraine B…“
„Bainesová,“ pokračoval Marty.
Usmála se. „Jak to víš?“
Pokrčil rameny. „Leccos se dozvím,“ řekl tajemně.
Lorraine vzala studený obklad. „Přinesu ti nový led,“ řekla.
Když se zvedla k odchodu, Marty překvapeně vzdechl, až si ho opatrně prohlédla.
„Jsi v pořádku?“
„Jo.“
„Tak proč vzdycháš?“
„To jenom, že jsi tak štíhlá,“ odpověděl Marty.
„Díky, to bych řekla. Já jsem vždycky dbala na linii.“ Poplácala se po placatém břiše. „Nemyslíš si, že jsem moc hubená, že ne?“
„Ne, vypadáš skvěle,“ řekl Marty upřímně.
„Děkuji ti, Calvine,“ usmála se.
„Calvine?“
„A-no, není to snad tvoje jméno?“
„Ne.“
Zamračila se. „To je legrační. Byla jsem si jistá, že je. Ty se nejmenuješ Calvin Klein?“
„Ne. Marty.“
„Pak proč je na tvém spod…“
Zčervenala a odvrátila se.
Marty si najednou uvědomil, že jeho kalhoty jsou přehozené přes křeslo v protějším koutě. Sáhl dolů pod přikrývku a zjistil, že je jen ve spodním prádle.
„Svlékli jsme ti kalhoty a košili, když jsme tě ukládali do postele,“ řekla Lorraine trochu v rozpacích. „Já jsem nikdy předtím neviděla fialové spodní prádlo, tím spíš fialové spodní prádlo s mužským jménem.“
„A tak,“ odpověděl Marty. „To není moje jméno.
Calvin Klein je výrobce prádla.“
„A ty se jmenuješ Marty?“ zeptala se.
„Jo.“
„No, těší mě, Marty,“ řekla a sedla si vedle něho na postel. Nyní se její chování změnilo z mateřského na svádivé.
„A jak dál?“ usmála se.
Marty už měl slovo „McFly“ na jazyku, ale nakonec se zarazila nevyslovil ho. Bylo by těžké vysvětlit jak to, že se jmenuje stejně jako George, když je jméno McFly dost neobvyklé. Místo toho, aby si zkusil něco vymyslet, trhl sebou, jako by jím projela náhlá bolest.
„Ach ty chudáčku,“ zašeptala Lorraine. Chtěla se ho dotknout, ale on uhnul.
„Jsi v pořádku?“
„Ano,“ řekl a dýchal, jako by bolest už minula.
„Nevadí ti, že u tebe takhle sedím?“
Marty zalapal po dechu. „Ne, jistě že ne,“ odpověděl. Ale i když řekl, že ne, přesto se od ní odsunúl tak daleko, jak jen mohl, aniž by spadl z postele. Držel si přikrývku pevně kolem pasu, jeho oči byly vystrašené.
Lorraine se na něj stále fascinovaně dívala a zřejmě si neuvědomovala jeho nervozitu.
„Máš pěknou modřinu,“ řekla nakonec a rukou se dotkla jeho čela.
Slabě se usmál a podrobil se, dokud mu nezačala projíždět prsty ve vlasech. Když to udělala, Marty se začal odtahovat až…
Prásk. Najednou byl na podlaze úplně nahý, jen ve spodkách. Sáhl po přikrývce. Lorraine se rozpustile chichotala.
„Lorraine, jsi tam nahoře?“
Hlas doprovázel zvuk těžkých kroků na schodech před ložnicí.
„Ano, matko,“ řekla Lorraine.
Popadla Martyho kalhoty z opěradla křesla a vrhla je po něm. Vleže se do nich nasoukal, zatímco se kroky přibližovaly.
„Jak se má náš pacient?“ zeptala se Stella Bainesová, když vstoupila do místnosti. Pak se rozhlédla a dodala: „Kde je náš pacient?“
Marty vykoukl za postelí. Ctyřicetiletá Stella Bainesová,jeho budoucí babička, na něho jen koukala. Byla těhotná a vypadala hrozně mladě. Pokud se Marty správně pamatoval, čekala své poslední dítě, to, které se narodilo po vězeňském ptáčkovi strýčkovi Joeyovi.
Měla ty samé příjemné oči, jako když byla starší, hodně světle modré a smutné.
„Mamy, to je má matka,“ řekla Lorraine a vrhla po něm jeho košili.

V sedě si ji oblékl. „Těší mě," usmál se.
„Nemáš na něco chuť?"
Marty přikývl.
„Tak pojď dolů."
Marty našel boty, obul se a vyrazil za ní z místnosti. Když scházeli dolů do haly, Stella Bainesová se na něho usmála.
„Rekni mi, Marty, jak dlouho jsi u cirkusu?"
Marty jen zíral. Lorraine vydala zvuk, který se napůl podobal vzdechu, napůl zlostnému odfrknutí.
„Matko," řekla. „Jak můžeš?"
„U cirkusu?" zadrmolil Marty. „Já nejsem u cirkusu. Co tím myslíte?"
„Jsi oblečen tak nezvykle," poznamenala Stella.
„Mysleli jsme, že jsi možná přijel s poutí."
Marty se usmál a pokrčil rameny. Zelené boty a košile s nášivkou Amerického patentního úřadu se mohly lidem v roce 1955 zdát neobvyklé. Místo toho, aby jim vysvětlil, že tohle oblečení je v osmdesátých letech normální součástí oděvu, řekl: „Asi se rád podivně oblékám, madam. Promiňte."
„Nemusíš se omlouvat. Jsem jen trochu zvědavá, to je vše."
Vstoupili do obývacího pokoje, kde odpočívaly čtyři děti a Sam Baines, Martyho budoucí dědeček. Sam, mrzutý pětačtyřicátník, stál u černobílého televizoru a hrál si s jeho anténkami. Nepodíval se na Martyho se Stepou, dokud nevyladil obraz.
„Same, tady je ten mladý muž, kterého jsi srazil autem," řekla Stella věcně. „Díky Bohu je v pořádku."
„Co jsi dělal uprostřed ulice, takový kluk jako ty?" zeptal se Sam chladně.
„On upadl…„ začal Marty. Pak se rozhodl neprozradit, že jeho otec spadl ze stromu. Mohlo by jim to být podezřelé nebo by. to vedlo k trapným situacím.
„Upadl… na silnici," pokračoval Marty. „Přiskočil jsem, abych ho odstrčil z cesty. Vy jste ho neviděl?"
„Taťka nikdy nic nevidí," řekla Lorraine.
„O čem to mluvíš?" opáčil její otec. „Já jsem zatraceně dohrej řidič. Ale ani výbornej řidič nemůže nic dělat, když mu děti skáčou pod auto."
„Zvlášť, když projíždíš zatáčku na dvou kolech," dodala Lorraine.
„Mimochodem," přerušil je Marty. „Co se stalo tomu druhýmu klukovi?"
„Prostě se zvedl a odešel," řekl Sam.
„Asi se do toho nechtěl míchat," zamrmlal Marty a přemýšlel o tom, jak moc se to Georgovi McFlyovi podobá.
„A vůbec," řekl Sam a ještě jednou otočil anténkama, „děti se nemají co potulovat uprostřed ulice.
Tohle ti řekne každý soudce."
„Víš, nevšímej si ho," řekla Stella. „Má jenom jednu ze svých nálad." Vedla Martyho směrem k jídelně a zavolala na Sama přes rameno. „Přestaň si s tím hrát.
Je čas k večeři."
Sam ji úspěšně ignoroval a pokračoval v nastavování antének, až se na obrazovku nedalo koukat vůbec.
Jídelna už byla téměř zaplněná. Všichni se usadili a byli připraveni se pustit do jídla. U stolu byl dvanáctiletý Milton, který měl na hlavě mývali čepici od Davyho Crocketta, šestiletá Sally, čtyřletý Toby a v ohrádce na podlaze si hrál jedenáctiměsíční Joey.
Stella všechny seznámila. Marty byl úplně fascinován pohledem na svou malou tetu a strýčky. Joey, který se teprve chystal udělat první krůčky v dlouhém nešťastném životě, rachotil příčkami ohrádky a divoce slintal. Marty se na něho podíval a potřásl hlavou.
Tak ty jsi můj strýček Joey, pomyslel si. Zvykej si na mříže, chlapče.
„Zdá se, že se mu tam líbí," řekl Stelle. „Jako by tam patřil."
„Ano," odpověděla a neuvědomila si, že je Marty mírně sarkastický. „Malý Joey miluje svou ohrádku.
Dokonce pláče, když ho vyndáváme. Tak tam zůstává většinu času a vždycky se tam utiší. Vypadá šťastně."
Už si zvykl na řád, pomyslel si Marty, a pro sebe se zasmál.
„Doufám, že máš rád sekanou," řekla Stella.
Některé věci se nikdy nezmění, pomyslel si Marty.
„Ach, ano," řekl.
„Posaďse sem, Marty," pobídla ho Lorraine a odsunula židli vedle sebe.
„Díky."
Marty se usadil a všiml si, že na jeho talíři je už sekaná, bramborová kaše, zelenina a makarony se sýrem.
Večeře byla vlastně úplně stejná jako ta, kterou měl včera večer v roce 1985.
Všichni se pustili do jídla. Kromě Lorraine, která si se svým jídlem jen hrála. Martyho napadlo, kdy se asi z vybíravého gurmána změnila v pojídací stroj.
Jak tak rodina večeřela, Stella pokřikovala na všechny, kromě Martyho. „Miltone, nejez tak rychle! Lorraine, jíš málo. Vezmi si kaši… Sally, nedrž vidličku takhle, vypadáš jako prasátko… Nestrkej všechno na stůl, Toby… Bože… Same, přestal by sis hrát s tím televizorem? Pojď jíst…"
Avšak její manžel vůbec neměl chuť přestat se dívat na televizi během večeře. Vyjel z obývacího pokoje s televizorem na zcela novém překližkovém vozíku.
„Podívej se na to," oznámil pyšně. „Udělal jsem ten vozík sám, abychom mohli přivézt televizi do jídelny a dívat se na Jackie Gleasona u jídla."
„Ty brďo!" prohlásil Milton.

Paní Bainesová unaveně vzdechla. Jediná chvíle, kdy získala veškerou pozornost, bylá během večeře.
Teď si Sam našel způsob, jak od ní tu pozornost odvrátit. Byla chytrá a věděla, že proti tomu nemůže bojovat.
Sam si hrál s anténkami na televizoru, až se mu povedlo vyladit nejasný šot reklamy na cigarety.
Marty se fascinovaně díval, jak chirurg vychází z operačního sálu, zapaluje si cigaretu a promlouvá k divákům: „Po třech operacích plic za sebou si rád odpočinu, když si zapálím cigaretu Sir Walter Randolph. Vím, že jeho dobrá tabáková chuť uklidní mé nervy a zlepší můj krevní oběh…“
„To je neuvěřitelné!“ řekl Marty. Nikdy televizní reklamu na cigarety neviděl a proto nemohl vůbec pochopit její nestoudnost.
Sam Baines myslel, že mladík komentuje jeho práci. Zazářil a řekl: „Jo. Podívej se na ten obraz… Je průzračně čistej. Máš pravdu, chlapče, je neuvěřitelně skvělej.“
„Já myslím tu reklamu na cigarety,“ odpověděl Marty.
„Co je na tom tak neuvěřitelného?“ zeptala se udiveně Lorraine.
„Způsob, jakým to ten doktor inzeruje. Kouření zapříčiňuje rakovinu plic. Jak může dělat operace plic a pak šlukovat cigaretu? To je šílené!“
„No,“ zadrmolil Sam. „Ještě nic takového nedokázali. Nechápu, proč by doktor nemohl dělat reklamu na cigarety, když chce.“
„Protože je to nemorální.“
„Nebuď hloupý.“
Martyho rozčilovalo, jak je Sam sám se sebou spokojený. „No,“ řekl, „jednou to bude proti zákonu. Tak je to hloupé.“
Zbytek rodiny, kromě těch příliš malých nechápavců, se na Martyho nedůvěřivě podíval. Říci, že jednoho dne bude americká televize bez reklam na cigarety, bylo něco, jako říci, že jednoho dne budou vánoce bez Ježíška. Jen Lorraine se tvářila, jako by Martyho prohlášení mělo smysl.
„Totiž,“ řekl opatrně, „možná se to nestane, ale já si myslím, že je to dobrý nápad. Tyhle šoty v televizi vidí příliš mnoho mladých lidí a myslí si, že je to světácké.“
Sam se skutečně o tomhle dohadovat nemohl, a tak se rozhodl zavést hovor jinam. „Proč by někdo chodil na film do kina, když ho může vidět doma - a zadarmo?“ básnil.
„Máte televizor?“ zeptala se Lorraine a vřele se na Martyho podívala.
„Ano,“ odpověděl. „Dva.“
„Jé! Vy musíte být bohatí!“ zajásal Milton.
„A jsou také barevné,“ dodal Marty, než si uvědomil, že není příliš chytré, říkat tohle rodině v roce 1955.
Miltonovy oči se rozšířily úžasem.
„Blbost,“ ušklíbl se Sam Baines.
Stella se blahosklonně usmála. „On tě jen škádlí,
Miltone,“ řekla. „Nikdo nemá dvě televize… a barevné, určitě ne.“
Podívala se na Martyho, aby jí to potvrdil.
„Jo, to je pravda,“ přikývl. „Jen jsem tě tahal za nos, Miltie.“
Reklamy skončily a začal seriál The Honeymooners. Marty okamžitě poznal klasickou epizodu „Muž z vesmíru“. A hned, aniž si to uvědomil, začal odříkávat text o vteřinu dříve než herci. Všichni u stolu propadli různému stupni ohromeni, Lorraine se pokaždé zasmála, její otec se mračil.
„Jak to, že víš, co budou říkat?“ zeptal se Milion.
„Je to úplně nové.“
„Viděl jsem to v repríze.“
„Co je to repríza?“
„To jednou uvidíš.“
„O.K“ ty chytráku,“ trval na svém Milton. „Rekni mi, co bude teď.“
„Jasně,“ řekl Marty. „Tohle je docela dohrej kousek. Ralph se převlékne za muže z vesmíru.“
„Ticho!“ nařídil Sam. „Chci to vidět!“
Rodina asi tak na minutu ztichla. Pak se Stella podívala na Martyho zblízka. „Víš, jsi mi nějak povědomý,“ řekla. „Znám tvou matku?“
Marty se nemohl nesmát. „Jo, myslím, že asi jo,“ odpověděla úkosem se podíval na Lorraine.
„Měla bych jí zavolat,“ řekla Stella. „Víš, dát jí vědět, že jsi v pořádku.“
„To nejde,“ vyhrkl Marty.
„Proč ne?“
„Hm…Ona ještě není doma. Nikdo není doma.“
„Ona pracuje?“
„Ne tak docela,“ vyhýbal se Marty. „Totiž, naši jsou oba tak nějak pryč.“
„Nerozumím…“
„To je v pořádku, paní Bainesová,“ ujistil ji Marty.
„Máma je zvyklá, že jsem dlouho venku. Nebude mě ani postrádat.“
„Jsi si tím jist?“
„Ano, paní. Mohl bych být pryč příštích třináct let a ani by si toho nevšimla.“
Ta poznámka polechtala Miltona, až se rozhihňal a plival kolem sebe jídlo.
„Cožpak se na tuhle show nikdo nedívá?“ zamumlal podrážděně Sam.
Následovala další minuta ticha. Pak, když začala nová série reklam, si Marty vzpomněl, že chtěl vyhledat Doca Browna.

„Můžete mi říct, kde je Riverside Drive?“ zeptal se.
„Riverside?“ odpověděl Sam. „Jistě. Je to na východní straně města, jeden blok za Maple.“
„Jeden blok za Maple?“ opakoval zmateně Marty.
„Ale to je ulice JFK…“
„J.F.koho?“
„Ulice Johna F. Kennedyho.“
„Kdo je, k sakru, John F. Kennedy?“ dožadoval se Sam.
„Eh, to je jedno.“
„Drž se pořád na východ až dojdeš k Maple,“ řekl Sam. „Pak o blok dál je Riverside Drive.“
„Děkuji.“
„Matko,“ řekla Lorraine. „Když jsou Martyho rodiče pryč, nemyslíš, že by měl zůstat na noc tady? Nechtěla bych, aby se mu něco stalo, když mátu modřinu na hlavě. Mohl by omdlít, uhodit se…“
Namířila lehce flirtovný úsměv na Martyho a ten se na ni také slabě usmál.
„Marty, Lorraine má možná pravdu. Asi by bylo lepší, kdybys zůstal přes noc. Nakonec, táta tě srazil.
To znamená, že jsme za tebe zodpovědní…“
„Ne - podle zákona,“ přerušil ji hořce Sam.
„Legálně možná ne, ale morálně určitě ano,“ odsekla Stella. Podívala se na Martyho, aby jí odpověděl.
„Já nevím…“ získával čas.
„Můžeš spát v mém pokoji,“ navrhla Lorraine.
„Lotry se zabouchla,“ posmíval se Milton. „Lotry se zabouchla…“
Lorraine se na své židli narovnala a velitelsky se na malého bratra podívala. „Jen se snažím být pohostinná,“ řekla.
Nikdo tomu opravdu nevěřil a nejméně Marty. Podíval se na hodinky a odstrčil talíř. „…jestli prominete, už skutečně budu muset jít,“ řekl.
„Ale ještě máme koláč…“ protestovala Stella.
„Je mi to opravdu líto,“ řekl Marty. „Mám schůzku s jedním pánem…“
Vyskočil ze židle, kývl na Sama a děti, které pokračovaly v jídle. „Děkuji vám za všechno. Uvidíme se později. Mnohem později.“
A za chvilku byl pryč.
Lorraine vzdechla. „Zajímalo by mě, co jsme řekli špatného, že takhle vystřelil,“ řekla.
„Je to velmi divný mladý muž,“ zadrmolila Stella.
„Většinou je příjemný, ale někdy se zdá, jako by se hnal do jiného světa.“
„Je to idiot,“ doplnil ji Sam Baines. „To je výchovou. Jeho rodiče jsou pravděpodobně také idioti, a možná i jeho prarodiče. Nebyl bych překvapen, kdyby celá jeho rodina byla šílená.“ Podíval se na Lorraine.
„Jestli jednou budeš mít dítě, které se bude takhle chovat, vydědím tě. To platí pro vás pro všechny.“
Když znovu nastolil svou svrchovanost v domácnosti, nabral si vidličkou obrovskou porci instantních brambor a otočil svou pozornost k Jackiemu Gleasonovi.

Kapitola 7

Doc Brown seřídil přístroj posazený na hlavě, zamíchal paklík karet a ještě jednou jednu vytáhl. Položil ji na stůl hlavou dolů, otočil sérií číselníků, které aktivovaly výmysl, svírající jeho lebku. Místnost zaplnil praskavý zvuk a před Brownovýma očima se mihla představa pikového kluka.
„Výborně!“ vykřikl.
Otočil kartu. Byla to kárová trojka.
„Sakra,“ zamumlal.
Zkusil to znovu a zase se mu nepodařilo určit kartu. Nechal poslední ze svých vynálezů na hlavě, zvedl se a začal se procházet. Co udělal spatně? Je to v přístroji, nebo v něm samotném? Lehká bodavá bolest mu připomněla, že chyba může být v jeho vlastním mozku. Dnes ráno, když věšel hodiny v koupelně, spadl z toalety a pořádně se praštil. Protože mozek je složitým mechanismem plným elektrických impulsů a energie, mohl ten úder způsobit zkrat natolik silný, že mu pokus s kartami nevychází. Ale dnešní den nebyl úplně zbytečný. Pád vyvolal cosi v jeho mysli, a to ho donutilo k tomu, že několik hodin psal. Když skončil a znovu si pročítal poznámky, byl si jist, že přišel na to, jak cestovat v čase.
A nadšení nad tímto novým objevem mohlo také rušit jeho pokusy číst myšlenky.
Jak se tak procházel, uviděl se v zrcadle. Musel se zasmát. Jak směšně vypadal s tou změtí vakuových trubic, reostatů, budíků, elektrického vedení a antén na hlavě. Byl to - s tím musel souhlasit - perfektní, typický obraz šíleného vědce.
Ale na tom nezáleží.
Jestliže se jeho teorie čtení myšlenek prakticky uplatní, nebude záležet na tom, jak vypadá.
Zatímco se studoval, rozhodoval se, jestli má dnes v práci pokračovat nebo ne. Copernicus začal štěkat.
Pes, třetí ze série miláčků, pojmenovaných podle slavných vědců, vyběhl z kuchyně do obývacího pokoje hned, jak se ozvalo zabouchání.
Aniž by si Doc Brown sundal svou pokrývku hlavy - bylo moc komplikované ji zvednout - popošel ke dveřím a otevřel je.
Stál tam mladý muž, asi tak sedmnáctiletý. Nad jeho příchodem Brown málem sprásknut ruce radostí, protože chlapec měl na sobě košili s odznakem Amerického patentního úřadu. Je velice snadné si představit, jak tohle zapůsobilo na srdce frustrovaného, zapomenutého a potupeného vynálezce.

V náhlém rozpoložení mysli se Doc Brown rozhodl pokračovat ve svém experimentu. Zapnul spínač, počkal až se přístroj zahřeje, ukázal prstem na mladíka a řekl: „Neříkej ani slovo."
Mladík poslechl a zavřel ústa dřív, než mohl cokoliv vyslovit.
„Teďuhádnu tvoje jméno," řekl Doc Brown. „Mysli na své jméno."
Marty to udělal. Byl šťastný, když viděl, že Doc Brown je ten samý chlapík, který sice vypadá mnohem mladší, ale má stejné způsoby a výrazy. Byl rád, že ho znovu vidí, i když spolu nemluvili jen jeden den.
„Peter Sanforth," řekl Doc Brown.
„Ne."
„Evan Wentworth… mladší!"
„Ne, pane, lituji."
„Melvin Petrucci."
Marty zakroutil hlavou. „Moje jméno začíná taky na M," dodal povzbudivě.
„Nejde to," drmolil Doc Brown. „Možná to nejde s pořádnými jmény." Cvakl spínačem „analyzátoru mozkových vln", zavřel oči a znovu se zahloubal.
„Teď uvidíme," řekl nakonec. „Přišel jsi z velké dálky…"
„Ano!"
„… protože ty… chceš, abych si předplatil Sat~crday Evening Post."
„Ne…"
„Colliers…?"
„Ne. To je…
„Neříkej mi to!" Pohodil hlavou a chvilku přemýšlel. „Buráky!" Vykřikl nakonec radostně. „To je ono!
Prodáváš buráky od skautů! Já hlupák, že mě to hned nenapadlo!"
„Ne."
Doc Brown zesmutněl. Marty si přál, aby mu mohl říct něco potěšujícího, ale lež by nepřinesla jeho příteli žádný užitek.
„Jsi tu, protože chceš jít na záchod?" zeptal se Brown už značně krotce.
„Ne, doktore Browne," odpověděl Marty. „Jsem tu kvůli něčemu, co je velice důležité pro nás pro oba."
„Co prodáváš?" zeptal se Doc. „Takhle začínají všichni cesťáci."
„Nic neprodávám. Poslouchej: Já jsem z budoucnosti. Přijel jsem ve stroji, který jsi vynalezl - teď potřebuji tvou pomoc, abych se dostal zpátky."
„Zpátky kam?"
„Do roku devatenáct set osmdesát pět."
„To je neuvěřitelné," vydechl Doc Brown. „Můj Bože, víš, co to znamená?"
Udělal dramatickou pauzu, pak si začal uvolňovat komplikovanou změť kabelů na hlavě.
„Co to znamená?"
„To znamená, že tahle zatracená věc vůbec nefunguje!" zaječel a odhodil stroj na podlahu. Rozbil se na několik kusů, sklo a plastik se rozlétly kolem. „Sest měsíců práce pro nic za nic! Co jsem udělal špatně?"
„Prosím, Docu," naléhal Marty. „Zapomeň na čtení myšlenek. Nikdy se ti nepovede, aby to fungovalo."
„To říká kdo?"
„Já. Poslouchej: Tvůj velký objev bude stroj času.
Místo blbnutí s jinými věcmi bys měl přijít na to, jak zacházet se strojem času… Protože já potřebuju tvou pomoc. Nechal jsi mě trčet v roce 1955."
Doc Brown svraštil obočí a přejel rukou po obvaze na hlavě.
„O čem to mluvíš, stroj času?" dožadoval se. „Já jsem nic takového nesestrojil."
„Ne, ale sestrojíš," řekl Marty. „A já budu ten, kdo ho použije jako první, kromě tvého psa Einsteina."
„Můj pes se jmenuje Copernicus."
Marty přikývl. „To souhlasí. Svým psům dáváš jména po velkých vědcích. Takže, není to logické, že nějaký budoucí pes se bude jmenovat Einstein?"
„Máto určitý smysl," souhlasil Brown. „Ale jak ti mám věřit, že jsi z budoucnosti? Hodně lidí tady kolem si myslí, že jsem podivín a budižkničemu. Možná tě na mne poslali a chtějí si ze mne vystřelit."
„To není žádný vtip," odpověděl Marty. „A můžu ti to dokázat."
Sáhl do kapsy a vytáhl peněženku.
„Podívej se," řekl. „Tady je můj řidičák. Pročti si data."
Předal doktorovi průkaz.
„Vidíš, konec platnosti," řekl Marty, „devatenáct set osmdesát sedm. Vidíš moje datum narození? Devatenáct set šedesát osm."
„Ty myslíš, jako, že jsi se ještě nenarodil?" zeptal se Doc Brown. A otáčel řidičákem sem a tam. „Dobrá, opravdu to vypadá autenticky," zamumlal.
„To je autentické."
Marty sáhl hlouběji do kapsy a vytáhl průkazku do knihovny s platňostí do roku 1986, nové peníze a rodinnou fotografii. Jedno po druhém předal Docu Brownovi k prozkoumání.
„Podívej se na tuhle dvacetidolarovou bankovku," řekl. „Série 1981… A tady jsem já, moje sestra a můj bratr…"
„Tak?"
„Tak se podívej na tričko té dívky. Je na něm „Class óf `84, nebo není?"
Doc Brown přikývl a pak pckrčil rameny. „Pěkný průměrný fotografický padělek," řekl. „Vypadá to, jako by tvému

bratrovi ustřihli hlavu.“
Se vzrůstajícím podrážděním vrazil Marty obrázek zpátky do peněženky, aniž by se namáhal se na něj podívat. Když jeho příběhu nevěří Doc Brown, kdo tedy? Bylo to jak ironické, tak smutné, že muž, který za tohle všechno může, nevěří svému vlastnímu úspěchu.
„Prosím, Docu,“ řekl Marty prudce. „Musíš mi věřit! Říkám ti pravdu.“
Doc na něho hleděl zúženýma očima. „V pořádku, chlapče z budoucnosti,“ usmál se. „1~ochu si tě vyzkouším. Kdo vyhraje Pohár Světové série v roce 1956?“
Ale naneštěstí, Marty, ačkoliv se o sport zajímal, jako většina kluků v jeho věku, neznal sportovní události tak přesně.
„Nevím,“ odpověděl. „To bylo téměř před třiceti lety.“
„Ne, to je za rok,“ řekl Doc Brown rychle, než si uvědomil, že oba k tomu datu přistupují z jiných perspektiv. „Dobrá,“ pokračoval. „Já fandím Brooklynu.
Kolik praporků a Světových sérií vyhrají během šedesátých a šedmdesátých let?“
„Myslím, že žádné,“ odpověděl Marty. „Brooklyn ani není v lize.“
Doc Brown se výsměšně zasmál. „Žádné?“ řekl a potřásl hlavou. „A není v lize? Tomu nevěřím.“
„To je pravda.“
„To je šílené. Kdo tedy vyhraje ty vlaječky?“
„Miracle Méts vyhráli vzrušující Světovou sérii v roce 1969,“ řekl Marty. „Ale já fandím San Diego Padre. A taky mám rád Chargers.“
„Mets?“ opakoval Doc. „Kdo jsou Miracle Mets?
A San Diego? Děláš si ze mne srandu?“
„Ne. Týmy se hodně změnily.“
„Jo, ale ne tolik,“ drmolil Doc. „Neznám jediný tým, o kterém mluvíš. Kdo je na špičce ve fotbale?“
„L.A. Raiders… Miami Dolphins… Dallas Cowboys… San Francisco 49ers.“
„Konečně,“ řekl Doc Brown. „Jeden tým znám. To je neuvěřitelné. A co takhle: Kdo bude prezidentem Spojených států v roce 1985?“
„Ronald Reagan.“
„Ronald Reagan, ten herec?“ zeptal se Doc Brown a zakroutil hlavou.
Marty žalostně přikývl. Kéž by se ho Doc Brown zeptal na něco jiného.
„Proč? To je ta nejšílenější věc, jakou jsem kdy slyšel,“ zadrmolil Doc. „To sis mohl vymyslet lepší odpověď.“
Brown sebral svůj „analyzátor mozkových vln“ a vyrazil ke garáži. Pro něj už vtipkování skončilo. Přitom mu ale jindy vůbec nevadilo, když se někdo smál na jeho účet. Marty šel za ním.
„Prosím tě, nech mě být,“ řekl Doc Brown přes rameno.
Marty zuřivě přemýšlel, čím by mohl doktora přesvědčit a najednou si vzpomněl, jaký den je dnes: sobota 5. listopadu, 1955. Není to den, kdy Doc sklouzl z toalety a… ?
„Jasně,“ prohlásil. „Má dokonce modřinu a to je důkaz.“
Vyběhl za Brownem a začal brebentit. „Doktore Browne, poslouchej mě!“ řekl. „Ta modřina na tvojí hlavě! Já vím, jak jsi k ní přišel! Stalo se to dneska ráno! Věšel jsi hodiny, sklouzl z toalety a uhodil se do hlavy o umyvadlo…“
Doc Brown se otočil a podíval se na něj.
„Co jsi dělal, špehoval jsi mě?“ ptal se. „Cožpak nemám kousek soukromí ani v koupelně? Když si teď sednu, mám mít strach z nějakého idiota s dalekohledem?“
„Ne,“ ujistil ho Marty. „Nešpehoval jsem tě. V roce 1985 jsi mi o dnešním ránu vyprávěl. Rekl jsi, že po pádu jsi měl vizi kapacitátoru, který je srdcem stroje času.“
Doc Brown se zamračil. Skutečně to není jednoduchý problém. Jak může tenhle mladý muž vědět, co se mu přehnalo v hlavě, aniž by mu to řekl? Když se snažil na to přijít, Marty rozpřáhl ruce a zeptal se na to samé.
„Docu, jak jinak bych to mohl vědět, kdybych nebyl z budoucnosti?“
„Mohl bys číst myšlenky.“
„Ano, ale neumím to. Jsem jen kluk, na kterýho se můžeš spolehnout.“
„Kde je ten stroj teď?“ zeptal se Doc Brown. Začínalo ho to zajímat.
„Schovaný,“ odpověděl Marty. „Ulil jsem ho do garáže. Blýská se tak, že jsem s ním nemohl jet po ulici, aniž bych neupoutal pozornost. Třeba by mě zavřeli poldové.“
Doc Brown si mladíka dlouhou chvíli prohlížel.
Chtěl mu věřit, ale něco mu vadilo. Bylo to příliš fantastické. Ten kluk mohl být jen dobrým hercem, který se nějak dozvěděl o jeho úrazu. Ať ho k tomu vedlo cokoliv, co na tom záleží: Doktor má teď na práci jiné věci.
„Dobrou noc, kluku z budoucnosti,“ řekl a zavřel spojovací dveře od garáže.
Marty téměř minutu tiše stál. Přemýšlel ze všech sil, ale nepřišel na nikoho jiného, kdo by mu mohl pomoci, než na Doca Browna. To znamená jedinou věc: jestliže Brown požaduje víc přesvědčujících důkazu, musí mu je přinést.
„Ale on mě příště možná ani nepustí dovnitř, když ví, kdo jsem,“ vzdechl.
Podíval se na zem a všiml si známého květináče.
Našel klíč, dal si ho do kapsy a odešel.
Měl v plánu počkat. Až se setmí, bude DeLorean méně nápadný. Už samotný stroj na Doca Browna udělá dojem a mimo to, jsou v něm věci z roku 1985 a mohly by posloužit jako důkazy. Marty došel pomalu na Town Square, koupil si karbanátek a Pepsi colu a sledoval ručičky věžních hodin na budově soudu, jak se pomalu blíží ke čtvrté hodině.
Nakonec, když ho pozorování lidí začalo nudit, rozhodl se jít do kina.
Vyrazil ke kinu Essex, ale po několika krocích zahnul doleva, směrem k Townu. Westerny nikdy neměl příliš v lásce, a

Ronald Reagan zdaleka nebyl jeho oblíbeným hercem. Ale Atomové dítě v televizi nikdy neviděl.
S úsměvem zaplatil padesát centů vstupného, koupil si Almond Joy za deseticent a vešel dovnitř. Kino bylo dost zchátralé a Marty si uvědomil, že prahne po televizních reklamách jako úlevě od všednosti. O devadesát minut později, kdy protrpěl příběh zlatokopa, který hledá komunistické špióny a stane se imunním vůči radiačnímu záření, vyšel ven. S uspokojením si všiml, že se už dost sešeřilo.
Než se vrátil domů, byla už tma. Otevřel garáž, nasedl do DeLoreanu, spustil sedadlo do vodorovné polohy, natáhl se a zavřel oči. Rozhodl se počkat do půlnoci, kdy venku bude málo lidí, kteří by mohli zahlédnout jeho auto z jiného světa. Nakonec upadl do trhavého spánku a snů, připomínajících mu jeho vážnou situaci… Viděl se, jak ho přesvědčují profesionální hazardní hráči, dychtiví dostat jeho mozek, protože znal budoucnost, a na tom by se dalo vydělat… Viděl policii a vládní úředníky, kteří ho chtěli umlčet, aby zabránili panice… Lorraine toužila po jeho těle… Neměl žádnou šanci dostat se zpátky do roku 1985, k Jennifer, ke kamarádům… S úlekem se probudil, podíval se na digitální hodinky na palubce DeLoreanu. Bylo po půlnoci.
Nastartoval, vyjel lehce z garáže a vrátil se k domu Doca Browna na Riverside Drive. Ulice Hill Valley se přesně podle jeho představ vylidnily, pouze na silnici zbylo několik aut.
Když dorazil k Docově garáži, odemkl přisvojeným klíčem bránu a vjel s DeLoreanem dovnitř. Doc Brown spal na laboratorním stole a hlasitě chrápal. Pod ním byly náčrty „analyzátoru mozku“ a blok s naškrábanými poznámkami.
Marty se lehce dotkl Doca na rameni.
„Docu… Vzbuďse,“ zašeptal.
Brownovy oči se s chvěním otevřely. „Eh?“ zadrmolil těžce s prázdným výrazem ve tváři.
„To jsem já,“ řekl Marty.
V Docových očích se objevil záblesk hněvu. „Co tu k sakru děláš?“ dožadoval se. „Jak ses sem kruci dostal?“
„Půjčil jsem si klíč…“
„Ty máš ale nervy…“
Jak Doc Brown mluvil, jeho oči padly na DeLorean a slova mu uvízla v krku.
„Dobrý Bože,“ zamumlal.
„Tohle je tvůj stroj času, Docu,“ usmál se Marty.
„Přivezl jsem ti ho.“
Doc Brown se začal přibližovat k autu, jeho oči byly rozšířené údivem, jeho ústa otevřená. Marty myslel, že začne slintat.
„Teď už mi věříš?“
Doktor neodpověděl. S rozmyslem obcházel ve velkém kruhu stroj. Pak vytáhl z kapsy přeložený kus papíru a podal ho Martymu.
„Když jsem spadl z toalety,“ řekl, „namaloval jsem tohle. Říká ti to něco?“
Marty rozložil papír a okamžitě poznal hrubý, ale přesný náčrtek kapacitátoru.
„To si piš,“ odpověděl.
Otevřel dveře od auta a vytáhl skutečný kapacitátor. Když ho Doc Brown uviděl, jeho oči se rozzářily.
Skákal na místě, křičel a mezi jásavými zvuky štěstí ze sebe vyrážel slova.
„Cha! Ono to funguje…funguje!“ sípal. „Nakonec jsem vynalezl něco, co funguje!“
Najednou se natáhl k Martymu, aby ho objal a dal mu pusu.
„To je skvělé!“ vypotil ze sebe. „To je báječné! Já tomu nemohu uvěřit!“
Ale zcela jasně tomu věřil, protože v následujícím okamžiku se slavnostně postavil do pozoru, jako by oslovoval skupinu velice vzdělaných lidí.
„Dámy a pánové,“ řekl hlubokým a libozvučným hlasem, „a členové Nobelova výboru. Je to pro mne veliká čest přijmout Nobelovu cenu za rok devatenáctset…“
Zarazil se a otočil se k Martymu. „V kterém roce dostanu Nobelovu cenu?“ zeptal se.
A pak, dříve než mohl Marty promluvit, zamával rukama a pokračoval. „Ne, počkej, neříkej mi to. Nechci to vědět. Ať je to báječné překvapení. Nikdo by neměl vědět příliš o svém osudu.“
Zdálo se, že se znovu chystá oslovit imaginární obecenstvo, když si náhle cosi uvědomil. „Moment!“ řekl. „Počkej chvilku! Teď se mi to vybavuje. Říkal jsi něco o tom, že jsi mé první pokusné morče, kromě psa.“
„To je pravda.“
„A taky jsi řekl, že jsem tě tu nechal viset v roce 1955…“
Marty přikývl.
„Proč bych to dělal?“ ptal se nadutě Doc Brown.
„Já jsem zodpovědný vědec. Každý test, který jsem kdy provedl, byl absolutně bezpečný. Nikdy bych neposlal kluka zpátky v čase a nechal ho tam.“
„Neudělal jsi to naschvál,“ vysvětloval Marty. „Byla to nehoda. Zasáhli do toho jiní lidé. Věci se pěkně semlely, opravdu…“
„Semlely?“ řekl Doc. „Co má mletí co společného s tím problémem?“
„Promiň. To je nový výraz. Já myslím to, no, co se stalo po prvním…“
„Počkej, neříkej mi to,“ přerušil ho Brown. „Už vím o budoucnosti příliš mnoho… Ve skutečnosti to, že jsi tady… by mohlo být velice nebezpečné. Mohli bychom náhodou změnit běh historie…“
„Ne,“ řekl Marty. „Já jsem jen obyčejnej kluk…“
„Ty tomu nerozumíš. Jedna molekula, jeden atom, který není na svém místě, by mohl zničit celičké časoprostorové kontinuum… Takže musíme být opatrní, abychom neudělali nic nepředloženého.“

Marty pokrčil rameny.
„Ukaž mi, jak tahle věcička funguje," řekl Doc Brown. „Musíme tě poslat zpátky - zpátky do budoucnosti."
„S tím souhlasím," odpověděl Marty. „Ale nejsem žádný odborník. V roce 1985 jsi mi dal jen několikaminutovou instruktáž a to je všechno."
„Proč tak málo?" dožadoval se Doc. „Když jsi byl součástí mého experimentu, proč jsem ti nevysvětlil všechno a pořádně? To je nezodpovědné, poslat kluka o třicet let zpátky bez pořádných instrukcí."
Marty se usmál. Znělo to, jako by doktor kritizoval někoho jiného, a přitom vlastně mluvil sám o své práci.
„Ne, Docu," vysvětlil Marty. „To nebyla nezodpovědnost. Víš, napadli nás…"
Zarazil se. Má říci Docovi Brownovi o tom, jakým způsobem bude zabit? Nezdálo se mu to vhodné a už vůbec ne slušné.
„Zcela správně, chlapče," přikývl Brown. „Jen žádné detaily. Už teď toho vím příliš mnoho…"
„Co, Docu?" zeptal se Marty. „Vlastně jsem ti neřekl nic důležitého."
„Ne?" opáčil. „Za prvé, je tu ta záležitost s mým objevem stroje času. To je obrovská zpráva, nejen pro mne, ale pro celou vědeckou společnost. Pak jsou tu ti Miracle Mets v .roce 1969. A Ronald Reagan jako prezident. To sis dělal srandu, že jo?"
„Ano," zalhal Marty.
„Dobře."
O hodinu později, když přišli na to, jak DeLorean pracuje, vzal Doc Brown kufřík s články z roku 1985 a začal je jeden po druhém studovat.
„Co je tohleto za věc?" zeptal se.
„Vysoušeč vlasů," řekl Marty.
„Vysoušeč vlasů? Nemáte v budoucnosti ručníky?"
Hodil ho zpátky do kufříku: „Neříkej mi, že zrovna tohle budu používat," zamumlal.
Prohlížel části oblečení. „A tohle," řekl, „je všech= no vyrobeno z bavlny. Myslel jsem si, že v roce 1985 budeme všichni nosit šaty z papíru. V tomhle se toho moc nezměnilo…"
Výtisk Playboye byl netknutý. Brown ho prolistoval a málem ho upustil, když vypadla střední část a rozložila se v celé své kráse.
„Hej!" usmál se. „Najednou budoucnost vypadá mnohem líp." Otočil obrázek vzhůru nohama a pak stranou. „Tohle je šílené," smál se. „Jsem tady a vrhám milostné pohledy na ženskou, která se ještě nenarodila."
„Jo," řekl Marty. „Jestli chceš ztratit nervy ještě víc, podívej se na tohle."
Posledních několik minut nastavoval videokameru tak, aby mohl doktorovi přehrát pásku, kterou natočil na parkovišti U dvou borovic. Teď byl připraven ji pustit.
„Připrav se na šok, Docu," řekl, když stiskl tlačítko videokamery.
Po krátké poruše naskočil obraz Doca Browna v úvodu filmu, v němž hovořil o časovém experimentu číslo jedna.
„Kdo je ten chlap?" zeptal se doktor. Pak zalapal po dechu. „To jsem já! Koukni se, jakej jsem starej chlap! Ale na starého papriku nevypadám tak špatně.
Díky Bohu mám pořád svoje vlasy. V naší rodině bylo dost plešatejch, i některé ženské, víš. Ale co to, ke všem čertům, mám na sobě?"
„Radiační kombinézu."
„Samozřejmě, kvůli atomovému spadu."
„Ne, Docu. Bylo tu několik…"
„Dost. Neříkej mi to. Promiň, ale ulítlo mi to.
Když se mám vyvarovat vědomosti o věcech z budoucnosti, neměl bych dělat provokativní výroky. Ale tohle je opravdu ohromné - to je přenosné televizní studio.
Nikdy bych si nebyl představil…"
„Sleduj," připomenul mu Marty. „Teď přijde ta nejdůležitější část."
Doc Brown z roku 1955 stál ohromen nad Docem Brownem z roku 1985, který vysvětloval, jak stroj času pohání plutonium. Marty McFly, vypadající úplně stejně jako v roce 1955, poslouchal Brownův komentář a pak na pásku řekl:
„Plutonium? Chceš říct, že ta kára je nukleární?"
„V podstatě elektrická," odpověděl doktor. „Ale musím vyvolat nukleární reakci, abych dostal 1,21 gigawattu energie, kterou potřebuji. Kapacitátor ji shromažděje a pak ji najednou uvolní, jako gigantický úder blesku. Je to opravdu docela výhodné."
„ Co to ten starý chlap právě řekl?" dožadoval se mladý Doc Brown. „Ukaž mi to ještě jednou."
Marty přetočil pásku a opakoval část s otázkou.
„…1,21 gigawattu energie, kterou potřebuji. Kapacitátor…"
„Svatá prostoto!" vykřikl Doc Brown, až mu selhal hlas. „Skutečně řekl 1,21 gigawattu? Ježkovy voči, 1,21 gigawattu!"
A s tím se otočila vyběhl z garáže. blarty zastavil video a vyběhl za ním. „Docu!" volal. „Hej, Docu! Co je to?"
Než ho doběhl, byl už Doc v domě ve velkém pokoji, kde maloval. Na zdech byly portréty slavných vynálezců a vědců jako Albert Einstein, Benjamin Franklin,
Isaac Newton a Thomas Edison. Uprostřed téměř holé místnosti byl velký malířský stojan, a na něm obrovské plátno. Doc Brown stál u stojanu a výraz v jeho tváři byl velmi znepokojivý. Maloval cosi na plátno štětcem, paže se mu vlnily ve velkých obloucích, jako špatně fungující větrný mlýn. Pokaždé, když uhodil štětcem na plátno, objevil se na něm rudý pruh.
I, „Jedna celá dvacet jedna gigawattu," drmolil znovu a znovu a pokračoval v nervózním rituálu.

Marty stál, sledoval ho a byl si jist, že se jeho přítel úplně zbláznil. Napadla ho strašná myšlenka: Co když to bylo na Doca Browna z roku 1955 příliš, vidět se na videu? Jestliže ten šok byl veliký, může to znamenat, že všechny naděje dostat se do budoucnosti jsou marné? Doktor, který zešílel v roce 1955 by nebyl schopen o třicet let později vynalézt stroj času. Znamená to, že Marty McFly uvízl v roce 1955? Nebo že Marty roku 1985 jednoduše Doca Browna nikdy nepotká?
Potřásl hlavou. Fakt je, že najednou nechápal, kdo a kde je. Je skutečným Martym McFlyem, stojícím tady v tomto bodě času, nebo je jen svým dvojníkem, který se vyloupl ze svého pozdějšího sama sebe?
Jestliže se mu teď něco stane, narodí se znovu v roce 1968? Je snad možné, že tu jsou dva Marty McFlyové, oddělení od sebe třiceti lety, a že by se mohli setkat v budoucnosti?
Doc Brown na chvíli přestal malovat a zadíval se na portrét Thomase Edisona.
„Tomáši!“ křičel. „Jak získám takovou energii? Ta přece nejde vyrobit, že ne?“
Prudce namočil štětec na paletě a znovu zatitočil na plátno.
Marty popošel blíž k němu. „Docu, co se stalo?“ zeptal se. „Co to děláš?“
„Maluji! Vždycky maluji, když nějakému problému nerozumím.“
Marty se rozhodl jej rozveselit. „No, zkus zelenou,“ navrhl jemně. „Zelená je tvoje barva.“
„Je? Jak to víš?“
„Já to prostě vím. Věř mi.“
Brown se na něj chvíli díval, pak rozetřel masu zelené na paletě a udělal několik širokých tahů štětcem na plátno. Téměř okamžitě se uklidnil.
„Jasně, ano… ano, máš pravdu,“ vydechl. „Je to mnohem lepší.“
Marty přikývl. „Věděl jsem to,“ řekl.
Počkal několik minut, než znovu nadhodil svůj problém. Nechtěl dostat Doca Browna do špatné nálady, ale zoufale potřeboval znát odpověď.
„Je možné, abych se vrátil do roku 1985?“ dožadoval se.
Doc Brown položil svůj štětec a vzdechl. „Mamy,“ řekl, „je mi líto, co se stalo. Ale 1,21 gigawattu je hrozně moc energie. A já ji neumím získat. Obávám se, že jsi tu uvízl.“

Kapitola 8

Marty se rozhlédl po křesle. Prohlášením Doca Browna najednou tak zeslábl, až si opravdu myslel, že omdlí.
„Ne…„ zamumlal.
„Rád bych ti pomohl, ale nevím jak,“ řekl Doc.
„Je to nad moje možnosti.“
„Plutonium, Docu,“ řekl Marty. „Jediné, co potřebujeme, je plutonium, ne?“
Doc Brown se zasmál. „Archimedes řekl, že by pohnul Zemí, kdyby měl kde stát,“ odpověděl. „Pěkné prohlášení. Naše situace je více méně stejná. Ano, můžeš se dostat zpátky, když budeme mít plutonium.
Když. Není to když s velkým K, ale přímo s monumentálním.“
„Proč?“
„Proč? Protože nevíš, jak přísné jsou některé věci v roce 1955, můj chlapče. Jsem si jist, že v roce 1985 je plutonium na prodej v kterékoli drogérii na rohu ulice.
Ale dostat ho teď je obtížné. Ve skutečnosti prostě nemožné.“
„A co ilegální zdroje?“ navrhl Marty. „Není tu někde černý trh s podobnými věcmi?“
„O ničem takovém nevím.“
„ K sakru… K sakru…“
Doc Brown se usmál a položil ruku na Martyho rameno. Ještě není konec světa,“ řekl.
„To je nejúplnější konec světa, jaký jsem kdy poznal.“
„Jistě, ale podívej se na to z té lepší stránky. Tohle není tak špatná doba k životu. Mohl jsi uvíznout ve středověku, kde bys strávil polovinu života v bojích s barbary. Nebo ses mohl dostat do období černého moru. Nebo třeba na začátek minulého století, kdy nebyla žádná anestetika, televize, filmy. Myslím, že proti tomu jsme na vysoké úrovni. Máme trojrozměrné filmy, hi-fi hudbu, Franka Sinatru, instantní kávu…“
„A my v roce 1985 máme MTV, kompaktní disky.“
„Počkej,“přerušil ho Doc Brown. „Já ani nevím o čem to mluvíš.“
„… Burger King a antikoncepci,“ pokračoval Marty. „Copak to nechápeš, Docu? Můj život je v roce 1985. Mám ho rád a chci se do něj vrátit.“
„Ale tahle doba je mnohem bezpečnější. Víš, že rok 1985 teprve bude. Víš ale v roce 1985, jestli bude rok 2015? Přemýšlej o tom.“
Marty zakroutil hlavou. Radši bych měl tu nejistotu,“ řekl. „Na mne čekají mí kamarádi, hudba, moje holka. Podívej, tady je…“
Vytáhl svou peněženku a ukázal Docovi fotku Jennifer.
„Hele, není špatná,“ řekl.
„Špatná? Je báječná! A je do mně blázen!“
„A nemůžeš si najít hezkou holku tady?“
„Myslíš nějakou, která si zpívá Pata Boona?“ opáčil Marty výsměšně. „Ne, díky. Žádná z nich se Jennifer nikdy nevyrovná. Vidíš tohle? Vidíš, co tady napsala? To je poezie!“

Vytáhl zmačkaný letáček, na který Jennifer napsala: „Miluji tě.“
Doc Brown na to s pochopením pohlédl, ale jeho bezmocné pokrčení rameny říkalo vše.
„To je špatné…„ řekl.
„Prosím, Docu,“ prosil Marty. „Musíš mi pomoci dostat se zpátky do budoucnosti. Jsi má jediná naděje!
Vím, že něco vymyslíš.“
„Jak to víš?“
„Protože jsi mě v minulosti nikdy nenechal na holičkách.“
„Myslíš v budoucnosti?“
„Jasně,“ souhlasil Marty. „Vždycky jsi mi říkal, že když se do toho pustíš, můžeš dokázat cokoliv.“
„To, že jsem povídal? Jak egoistické. Ale musím říct, že jinak je to zatraceně dobrá rada.“
„Docu, já vím, že to dokážeš. Možná, že v tebe teď věřím víc, než ty věříš sám sobě.“
„Mamy, jsem dojat, jakou máš ve mně důvěru,“ usmál se Brown. „Opravdu jsem. Pro mně to znamená hrozně moc. Ale potřebuji mnohem víc než důvěru, abych generoval 1,21 gigawattu síly. Máš vůbec nějakou představu, kolik energie to je? Jediný zdroj, schopný vyvolat takovou sílu je blesk. A ne blesk druhé ligy. Musela by to být skutečná šlupka, něco tak velkého, aby to zastavilo hodiny.“
Marty luskl prsty.
„A!“ řekl Doc Brown. „Máš nápad, ale zapomněl jsi zvolat „Heuréka“!“
„Možná, že to není nápad typu Heuréka,“ odpověděl Marty. „Jenom mě napadlo, že bychom mohli použít blesk jako zdroj…“
„Slušná myšlenka,“ přerušil ho Brown, „a docela praktická, až na jednu věc. Nikdy nevíš, kdy nebo kde uhodí blesk. Samozřejmě, musíš začít čekáním na elektrickou bouři, ale ani pak nemáš žádnou jistotu, že se blesk alespoň přiblíží, abys ho mohl použít jako zdroj energie.“
Marty trpělivě počkal, až doktor skončí, a pak se usmál. „Až na to, že vím kdy a kde blesk uhodí.“
„Ty to víš?“
„Jasně.“
Otočil kus papíru, na který Jennifer napsala svou poznámku. Byl to letáček, který jirn v roce 1985 dala žena při kampani na záchranu věžních hodin. Na jeho úplném začátku byla kopie novinového titulku z roku 1955: HODINY ZASAŽENY BLESKEM. ZASTAVILY SE V 10.04.
Nad tím bylo datum: Neděle, 13. listopadu 1955.
Teď byla řada na Docovi, aby luskl prsty.
„Heuréka?“ zeptal se Marty.
„Ano, Heuréka,“ odpověděl Doc Brown a několikrát zakýval hlavou. „Máš pravdu! To je ono! To je řešení! Protože noviny vyšly v neděli, znamená to, že blesk uhodí příští sobotu v noci. Kdybychom mohli blesk nějak spoutat… vést ho do kapacitátoru… mohlo by to fungovat…“
Marty se zazubil. Nyní jsou na správné stopě! Přece je tu naděje. Jediné, po čem toužil, byl úspěšný návrat zpátky. Kdyby pokus selhal, bylo by to neštěstí.
Ale zůstat tu absolutně bez naděje… To nebyla alternativa, při které by měl chuť Zůstat.
Doc Brown vzhlédl k portrétu Benjamina Franklina. „Co si o tom myslíš, Bene? Spoutat blesk? Když jsi to mohl udělat ty, proč ne já? To je báječné.“
Otočil se zpátky k Martymu. „Měl jsi pravdu, Marty,“ řekl. „Tvá rada byla správná! Dokážeme cokoliv, jen když se do toho pustíme. A my to dokážeme! Příští sobotu večer tě pošleme zpátky do budoucnosti a. s velkou ránou! Na to si musíme připít.“
Rychle popošel k vodovodu a nalil každému sklenku. Pak ji dramaticky pozvedl a řekl: „Na mně! Na tebe! Na Bena Franklina! A na tvou přítelkyni, že napsala tu větičku.“
„Na to všechno se napiju,“ souhlasil Marty.
Tiše pili.
„Jo, Jennifer je opravdu skvělá,“ usmál se Marty.
„Už se nemůžu dočkat, až ji znovu uvidím a všechno jí řeknu. Ale myslím, že týden v roce 1955 mě nezabije. Vlastně, mohl a by to být legrace, si to tady prohlídnout. Víš, užít si zdejšího života, poklábosit s místníma lidma, nebo tak něco.“
K Martyho překvapení se Doc Brown zamračil a zakroutil hlavou.
„To je mi líto,“ řekl. „Ale vůbec to nepřichází v úvahu.“
„Tvůj pobyt tady je velmi delikátní. Zřejmě si stále neuvědomuješ, jakou potenciální hrozbou jsi pro tohle město, pro životy ostatních lidí, pro celou naši společnost. Ne, obávám se, že musíš zůstat v tomhle domě a nechodit ven. Nemůžeš nikoho vidět ani si s ním povídat. Cokoliv uděláš nebo řekneš by mohlo mít vážné následky na budoucí události. Rozumíš?“
„Jo, jasně,“ odpověděl Marty. Ale ve skutečnosti si vůbec nedokázal představit, že je „hrozbou“ pro společnost. Věděl, co by se mohlo stát, kdyby začal hodně mluvit o budoucnosti, ale na druhou stranu, kdyby si dával pozor, co říká a jen se rozhlížel, co by se mohlo stát? Bylo by to určitě lepší, než se týden poíiakovat v domě a garáži Doca Browna.
„Mamy, s kým jiným ses dneska zapletl?“ zeptal se Doc Brown. „Kromě mne.“
„No, šel jsem do kina. Myslíš, že když jsem v kině zaplatil padesát centů navíc, změní se dráha budoucnosti?“
„Nedělej se tak chytrej,“ odpověděl Doc Brown.
„To je maličkost, ale i ta by mohla změnit historii.

Představ si, že ředitel jednoho dne kontroluje účty a přemýšlí o prodeji kina. Možná těch padesát centů navíc změní tržbu z 999,75 dolarů na 1000,25 dolarů. To znamená, že z třímístného čísla se stane čtyřmístné.
Psychologicky by to mohlo ovlivnit ředitele, který se rozhoduje, jestli si kino má nechat, nebo ho prodat. A díky padesáti centům návíc si ho nechá. Zanedlouho potom, místo toho, aby bylo kino zavřené (kdyby ho prodal) tam hoří a lidé jsou uvnitř uvězněni. Jedním z nich je mladík, třeba budoucí prezident Spojených států - a ten při požáru zahyne.“
„A já jsem to zavinil,“ zamumlal Marty. „Zabil jsem ho svými padesáti centy.“
„Ne přímo, ale jak vidíš, historie je velice křehká věc. Člověk se někam podívá nebo zakašle a věci se mění. Nahání to strach. Neviděl jsi film To je báječný život? To je učebnice toho, jak jsou naše titěrné životy ovlivněny někým jiným.“
„Jo,“ řekl Marty. „Už ti rozumím.“
„A teď, s,kým dalším ses potkal?“
„S hodně lidma. S mými prarodiči, mojí matkou a otcem, s Biffem Tannenem…“
Doc Brown sebou cukl. „Ty jsi vyhledal své rodiče?“ řekl. „Jak jsi jen mohl? To je absolutně nezodpovědné.“
„Já jsem je nehledal,“ odsekl Marty. „Jen jsem do nich narazil.“
„Rekni mi, co se stalo.“
Marty zopakoval události dne. Nepovažoval je za dost důležité, dokud neviděl, jak hluboce Doca Browna zasáhly.
„Říkáš, že jsi zabránil, aby tvého otce porazilo auto,“ řekl Doc.
„Ano, ale nezachránil jsem mu život. Kdyby ho to auto srazilo, tak by stejně žil.“
„Jak to víš?“
„Protože to je rodinná historka o tom, jak se táta a máma poprvé potkali, když do něj dědeček najel autem.“
„Dobrý bože! Tak ty jsi zabránil prvnímu setkání svých rodičů?“
„Ano, ale oni se znovu setkají. Chodí do stejné školy, víš…“
„Ne, ne, ne!“ vykřikl Doc Brown. „Co se týče tvého budoucího života, udělal jsi hroznou věc. Ukaž mi ten rodinný obrázek.“
Marty vytáhl fotku z pěněženky a předal ji Brownovi. Výraz v jeho tváři byl najednou pochmurný.
„Přesně, jak jsem předpokládal,“ řekl.
„O co jde?“ zeptal se i~larty.
„To, co se stalo, dokazuje rnou teorii. Podívej se na svého bratra -- co si myslíš n jeho hlavě?“
Vrátil obrázek Martymu. Byl stejný, jak si ho pamatoval - kromě toho, že Dave neměl hlavu. Když se podíval na fotku zblízka, viděl, že bratrova hlava není vyzmizíkovaná nebo vytržená. V pozadí, kde měla být, viděl růžový keř, před kterým stálo Daveovo tělo. Vypadalo to, jakoby Dave neměl hlavu, když byl snímek pořízen!
„Bože!“ zašeptal Marty. „Jeho hlava je pryč… Jako by jí někdo vygumoval…“
„Vygumoval z existence,“ dodal Doc Brown významně.
„Nerozumím tomu,“ řekl Marty. „Nebo asi ano, ale nechci.“
Brown pozvedl prst. „Pssst…“ řekl. „Teďvyvíjím teorii.“
Po chvíli přemýšlení luskl prstem. „Chlapče, musím ti sehnat nějaké oblečení,“ řekl. „Počkej tady a já půjdu nakupovat. Rekni mi svoje velikostí.“
O hodinu později se vrátil z místního Sears Roebucku s nákupní taškou, naplněnou kompletní výbavou. Marty odstranil z oblečení cedulky, začal se převlékat a přitom diskutoval s Docem o celé situaci.
„Rekni mi něco o tvé teorii,“ řekl. „Jsi si jist, že má smysl?“
„Moje teorie mají vždycky smysl,“ řekl Brown. „Je to jednoduchý geneticko-matematický průzkum.“
„Tomu nerozumím.“
„Tak tedy srozumitelně: Byl to tvůj otec, koho mělo srazit auto, a ne ty. Zapletl jsi se do prvního setkání svých rodičů. Jestliže se nepotkají za těch samých okolností, nemusí se zamilovat. Ale to je jen jako plivnutí do moře. Musíme je přinutit, aby se nějak setkali, protože jinak se nezamilují a nevezmou se. Když se nevezmou, nehudou mít děti. Proto tvůj bratr mizí z té fotografie. Je první, protože je nejstarší. Pak se vypaří tvá sestra. A jestli to nenapravíme, budeš na řadě ty.“
„Tak co můžu dělat?“
„Jdi zpátky do školy.“
„Proč?“
„Protože jsi dítě. Děti chodí do školy. Tvoji rodiče jsou děti. Chodí do školy. Zapletl ses do jejich vztahu.
Proto musíš jít do školy a napravit, co jsi způsobil.“
„Nemůžu se prostě jenom potulovat po chodbách?
Víš, škola byla nuda už v roce 1985. Když si pomyslím, jak blbá bude v roce 1955, je mi z toho nanic.“
Doc Brown zakroutil hlavou. „Teďsi nemůžeš dovolit jen tak se potloukat kolem. Máme na to méně než týden, nebo ne?“
Marty přikývl.
„Tak musíš využít každou možnou minutu, abys je dal dohromady. Jinak v budoucnosti nebudeš existovat. Je to tak prosté.“
Ustoupil, aby si prohlédl Martyho nový úbor. „To není špatný,“ řekl. Sáhl do nákupní tašky a vytáhl poslední nákup - láhev pomády. Když sundal víčko,
Marty ohrnul ret.
„Podívej, Docu,“ zamumlal. „Souhlasím s tím, že tyhle hadry jsou fakt skvělý. Ale na mou hlavu tenhle mastnej sajrajt nedáš.“
„Proč ne? Hodně dětí to nosí.“

„Vypadá to hrozně. A kdo ví, co v tom je? Může mi to třeba způsobit rakovinu.“
„Potřebuješ to k převleku,“ řekl Brown a začal očesávat trochu pomády do Martyho vlasů. „Neměj strach,“ řekl. „Tohle prý je velice moderní, jak pro děti, tak pro dospělé.“
„Jak to tedy, že ji nepoužíváš?“ zeptal se Marty.
„Je taky hrozně hořlavá,“ odpověděl Doc.
„Bezva.“
Doc Brown dočesal Martyho vlasy, ale zdálo se, jakoby ještě neskončil. Obhlédl ho a nebyl si jist, jestli je to dobré.
„Dovol,“ řekl Marty a vzal hřeben.
Sel k zrcadlu a začal si sčesávat vlasy dozadu a vytvořil zlobivou loknu, která mu padala přes čelo.
„Půjdu do toho takhle,“ vysvětlil, „alespoň budu vypadat jako Elvis.“
„Elvis? Co je to Elvis?“ zeptal se Doc Brown.
„Na to jednou přijdeš.“
Protože Hill Valley bylo postavené v letech velké krize, nebylo v roce 1955 z nejnovějších. Jeho nejhorší dny - éra sprejových nápisů na zdech pozdních šedesátých a sedmdesátých let - měla teprve přijít. Nicméně, když ho Marty s Docem v pondělí ráno projížděli, zdálo se čisté a svěží. Marty, navlečený v novém obleku a s ulízanými vlasy, zdaleka nepřipomínal mladíka z roku 1985, o němž se babička Stella domnívala, že pracuje u cirkusu.
„Jé, oni tohle město opravdu vyčistili,“ řekl Marty a jemně zahvízdal. „Vypadá jako nové.“
„Možná, že tvoje generace se o něj dobře nepostarala,“ poznamenal kysele Doc Brown.
Marty pokrčil rameny a vzpomněl si na doby, kdy psal po zdech a lavicích.
„Pamatuj si,“ řekl Brown, když se blížili k hlavnímu vchodu školy. „Podle mé teorie jediné, co musíš udělat, je seznámit rodiče a o ostatní se postará příroda… Doufám.“
„Já si myslím, že to nebude stačit,“ odpověděl Marty. „To, že matčin otec porazil George autem, vytvořilo mezi nimi zvláštní vztah. Bylo jí ho líto, když ho přinesli do domu.“
„Asi máš pravdu. Možná bys měl trochu přitvrdit.
Mluvit, jako by sis myslel, že je skvěle] chlap.“
„Nebude to tak jednoduché,“ vzdechl Marty. „On je opravdovej ňouma.“
„Neděláš to pro něj, ale pro sebe.“
„Jo…“
Vešli do školy, která sice byla Martymu povědomá, ale vypadala jinak. Chodby a třídy byly vlastně stejné, atmosféra ale byla zcela jiná - měl pocit, že je ve starém filipu, ale barevném. Když procházeli chodbou, zahlédl Lorraine, jak vbíhá do třídy. Marty se za ní rozběhl, ale Doc Brown ho chytil za ruku.
„To je tvoje matka?“ zeptal se.
„Jo.“
„Bude lepší, když nepůjdeš do stejné třídy,“ navrhl Doc Brown. „Učitel by tě neznal. Ten můj nápad, abys šel zpátky do školy, není praktický. Bude lepší, když se tu rozhlédneme a mezitím můžeme něco vymyslet.“
„Jasně. Pojďse podívat po tátovi. Pak je na konci můžeme dát dohromady.“
„Dohrej nápad.“
Příštích dvacet minut se potulovali po chodbách.
Systematicky nakukovali do tříd, aby našli McFlye.
Nakonec ho zahlédli v zadní řadě třídy, jen o několik místností dál od~té, kde byla Lorraine.
„Musíme počkat asi deset minut,“ řekl Marty, když se podíval na školní hodiny.
„Jdou o deset sekund pozdě,“ zadrmolil Brown, když je porovnal se svými kapesními hodinkami. „Člověk by si myslel, že státní škola bude mít správný čas.“
Vydali se zpátky ke třídě Lorraine a znovu nakoukli dovnitř. Seděla v druhé řadě a psala. Asi měli písemku.
„Teď vidím tu podobnost,“ řekl Doc Brown. „Má tvoje oči… „ A pak s uchechtnutím dodal: „A kouká do cizí písemky.“
„Můj Bože!“ zašeptal Marty. „Ona opisuje.“
Skutečně tomu tak bylo. Lorraine měla hlavu skloněnou a předstírala, že píše, ale její oči se dívaly přímo do papíru mladíka, sedícího vedle ní.
„Nemůžu uvěřit, že by máma opisovala,“ zašeptal Marty.
„Proč ne,“ čelil mu Doc Brown. „Je jen člověk, ne?“
„Nikdy nám to neřekla. Vždycky vyprávěla, jaká byla slušňanda, jak byla morální a milá a… že vlastně všichni byli takoví.“
„Má selektivní paměť, tak jako my všichni,“ řekl Doc Brown filozoficky. „Ale stejně chápu, jak se cítíš.
~Je to šok vidět rodiče, jak jsou nečestní, a vůbec, vidět je z té špatn, stránky.“
„Možná bychom raději měli najít mého otce,“ navrhl Marty.
Vrátili se zpátky ke třídě George McFlye, právě zvonilo. Když se jeho otec zvedl, Marty nemohl uvěřit svým očím, jaký je to ťulpas. Košile mu koukala z kalhot, vlasy měl rozcuchané a jeho papíry mu padaly z vázacích desek.
„To je tvůj táta?“ zeptal se Doc Brown nepříliš nadšeně.
„Jo.“
Všimli si, že několik kluků šlo za Georgem, a jak vycházel ze třídy, dusili se smíchem. Když se George k Martymu a doktorovi přiblížil, přistoupil k němu další kluk a s chutí ho nakopl.
George se otočil a podíval se na kámoše se sklopenýma očima. Na zádech měl přišpendlený papírek s nápisem NAKOPNI MĚ. Samozřejmě o tom věděl.
„Možná jsi adoptovanej,“ řekl doktor Martymu.

To těžko, říkal si.
Právě, když se další mladík chystal George nakopnout, objevila se v pozadí povědomá postavička. Strhla Georgovi nápis z košile a ukázala mu ho.
„Šmankote!“ zalapal po dechu Marty. „To je pan Strickland:“
Byla to pravda. Stál tu strážný anděl Hill Valley, stále ve svém motýlku, a měl podobu Geralda Stricklanda. Byl mladší a v trochu lepším stavu, ale v podstatě stejný. Jeho přítomnost zapříčinila, že si ostatní studenti šli rychle po svém.
„McFlyi! Narovnejte se, člověče!“ křičel Strickland.
George reagoval jako vězeň, který má být popraven „Vy jste trouba!“ obžaloval ho Strickland: „Tyhle věci se vám stávají jen proto, že nedáváte pozor. Vaše myšlenky asi poletují na Marsu nebo kde. Chcete zůstat ňoumou po celý život?“
George nepřesvědčivě zakroutil hlavou.
„Pak se tedy vzbudte a zařaďte se mezi lidi,“ pokračoval Strickland. „To je všechno.“
Strčil papírek Georgovi do ruky a důstojně kráčel halou ke své kanceláři.
„Jsi si jist, že se tvoje máma zamilovala do tohohle kluka?“ zeptal se Doc Brown.
„Jo.“
„To si museli být souzeni.“
„Moje máma vždycky říkala, že to tak bylo,“ povzdechl si Marty, „doufám, že měla pravdu…“
„Hele, už jde,“ řekl Brown. „Radši se připrav.“
Marty přikývl, zhluboka se nadechla díval se směrem k Georgovi.
„Georgi!“ zavolal. „Hej, kámo! Jak se máš?“
George slabě kývl na pozdrav. „Dobře…“
„Právě tebe jsem chtěl vidět,“ řekl Marty. Pak, když si všiml Georgova prázdného výrazu, pokračoval: „Pamatuješ si mě, ne? V sobotu, když jsi spadl ze stromu… Možná jsem ti zachránil život.“
„Jo, jasně…“ zadrmolil George.
„Nerozbil se ti dalekohled?“ neodpustil si Marty.
Jeho otec zčervenal. „Ne,“ odpověděl.
„Dobře! Poslouchej, chci ti někoho ukázat.“
Popadl jej za ruku a vedl chodbou směrem k Lorraine. Když na ni jeho otec pohlédl, celý zbledl, a v očích se mu objevila panika. Marty viděl, jak jeho tělo tuhne. A po chvíli si myslel, že chudák George se z toho bude chtít vyvlíknout. Pak se ale nějak vzpamatoval, když si uvědomil, že se setkání nevyhne.
„Promiň, Lorraine,“ začal Marty.
Podívala se mu do očí. Chvilku byla zmatená, ale když v novém obleku a účesu poznala Martyho, celá se rozzářila.
„Calvine!“ téměř vykřikla. „Myslím, Marty!“
Měla takovou radost, že ho vidí, až upustila knihy.
„Počkej, pomůžu ti,“ nabídl se Marty.
Někdo ho chytil za loket. Byl to Doc Brown.
„Nech ho, ať jí pomůže on, blbče!“ zasyčel Brown.
Ale Marty už byl sehnutý. George jen postával s otevřenou pusou a nejraději by se asi neviděl.
Marty podal Lorraine knihy. Její oči zazářily vděčností spojenou s koketérií.
„Ach, děkuji ti,“ řekla procítěně.
Marty se usmál, odkašlal si a ukázal rukou k patetické postavičce George McFlye.
„Lorraine,“ řekl. „Chci ti někoho představit. Tohle je můj dobrý přítel, George McFly. Georgi, to je Lorraine.“
„Ahoj, těší mě,“ dokázal ze sebe vypravit George.
Lorraine se na něj podívala a pak se otočila zpátky na Martyho, aniž by dala nějak najevo, že poznala svého budoucího manžela.
„Vychval ho,“ zašeptal Doc Brown.
„Jak?“ dožadoval se tlumeně Marty.
„Já nevím. Něco si vymysli.“
Protože toto smysluplné seznámení bylo důvodem, proč sem přišel, spustil. „George je báječnej kluk,“ koktal.
„Skutečně bezva… Je chytrej… a dobrej atlet…“
„Ne…„ přerušil ho George.
„A taky má skvěle] smysl pro humor.“
„Ne…„ opakoval George.
Marty mohl stejně tak k Lorraine mluvit v sanskrtu nebo jinou hatmatilkou. Během celé té chvalořeči z Martyho nespustila oči.
„Mamy,“ řekla a hlas jí přetékal upřímností. „Měla jsem o tebe takový strach, když jsi odešel s tou modřinou na hlavě. Je to už lepší? Vypadalo to tak bolestivě…“
Natáhla ruku, aby se dotkla jeho čela.
„Jo, už je to dobrý,“ přikývl Marty.
„Možná by sis na to měl dát něco proti otoku,“ navrhla Lorraine. „Určitě máme doma něco v lékárničce.“
„Eh… nechávám takovéhle věci, aby se hojily samy od sebe,“ odpověděl Marty. „Tím si tělo buduje určitý druh imunity…“
„Ty jsi tak chytrý,“ usmála se.
„Jo. Ale George…“

Zazvonilo.
„George je mnohem chytřejší než…„ pokračoval Marty.
„Nevadí,“ zaslechl zašeptat Doca Browna.
Marty se rozhlédl. George McFlye nikde neviděl.
„Kde je?“ zeptal se Marty Doca.
„Odešel.“
„Proč jsi ho nezastavil?“
„Co chceš, abych udělal, popadl ho za límec? A vůbec, pěkně potichu se vypařil… Udělal pár kroků a pak práskl do bot.“
„K sakru,“ zamumlal Marty.
Lorraine se stále usmívala a zřejmě jí úplně stačilo, že může během toho krátkého vyrušení na Martyho zírat.
Znovu zazvonilo, což ji vytrhlo z romantického transu.
„Jdu pozdě,“ řekla. „Uvidíme se později.“
„Jo…„ řekl Marty.
Když poodešla, připojila se k ní její přítelkyně, která na ni trpělivě čekala stranou.
„Není senzační?“ básnila Lorraine. „Řeknu ti tajemství. Jeho si vezmu.“

Kapitola 9

Jak se Doc Brown a Marty dívali za odcházejícími dívkami, oba dva mimoděk povzdechli.
„Ani se na něho nepodívala,“ řekl Marty.
„Máš pravdu.“
„Na druhou stranu,“ pokračoval Marty. „Proč taky, vždyť je mešuge.“
„Přesně rozumím, co to znamená, ale je to slovo z roku 1985?“
„Jo.“
„Zajímavé, ale asi máš pravdu. Je to vážnější, než jsem si myslel. Zdá se, že se tvá matka zbláznila do tebe místo do tvého otce.“
„Chceš říct, že máma je do mě cvok?“
„Možná to zní krutě, ale ano. A jestli to dopustíme, může nastat oidipovská situace…“
„Oidipovská?“
„Ano. Velice nežádoucí přitažlivost mezi matkou a synem. Samozřejmě, toto je asi ten nejbizarnější případ, který se kdy objevil. Ale i tak, psychologické důsledky…“
„Ježíš, Docu, to je teda tíha…„ řekl Marty.
„A znovu je tu to slovo,“ odpověděl Doc Brown a potřásl hlavou. „Tíha. Proč je všechno v budoucnosti taková tíha? Máte problém s gravitací?“
„Co?“ řekl Marty.
Doc se usmál. Rád svému příteli příležitostně pletl hlavu. Ale místo toho, aby se pokusil vysvětlit svou poznámku nebo Martyho ještě víc zmátl, vrátil se znovu k případu Lorraine - George.
„Mám novou teorii,“ pokračoval. „Jediná cesta, jak se ti dva dají dohromady je, že budou spolu o samotě.
Takže musíš zařídit, aby se tvůj otec a matka setkali někde ve společnosti, nebo na nějakém přijatelném, k seznámení vybízejícím rituálu.“
„Ty myslíš rande?“
„Výborně, chlapče. Myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku.“
„Ale jaké rande?“ zeptal se Marty. „Já nevím, co dělá mládež v padesátých letech.“
„Mladí jsou vždycky mladí, ne? Jen prostředí se mění.“
Marty pokrčil rameny. „Mluvívala o tom, že mladí v jejich době chodili do Essexu a laškovali na balkóně.
Jak ti to zní?“
„Zní to přijatelně, ale to by je mohlo trochu odradit. Myslím, že bude lepší, když začneme něčím méně erotickým.“
„Souhlasím, ale s čím?“
„No, jsou to tvoji rodiče. Ty je musíš znát. Jaké mají zájmy? Co dělají rádi, když jsou spolu?“
„Jen oni dva?“
„Jo.“
„Nic.“
„Hmmm.“
Školní chodby byly teďtéměř opuštěné, velká většina studentů zmizela ve svých třídách. Doc Brown se zastavil před velkou nástěnkou, a doufal, že na ní najde něco, co by pomohlo jeho fantazii.
„Aha!“ řekl nakonec.
„Co?“ zeptal se Marty.
„Zdá se, že se chystá rytmický ceremoniál. Ať ji pozve.“
„Rytmický ceremoniál?“
„Pro tebe - taneční zábava,“ usmál se Doc Brown a ukázal prstem na ručně malovaný plakát: NA MOŘSKÉM DNĚ…TUTO SOBOTU, VSTUPNÉ 1 DOLAR.
Marty vycenil zuby a spráskl ruce. „To je ono!“ vykřikl. „Mají jít na tuhle zábavu „Na mořském dně“.
Tam se poprvé políbili. To je perfektní.“

„Dobrá tedy. Ať se tak stane.“
Marty se zamračil. „To je ten problém,“ zamumlal.
„Jak můžeme donutit toho troubu, aby sebral odvahu a pozval ji?“
„A jak ji přes to, že je cvok do tebe, donutíme, aby jeho pozvání přijala?“ dodal Doc Brown zarputile.
„Myslím, že to budeme muset pořádně promyslet.“
Řešili už ten problém asi hodinu ve školní jídelně, když přišel George McFly, našel si stůl v rohu a pustil se do oběda. Když dojedl sendvič, začal si číst, pak vytáhl notes a tužku a dal se do psaní.
Marty a Doc Brown se k němu přišourali. Téměř si jich nevšiml. Přitáhli židle a sedli si k jeho stolu.
„Ahoj, Georgi,“ řekl po chvíli Marty. „Co to píšeš?“
„Povídky.“
„Jaké?“
„Science fiction.“
„To je zajímavé. Nevěděl jsem, že tě to zajímá.
O čem jsou, o lidech, navštěvujících divné a vzdálené planety?“
„Ne. Hlavně o návštěvnících z jiných planet, přicházejících na Zemi.“
„Nikdy jsem nevěděl, že tvoříš.“
„Co myslíš tím, že jsi nikdy nevěděl?“ zeptal se ho George spíš vzrušeně než odevzdaně či zoufale. „Vždyť mě znáš jen několik dní?“
„To je pravda. Pořád na to zapomínám. Nech řečí a dej mi přečíst nějakou povídku.“
„Ale ne,“ odpověděl George a zakroutil odmítavě hlavou.
„Hej, ty jsi řekl ne,“ usmál se Marty.
George se na něj tupě podíval. Doc Brown se také překvapeně ohlédl.
„To je poprvé, co jsem slyšel George McFlye říct ne,“ prohlásil Marty. „Je to jen takový žert mezi mnou a mým já. Zapomeňte na to.“
George vypadal, jako by se chystal vzít nohy na ramena.
„Počkej chvilku,“ řekl Marty mírně. „Jen mne zajímáš, to je všechno. Člověk tak často nepotká tak mladého spisovatele. Myslel jsem, že bys byi rád, kdyby si někdo přečetl tvé povídky.“
„Ale ne,“ zadrmolil George. „Víš, co když se nikomu nebudou líbit? Co když mi řeknou, že nejsou dobré, že jsem k ničemu?“
Marty měl pocit, že tuto větu už někde slyšel ano, když si on sám, poté, co byl odmítnut tanečním výborem YMCY, stěžoval Jennifer.
„Asi je to těžké pochopit, že jo?“ zeptal se George, aniž si všimnut lehkého úsměvu na Martyho tváři.
„Ne, Georgi,“ odpověděl Marty upřímně. „Vůbec to není těžké.“
A to byl okamžik, kdy se v Martym cosi zlomilo.
Dotkla se ho otcova zranitelnost a jeho touha tvořit.
Po prvé po dlouhé době zjistil, že nejenže má toho muže rád, ale že chápe některé z jeho úzkostí. Náhle chtěl otci pomoci ne pro svůj prospěch, ale pro něho samotného.
„Poslouchej, Georgi,“ řekl. „Znáš tu dívku, co jsem tě s ní seznámil…“
„Lorraine.“
„Jo. Moc se jí líbíš.“
George zavrtěl hlavou.
„To je pravda,“ přemlouval ho Marty. Doc Brown také přikývl.
„Tomu nevěřím. Ani se na mne nepodívala. Jako bych byl neviditelný.“
Jak tak o Lorraine mluvili, vešla se svou kamarádkou do jídelny. Zádného z nich si nevšimla.
George ji zahlédl jako první. Podlézavě se na ni podíval, a pak se jeho tvář změnila v masku hrůzy.
Zvedl psací desky před obličej, jako by se chtěl schovat.
„Říkám ti, že se jí líbíš,“ pokračoval Marty. „Proč bych to říkal, kdyby to nebyla pravda?“
„Abys mě ztrapnil,“ odpověděl rychle George. „Jako Biff, který na mne zkouší svoje fígle, nebo jako kluci, co mi dávají na záda nápis „nakopni mě“.“
„Ale já jsem jiný,“ řekl Marty. „Zachránil jsem ti život, pamatuješ? Skočil by kvůli tobě před auto Biff nebo ti kluci?“
George zavrtěl hlavou, byl částečně přesvědčen, že má Marty pravdu. Avšak za ty roky, co ho všichni používali jako fackovacího panáka, se naučil být super opatrný. Tenhle kluk vypadá dost upřímně, ale je to rozhodně divnej člověk. Zdá se, že ví mnohem víc, než kluci jeho věku…Také se tu objevil z ničeho nic, podivně ablečen (jako nevítaný návštěvník z vesmíru, který si popletl časová období, myslel si George. A proč se tu potuluje s chlapem, jemuž se lidé vysmívají jako vesnickému idiotovi? Ne, myslel si ostražitě, nesmí tomuhle novému kamarádovi bezmezně důvěřovat.
„Jsem ti vděčný, že jsi mi zachránil život,“ řekl nakonec. „Ale to neznamená, že máš pravdu. Sám jsi viděl, jak se skrz mne dívala.“
„Jo,“ přikývl Marty. Nemělo vůbec smysl to popírat. „Ale ona se stydí…“
„Je překompenzovaná,“ dodal Doc Brown.
„Je hrozně stydlivá,“ pokračoval Marty. „A proto mě poprosila, abych šel za tebou a řekl ti, že by byla strašně ráda, kdyby mohla jít s tebou na zábavu Na mořském dně.“
„Opravdu?“ zeptal se George.
„Jo. Jediné, co musíš udělat, je jít za ní a pozvat Ji.“
„Teď? A tady, v jídelně?“

„Cas je proti nám.“
„Ale ona tam má kamarádky, a je tu kolem hodně lidí! Co když se rozesměje? Nebo třeba řekne ne?
Nechci, aby mne odmítla před tolika…“
George byl celý nervózní.
„Georgi, říkám ti, jestli Lorraine nepozveš, budeš toho celý život litovat… A já taky.“
„Proč ty?“ zeptal se George.
„No… Řekněme, že na tom, dát vás dva s Lorraine dohromady, mám osobní zájem.“
„Jde o sázku?“
„O něco takového, ale důležitějšího.“
„Já nevím,“ odkládal to George. „Mám pocit, že by šla raději s někým jiným.“
„Máš někoho na mysli?“
George přikývl.
„Koho?“
„Biffa,“ odpověděl mrzutě.
Marty zbledl. Je to, co George tvrdí, výplodem jeho přebujelé fantazie, nebo je to fakt? Představa Martyho matky, jak chodí s darebákem první třídy Biffem Tannenem, mu nahnala husí kůži. Nikdy mámu nepovažoval za mentálního přeborníka, ale měla zdravý rozum a vkus. Marty si jednoduše nedovedl představit Lorraine v jakémkoliv věku, jak se zajímá o takového ťulpase, jako je Biff.
„Nesmysl,“ řekl jednoduše.
„Je právě u ní,“ odpověděl George.
Marty se podíval k Lorrainninu stolu. Biff stál za ní a ruce měl na jejích ramenou. Martyho matka však nevypadala šťastně. Uhýbala, aby se Biffovi vytrhla a snažila se uvolnit jeho prsty. Biff se čtverácky usmíval a pokládal ruce zpátky.
„Je tam, ale myslím, že ona ho nechce,“ řekl Marty.
Vstal, prošel jídelnou a zastavil se u jejího stolu.
„Nesahej na mě!“ říkala Lorraine. „Nech mě být.“
A znovu zápasila s Biffovými prsty.
Skřípavě šeptala, jako by na sebe nechtěla upozornit ostatní. Biff se nedal odradit. Položil ruce na její ramena a promluvil trapně hlasitým hlasem.
„Tak pojď, Lorraine,“ řekl. „Chceš to, víš, že to chceš, a víš, že to chceš ode mne.“
Pořád ta stejná lstivá svině, pomyslel si Marty.
„Zavři tu svojí oplzlou hubu,“ odpověděla Lorraine. „Nejsem taková.“
„Možná, že jsi, ale ještě o tom nevíš,“ pošilhával chtivě Biff.
„Dej ty pracky pryč!“
„Ale, no tak, ty máš přece tyhle pracky ráda.“
Marty udělal několik kroků, až stál vedle Biffa tak blízko, aby mohl s jistotou říct, že pomáda, kterou Biff používá, je jiná než jeho… tak blízko, že viděl jeho skvrnitou pleť. Varoval Biffa pevným, ale srozumitélným šepotem.
„Rekla, abys dal ty ruce pryč.“
Biff se otočil, otevřel ústa a v očích měl zlost.
„Co je ti do toho, ty trumpeto?“ řekl.
„Na tom nezáleží. Vypadni odtud.“
„Kdo to říká?“
„Já.“
„Víš, říkáš si o…“ začal Biff. Avšak v půli věty se zarazil, jeho oči se Martymu vyhnuly a místo toho se mu dívaly přes rameno. Ve skutečnosti se díval na sebevědomou postavu Geralda Stricklanda, který u vchodu do jídelny vycítil problémy, a blížil se neúprosně k nim. Biffova tvář se změnila strachem.
„Když už jsi tady, ty spratku,“ zadrmolil. „Dám ti dneska oddech. Tak se vypař!“
Marty na Biffa jen zíral, protože neviděl blížícího se Stricklanda. Lorraine, která si také nevšimla despotova vstupu na scénu, upírala na svého hrdinu láskyplný pohled.
BifF se otočil a odkráčel.
„Ach, Marty!“ vykřikla Lorraine. „To bylo báječné! Děkuji ti!“
Marty pokrčil rameny.
„Jak jste říkal, že se jmenujete?“
Slyšel povědomý hlas pana Stricklanda, který nyní stál vedle něho. Marty zakašlal a podíval se do očí, připomínajících dvě úzké štěrbiny.
„Mamy,“ řekl.
„Příjmení.“
„Eh… Brown.“
„Mám pro vás přátelskou radu pane Eh-Browne.
Nepotulujte se mi po škole.“
„Nepotulujte, pane?“ zadrmolil tázavě Marty.
„Lidově to znamená neflákat se,“ řekl Strickland.
„Rozumíte?“
„Ano, pane. A děkuji, pane.“

Strickland se otočila odpochodoval, právě když zazvonilo. Lorraine vyskočila, popadla své knihy a otočila se k Martymu.
„Ještě jednou ti děkuji, Marty," usmála se. „Uvidíme se později?"
Znělo to víc jako prosba než jako návrh. Marty přikývla předstíral, že jde pozdě do hodiny.
Vrátil se k Docu Brownovi, a všiml si, že George McFly vzal znovu roha.
„Řekl, že musí do hodiny," vysvětlil Doc Brown.
„Ale vypadal, jako by se mu chtělo brečet, jestli to chceš vědět."
„Začíná to být směšné," zamumlal Marty.
„Takový je život, chlapče. Zkus být hrdina nebo udělat na někoho dojem a všechno dopadne jinak. A když to nezkusíš, můžeš spadnout do záchodu a najít zlato."
„Jo."
„Co teď?"
„Myslím, že se prostě musím držet George. On je klíč ke všemu. Dokud ho nedonutíme vzít ji na rande, k ničemu nedojde."
„Můžeme zkusit přesvědčit tvou matku, aby ho pozvala," navrhl Doc Brown.
„Ne. To nepůjde."
„Jak to víš?"
„Protože dívky v roce 1955 nikdy nezvaly kluky na rande. Aspoň tak to máma říká. Nikdy jim nevolaly, nezvaly je ven, nedělaly nic, co byla legrace, dokud to nenapadlo kluka samotného."
„Hmmm."
„Chytnu ho znova po škole," řekl Marty. „To je jediné, co můžeme udělat."
Doc Brown přikývl. „Víš, možná by bylo lepší, kdyby sis ho podal o samotě," navrhl. „Třeba se před námi dvěma cítí v úzkých, zvlášť, když jsem ve svých pětatřiceti oproti němu starý chlap."
„Možná máš pravdu," pokrčil Marty rameny.
„Půjdu zpátky a prostuduji si ty pásky, co jsi natočil," řekl Doc. „Můžu se z nich dozvědět něco o tom, jak pracuje stroj času. Jestli tě mám v sobotu večer vystřelit zpátky do roku 1985, musím znát činnost toho stroje."
Zamával a lehkým krokem vyrazil ke dveřím. Marty věděl, že Doc je teďšťastný, když si představuje, jak se vrtá ve stroji, který jednoho dne vynalezne.
Odpoledne pomalu ubíhalo. Marty se potuloval po chodbách, chvíli si v knihovně četl, a pak hledal George McFlye po bídách. Nakonec čekal opřený o stěnu, dokud George nevyšel ven.
Když se jejich pohledy setkaly, George vypadal, že chce znovu utéci. Kdo je ten člověk, myslel si, a proč se objevil na Zemi, jen aby mě týral?
Otočil se a předstíral, že Martyho neviděl. Snažil se rychle dostat k východu. Ale svému andělu strážnému neunikl.
„Ahoj," řekl Marty. „Je mi líto, že se ta věc v jídelně tak zvrtla."
„Mně taky," odpověděl George. „Biff Tannen je skutečnej blbec. Nemohl jsem se dívat na to, jak ohmatává Lorraine. Kdybych jen na to měl…"
Zarazil se a vzdechl.
Slovo, dokončující větu proběhlo Martymu hlavou.
Nervy? Odvahu? Zaludek? Ať to bylo cokoliv, všechna znamenala totéž. George prostě neměl žaludek na konflikt, ať už psychický či fyzický. Chtěl mít kolem sebe měkký, teplý zámotek, ve kterém by se plazil po celý svůj život, nejlépe ve spánku. Čím víc ho pro to Marty nenáviděl, tím víc byl rozhodnutý mu pomoci, rozptýlit jeho strach a úzkosti. Jestli nesebere odvahu a nepožádá Lorraine o schůzku, bude odsouzen k životu plnému sebelítosti a neštěstí. A dokud se ti dva nezamilují, nemá Marty vůbec žádnou budoucnost.
Jak tak šli, Marty se pokoušel přijít na nový způsob, jak George přesvědčit. Nic nevymyslel. To nejlepší bylo navrhnout mu, že by požádal Lorraine sám za George, jako Cyrano, ale věděl, že by to nešlo. I George McFly měl svou hrdost.
„Tohle byl pro mne tvrdý den," řekl George.
„Jak to?"
„Nejdřív jsem utekl od Lorraine…"
„Neřekl bych, že jsi utekl," konejšil ho Marty. „Spíš to byla věc…"
„Ne, utekl jsem," trval na svém George se skutečnou zlostí v hlase. „Já jsem k ní opravdu chtěl jít a požádat jí o schůzku. Ale pak, když ji Biff ohmatával, měl jsem chuť tam vběhnout a dát mu herdu do zubů.
Ale v obou případech jsem to vzdal. Nemohl jsem se ani hnout."
Marty neodpověděl. Nenapadala ho žádná slova útěchy.
„A teďsi budu muset promluvit s tátou o vysoké škole," pokračoval George.
„Co je na tom tak hrozného?"
„Řekne mi, že to je k ničemu. Víš, vyjmenuje mi spoustu důvodů, proč bych tam neměl jít. A já mu uvěřím a skončí to tak, že se nepřihlásím."
„To mi připadá jako naplněné proroctví," poznamenal Marty.
„Co?"
„Musíš si stát za tím, v co věříš. Co chceš dělat na univerzitě?"
Když George promluvil, jeho o"ci zazářili. „Chtěl bych studovat psaní nebo žurnalistiku. Nejvíc mě baví psát povídky. Kdybych se mohl naučit, jak se tím a živit…
„Tak to řekni tátovi."

„Ale, ne. Smál by se mi, kdybych mu řekl o těch povídkách. Už ten nápad se školou stačí.“
„No, tak,“ pobízel ho Marty, „musíš bojovat. Postav se mu.“
„Postavím,“ odpověděl George. „Udělám to, protože je to důležité pro moji budoucnost.“
Brzy dorazili k domu. Na verandě visela tabulka a na ní stálo: MCFLYOVI. V roce 1985 by to bylo trochu staromódní, ale možná v roce 1955 je to šik, myslel si Marty.
Arthur McFly stál před domem a leštil auto. Když se přiblížili, zamával na ně hadrem.
„Jdi a hned si s ním promluv,“ naléhal Marty.
„O čem?“
„O škole.“
„K tomu se dostanu. Nejdřív tě musím představit.“
„Ne,“ řekl Marty a zastavil se na okraji chodníku.
„Nehnu se, dokud s ním nepromluvíš o té škole.“
„Jasně…“ řekl George váhavě.
Vyrazil směrem k otci a podíval se přes rameno na Martyho. Aby mu Marty dodal klidu, zahnul směrem k tabulce tak, že ho George neviděl. Ale vlastně byl jen za rohem, takže docela dobře všechno slyšel.
„Kdo je ten kluk?“ zeptal se Arthur McFly.
„Novej kamarád ze školy,“ odpověděl George. „Poslouchej, tati. Musím udělat důležité rozhodnutí a potřebuju radu.“
Začátek není nejlepší, pomyslel si Marty, i když ta část o dobré radě by mohla být psychologicky na místě.
„Jé, synu, já mám moc práce,“ řekl Georgův otec.
„Nemohl bys několik dní počkat?“
„Ne,“ odpověděl George. „Víš, vyplnil jsem přihlášku na školu a dneska je poslední den, kdy se má odeslat. Nemůžu se rozhodnout, jestli ji mám poslat nebo ne.“
Spatně, pomyslel si Marty, zní to nanicovatě.
„No, jestli chceš mou radu,“ řekl otec, „řekl bych ne. Skola je těžká, chlapče. A při přijímacích pohovorech je velká konkurence. Soutěžil bys s nejchytřejšíma děckama ze státu. Proč by sis chtěl přidělávat takové starosti?“
„No, mohl bych se tam dostat,“ reagoval George.
Avšak tón jeho hlasu právě nepřekypoval sebedůvěrou.
„Synu, máš malou šanci,“ řekl Arthur McFly. „A ty většinou nevycházejí.“
„Proč?“ zeptal se George.
To je ale mizerný protiútok, vzkypěl Marty. Řekni mu, že to dokážeš.
„Proč, synu? Protože jsi nikdy nic takového předtím nedělal. Jsi jen takový průměr. Když pošleš přihlášku a nadchneš se pro to, co se stane, až tě nevezmou? Já ti to povím: budeš se usouženě plížit po domě, budeš se cítil odmítnutý a možná, že se ti zhorší známky ve škole. Jestli chceš vědět, co si myslím, navrhuju ti, hleď si svého, a na tohle všechno zapomeň.“ Místo toho, aby George bojoval, dlouhou chvíli tátu poslouchal a pak přikývl. „Jo, tati, to má smysl,“ slyšel Marty George. „Díky.“
To bylo pro Martyho příliš. Vzdechl a chytil se za hlavu.
Mezitím Arthur McFly dokončil svoji řeč logickým výkladem neúspěchu, vypadajícím jako domácí filozofie. „Až budeš tak starý jako já, synu,“ řekl, „zjistíš, že určité věci se prostě nemají stát.“
„Jo, to je asi pravda,“ zamumlal George.
Marty se měl k odchodu.
„Co říkáš autu, synu?“ zaslechl Arthura McFlye.
„Vypadá pěkně, ne?“
„Vypadá opravdu dobře, tati…“
Najednou uhodil blesk, roztříštil odpolední ticho a začalo pršet. Marty se rozběhl.
„Dobře,“ řekl si v běhu. „Doufám, že déšť zničí všechnu tu navoskovanou nádheru.“
Když doběhl do laboratoře Doca Browna celý zmáčený, všechno v něm při pomyšlení na Georgovu zabedněnost vřelo. V laboratoři si Doc Brown pouštěl pásek z parkoviště U dvou borovic a přitom pracoval na úpravách DeLoreanu.
„Jak to šlo?“ zeptal se Doc a ani nezvedl hlavu od práce.
„Hrozně,“ vzdechl Marty. „Je úplně stejný, jakého jsem ho znal. Bábovka. Rozhodne se něco udělat, a pak si to nechá vymluvit. Ale aspoň už vím proč.“
„Proč nemá ten kluk žádnou sebedůvěru?“
„Jo, není divu, že nevezme mou mámu ani žádnou jinou holku ven. Jediné, co slyší od mého dědečka je, že neuspěje. Nikdo mu nikdy neřekl, že by mohl mít v něčem úspěch…“
„Známá pohádka,“ zafilozofoval Doc Brown.
„Ježíš,“ řekl Marty, „nedivím se, že mi táta dal stejně mizernou radu, když měl takovou podporu od dědečka.“
Doc Brown poprvé vzhlédl od práce. „Za ta léta zkušeností,“ poznamenal, „jsem se řídil principem nenechat si od nikoho radit - zvlášť, když ten někdo je starší než já.“
„Hej, Docu, to je správná rada,“ zasmál se Marty.
„Děkuji ti. Vem si ji k srdci, ale zároveň se jí neřiď,“ zasmál se.
„Ani když to říkáš ty?“
„Já bych vlastně mohl být v tvém případě výjimka.
V budoucnosti - nebo v minulosti - kdykoliv budeš potřebovat si s někým promluvit, vždycky tam pro tebe budu.“
„Docu. To je skvělý.“
Sotva to Marty dořekl, mihnul se náhle v jeho tváři výraz paniky. Když se totiž podíval na televizní obrazovku,

uvědomil si, že se blíží dramatický okamžik na parkovišti U dvou borovic. Na obrazovce už se objevil černý omnibus.
„To jsou oni," říkal Doc Brown na pásku.
„Kdo," vykřikl Martyho hlas za kamerou.
„Našli mě," pokračoval Doc Brown. „Nevím jak, ale našli mě."
Pásek náhle skončil. Když si Marty vzpomněl, co se stalo za tmavé noci v roce 1985, cítil, jak se jeho tělo třese bolestí.
Podíval se nx Doca Browna z roku 1955, který právě strčil hlavu do DeLoreanu. „Docu," řekl váhavě,
„neřekl jsem ti, co se stane… té noci, kdy natočíme tohle video…"
Doc Brown vykoukl. „To je fawtastický přístroj, ta kamera," řekl věcně. „Nemůžu uvěřit, že je vyrobená v Japonsku."
„Docu," pokračoval Marty. „Neřekl jsem ti, co se stane… té noci, kdy natočíme tenhle pásek…"
Nevěděl proč, ale cítil, že musí svého přítele varovat před teroristy. Možná proto, že to byla násilná smrt: nikdo byl neměl takhle zemřít, když je možné tomu zabránit.
Ale Doc Brown zvedl ruku.
„Prosím, Marty," řekl, „Nic mi neříkej. Nechci mít na svědomí ještě větší pomatenost časoprostorového kontinua. Nikdo by neměl vědět příliš mnoho o svém osudu. Kdybych věděl moc o budoucnosti, mohl bych ohrozit vlastní existenci, tak jako jsi to udělal ty."
„Jo," řekl Marty. „Možná máš pravdu."
V tom, co ten muž řekl, bylo určitě hodně logiky. A tak Marty nic neříkal. Alespoň má Doc Brown před sebou třicet tet života. Avšak kdyby mu to řekl, mohl by doktor být neopatrný a zemřít třeba i dřív.
Takže se zdálo, že doktorovo pravidlo o nemíchání se do časoprostoru má smysl. Když tak Marty o všem uvažoval, vytáhl peněženku a znovu se podíval na rodinnou fotografii.
„Dobrý Bože," zašeptal.
Jeho bratr Dave byl už téměř pryč. Na fotce byly vidět jen jeho nohy.
Doc Brown studoval Martyho obličej. „Spatný?" zeptal se.
Marty přikývl.
„Tím chce příroda říct, pohni kostrou," řekl Doc.
„Myslím, že vidět takhle mizet bráchu musí být pěkně strašidelný."
„Povídej mi o tom," zašklebil se Marty. „Mám pocit, že jsem se objevil v epizodě z Seré zóny."
„Setá zóna?" opakoval Brown. „To je zajímavý výraz. Je to přesný popis toho, kde ve skutečnosti jsi… v zóně šera, ani tady, ani tam… na rozmezí mezi světlem a stínem, mezi věcmi a myšlenkami…"
„Já vím," řekl Marty. „Přede mnou je směrovka… Právě jste překročil…"
„Jestli se dostaneš zpátky, možná bys o tom mohl natočit film," usmál se Doc Brown.
„Dobrej nápad. Ale co myslíš tím jestli?"
„Stát se může cokoliv. Můžu udělat zmatek ve stroji času, takže úder blesku nebude fungovat. Možná se ti do konce týdne nepodaří dát rodiče dohromady.
Do té doby možná bude na rodinné fotografii chybět i tvoje hlava…"
„Ach, Bože,… „ zabědoval Marty.
Ztěžka si sedl na hroudovitou starou pohovku, kterou měl Doc v garáži. Byla napůl zaplněná starými časopisy, poštou a oběžníky. Na vrchu hromádky byly noviny, datované 7. listopadu 1955. Článek na zadní straně Martyho zarazil. Psal: MÍSTNÍ FARMÁŘ PROHLAŠUJE, ŽE JEHO STODOLU ZNIČILA VESMÍRNÁ PŘÍŠERA, a pod tím bylo malým písmem: Otis Peabody je na pozorování v krajském blázinci.
„Heuréka!" vykřikl najednou Marty a luskl prsty.
Docova hlava vykoukla z DeLoreanu.
„Na něco jsi přišel?"
„To jsi uhádl! Už vím, jak donutit mýho tátu, aby vzal mámu na tu zábavu."
„Jak?"
„Vystraším ho k smrti."

Kapitola 10

George McFly šel brzy do postele. Celý se poddal depresi, vyvolané událostmi ve škole a otcovým nedostatkem nadšení pro jeho školní kariéru. Ačkoliv fráze „pozitivní myšlení" nebyla v roce 1955 tak populární, George četl knihy, které podporovaly tuto filozofii.
Před rokem vložil všechny své naděje do předválečného bestselleru Jak získat přátele a ovlivnit lidi. Pamatoval si celé pasáže a snažil se založit na této myšlence svůj život.
Jeho první setkání s Biffem Tannenem zmařilo všechno jeho úsilí. Podle Dalea Carnegieho, autora knihy, lidé nemohou zůstat nepřátelští vůči vám, když jim ukážete, že se o ně upřímně zajímáte. Nejenže Biff Tannen zůstal nepřátelský, ale poté, co na něm George čtvrt hodiny zkoušel svou novou filozofii, rozmázl mu do obličeje obrovský sendvich.
Ani děvčata se nestala poddajnější. Díky tomu, že se k nim přibližoval s novým pozitivním myšlením, začaly ho považovat nejen za čmuchala, ale i za vlezlého blbce. V období, kdy byl pod vládou pana Carnegieho, se mu i rodiče vyhýbali, instinktivně nevěřili jeho podivným snahám.
A tak se znovu uzavřel sám do sebe. „K čertu s tím," řekl. „Ať mě mají rádi takového, jaký jsem."
Znělo to dobře, až na to, že nemohl s určitostí říci, kdo ho vlastně má rád.
V devět hodin odešel do svého pokoje, napsal několik stránek povídky o invazi na Zemi, asi tak hodinu si pohrával se svým domácím úkolem a pak zhasnul.

Neusnul hned, ale kolem jedné hodiny upadl do polospánku, a teprve o hodinu později na něj přišla hluboká dřímota. Neviděl, že se někdo pohybuje u jeho postele, ani necítil, jak mu ruce v gumových rukavicích nasazují lehoučká sluchátka. Stejné ruce vložily kazetu do walkmana, kazetu nazvanou VAN HALEN. Nastavily hlasitost na stupeň „10“ a stiskly tlačítko „play“.
Během vteřiny se George probral z klidného spánku díky vřeštivému otřesu. Co to bylo? Byl to ten nejhorší zvuk, jaký kdy slyšel - kvílení mučených lidí, možná smíchané s ozvěnou pekla v pozadí. Navíc to mělo ohromující rytmus, který říši hluku povýšil v polointeligentní kreaci. Byl to výtvor šílenců, synchronizované breptání idiotů, křičících z plných plic. Co se děje? Zemřel a teďse přibližuje k pekelným branám?
Pak najednou ten zvuk zmizel.
„Ticho, pozemšťane!“ řekl hlas.
George byl tak vystrašený, že nebyl schopen vydat hlásku, a jen zíral na tvora, stojícího asi tak stopu od jeho postele. Byl žlutý, beztvarý, se čtvercovými ústy, jimiž k němu mluvil děsivě tlumeným hlasem.
Bezpochyby to byla bytost z jiné planety.
„Kdo…“ dokázal zapištět George.
„Jmenuji se Darth Vader,“ řeklo stvoření. „Jsem mimozemšťan z planety Vulkán.“
George potřásl hlavou. „To se… mi asi… zdá… „ zakoktal.
„To není sen!“ odsekl vetřelec. „Účastníš se blízkého setkání třetího druhu. Udělal jsi jeden krok za vnější okraj zóny šera.“ a „Ne…
„Tičho! Mám pro tebe instrukce.“
„Já nechci… instrukce… „ zasténal George. „Mami… , tati…
Bytost sáhla za opasek a vytáhla něco, co vypadalo neobyčejně smrtelně. Bylo to vyrobeno z jednoho pevného kusu blýskavého materiálu, na konci to mělo kulatou díru, asi dva palce v průměru. Ze vzdálenosti šesti stop, mohl George čistě slyšet hluboký bzukot a cítil, jak z trysky sálá teplo.
„Nemluv a nevstávej z postele!“ nařídil vetřelec.
„Můj tepelný paprsek tě vypaří, jestli se mi nepodrobíš!“
George zvedl ruce nad hlavu.
„Dobrá,“ zakňučel. „Já se vzdávám.“
Vetřelec vydal podivný pípavý zvuk. Sklopil zbraň, zvedl pravou ruku a naslouchal.
„Co je…“ začal George.
„Ticho! právě přijímám transmisi z Battlestar Galactica!“
Pak, když věc na vetřelcově ruce vydala několik dalších pípnutí, utichla.
„Ty, Georgi McFlyi, jsi vytvořil trhlinu v časoprostorovém kontinuu… „ řekla bytost.
„To je mi líto,“ zašeptal George. „Napravím všechnu škodu, kterou…“
„Řekl jsem ticho! Supreme Klington ti tímto nařizuje, abys vzal pozemskou osobu zvanou „Bainesová Lorraine“ do…“
„Ty myslíš Lorraine Bainesovou?“
„Samozřejmě, pozemšťane! Je ti tímto nařízeno vzít tu ženu Bainesovou do oblasti známé jako střední škola v Hill Valley, přesně za čtyři zemské oběhy…“
„Zemské oběhy?“
„Dny, hlupáku!“
„To je sobota. Skola je v sobotu zavřená.“
„V sobotu je ve škole slavnost!“
„A, ty myslíš taneční zábavu?“
„Přesně!“
„A ona o tom ví?“
„Ne. To není nutné.“
„Ale já nevím, jestli budu schopen…“
Bytost pohnula rukou a znovu vyvolala lavinu hluku v Georgových uších. Vykřikl.
„Přestaň! Prosím, zastav to!“
Hluk ustal.
„Nesmíš odporovat našim rozhodnutím, nebo tě donutíme pořád poslouchat zvuk, paralyzující mozek.“
„Ne,“ zakňučel George. „Promiň. Já jen nevím, jak se k Lorraine přiblížit.“
„V tu chvíli budeš vědět, jak na to. Dodáme ti potřebnou sebedůvěru.“
„Opravdu?“
„Myslíš jako, že budu moci dělat kouzla?“ zeptal se George rozveseleně.
„Ne. Naše síla bude stát za tebou, povede tě. To je všechno.“
„Díky. Jsem si jist, že s .vaší pomocí to dokážu.“
„Výborně, pozemšťane,“ řekla bytost. „A teď zavřeš oči a budeš spát. Až se vzbudíš, neřekneš nikomu o naší návštěvě.“
„O.K“„ zamumlal George.
Zavřel oči a lehl si na polštář. Bytost se k němu přiblížila a přidržela mu cosi u nosu. Během necelé minuty George McFly chrápal jako řidič nákladťáku.
Vetřelec lehce sundal sluchátka z jeho uší, popošel k oknu, zastavil se, aby se na spáče dlouze podíval a pak zmizel v noci.
Doc Brown čekal ve svém sporáku packard poblíž domu McFlyových a jakmile se Marty vrátil, otevřel dveře a pomohl

mu dovnitř. Marty měl kapuci radiační kombinézy staženou a usmíval se.
„Doufám, že to dobře dopadlo," řekl Doc Brown, když nastartoval motor a rozjel se.
„Jo. Bylo to perfektní. Všechno mi spolkl i s navij ákem."
„Krásně mícháš metafory, milý příteli. Jak fungoval chloroform?"
„Fajn. Spí jako děťátko."
„Dobře. Už jsem ho měl nějakou dobu. Nevím, jestli chloroform časem slábne nebo sílí."
„No, svoji práci udělal," usmál se Marty. „Doufejme, že si George bude všechno pamatovat, až se probudí."
„To je to jediné nebezpečí," přikývl Doc Brown.
„Někdy věci, které jsou v noci živé a strašidelné, ztratí svou sílu, když vyjde slunce. Obávám se, že tvůj budoucí otec má velkou šanci, aby mu přeskočilo."
„Bože," řekl Marty. „Chceš říct, že po všech těch problémech je schopný zbaběle couvnout?"
„Někteří lidé zblbnou i za pomoci nadpřirozených sil a mimozemšťanů. Moje znalost lidské psychologie mi říká, že s Georgem McFlyem to bude velice choulostivá záležitost."
Marty vzdechl.
A ještě po dvanácti hodinách pořád vzdychal - a klel. I přes nedostatek spánku předešlé noci dorazil do školy zčerstva a brzy, ale George McFlye nikde neviděl. Bohužel neměl Georgův rozvrh, takže byl nucen strávit hodně času tím, že se díval do tříd, než zjistil, že George vůbec do školy nedorazil. V poledne doufal, že se přece jen ukáže, alespoň na odpoledním vyučování. Část Martyho já - ta víc sangvinistická - předpokládala, že George strávil ráno plánováním strategie svého setkání s Lorraine, ta druhá část tušila, že prostě zbaběle utekl. Pak ho velice překvapilo, že se obě části jeho já spletly.
Bylo po škole a Marty se potloukal po Town Square, když najednou zahlédl George, jak k němu běží.
Vypadal ještě neuspořádaněji než obvykle a jeho oči byly divoké a trochu skleněné.
„Georgi!" zavolal Marty. „Jsi v pořádku?"
George se zastavil a přikývl.
„Nebyl jsi ve škole. Kdes byl celý den?"
„Právě jsem se probudil. Zaspal jsem."
Marty otevřel ústa. Měl chloroform takovou sílu?
Jestliže ano, mohl také George zabít? Při tom pomyšlení jím projelo zamrazení.
„V kolik jsi šel včera spát?" zeptal se a snažil se mluvit klidně.
„Kolem desáté nebo jedenácté," řekl George. „Nevím, co se stalo. Naši si trochu přispali, a tak když vstávali, mysleli, že jsem už pryč. Zdály se mi divné sny. Možná proto."
„Jaké sny?"
„Na tom nezáleží. Jen takový fantastický věci."
Martymu nestačilo, že G~eorge mluví o jeho přesném scénáři včerejší noci jako o „fantastických věcech". Ten slaboch se už zase vymlouvá, pomyslel si, ale i když si začal zoufat, hlavou mu proběhl nový plán.
„Mimochodem," řekl, „neviděl jsi náhodou včera v noci létající talíř?"
„Co?" vykřikl George a jeho oči se zeširoka otevřely.
„Objevil se kolem deváté hodiny," pokračoval Marty, „když už všichni byli v posteli. Možná proto se o tom ve škole moc nemluvilo. Ale asi tucet kluků z vašeho sousedství ho vidělo. Všichni se shodli na tom, že to bylo ve vašem sousedství."
„Opravdu?"
Marty přikývl. „Nic moc se nestalo. Talíř jen asi deset minut kroužil ve vzduchu nad jedním domem a pak vystřelil pryč. Možná Marťan potřeboval na záchod."
„Ježkovy voči…„ zašeptal George.
„Smůla, žes nebyl vzhůru," řekl Marty. „Mohls mít bezvadnej materiál pro ty svoje sci-fi povídky." George přikývl. V očích se mu objevil záblesk energie.
„Podívej, musíš mi pomoct," řekl najednou. „Chci pozvat Lorraine ven, ale nevím, jak to udělat."
„Dobrá," souhlasil Marty. „Je tamhle v bufetu."
Jak se otočili a mířili k místnímu oblíbenému místu schůzek, prorachotili si to kolem nich dva kluci na podomácku udělaných koloběžkách - kolečka z kolečkových bruslí, připevněná na bedýnkách od pomerančů. Marty se smál nad hrubými prototypy úhlednějších a rychlejších skateboardů, které znal on.
„Tamhle je…„ řekl pak.
Lorraine seděla s kamarádkami Betty a Babs v boxu, usrkávala zmrzlinový koktejl. Povídaly si.
V tomto okamžiku pravdy George cítil, jak jeho rozhodnost mizí. Kde je ta pomoc, kterou Marťan sliboval? Myslel, že to bude mnohem jednodušší. A zatím má svázaný jazyk a je nervózní, stejně jako včera večer, než ho zjevení ujistilo, že všechno dobře dopadne. Je možné, že vesmírní lidé jsou mnohem větší lháři než jejich kamarádi pozemšťané? Jestliže ne, kde je to magické heslo nebo zdroj energie, který by mu pomohl v jeho soužení?
Marty vytušil Georgovu nerozhodnost. „Je to jednoduché," řekl. „Prostě tam jdi a pozvi ji. Slibuji ti, že na tebe nic nehodí. To nejhorší, co se může stát je, že řekne ne."
„Ne. To nejhorší, co se může stát je, že se jí udělá špatně nebo se bude smát, až jí pozvu na rande."
„To neudělá. Věř mi."
„Možná bych měl radši počkat, až bude sama. Víš, jaký holky jsou, když jsou pohromadě."
„Georgi," řekl Marty jemně. „Do zábavy zbývá už jen několik dní. Do zítřejšího rána ti Lorraine pravděpodobně někdo přebere. Tohle může být tvá poslední šance."

Hrozba zapůsobila. George polkl, přikývl a vyrazil ke vchodu do bufetu. „Co jí mám říct?“ zeptal se.
„Rekni jí cokoliv, co zní přirozeně, prostě co tě napadne.“
George se zhluboka nadechl a zavřel oči. „Nic mě nenapadá,“ řekl.
„Ježíši, to byl zázrak, že jsem se vůbec narodil,“ zadrmolil kysele Marty.
„Co?“
„Nic.“
„Kdybych jen věděl něco chytrého, to by mi hrozně pomohlo.“
„Dobrá,“ odpověděl Marty. „Prostě jí řekni, že tě k ní přivedl osud a že si myslíš, že je to ta nejkrásnější dívka, jakou jsi kdy viděl. Holky to mají rády - co to k čertu děláš, ty si to píšeš?“
George vytáhl z kapsy tužku a notes a úzkostlivě si psal, co mu Marty říkal.
„Jo,“ přikývl. „Píšu si to. To je dobrý.“
„No, hlavně to, proboha, nerecituj jako básničku,“ varoval ho Marty. „Alespoň si to zapamatuj.“
George rychle přikývl, pročítal si co napsal, jeho rty se němě pohybovaly. „O.K“„ řekl nakonec.
„Dobře. Buď klidný. Prostě jdi a pozvi ji. Za chvíli bude po všem. Pokud ti neřekne, abys u nich dneska večer zůstal přes noc.“
George zčervenal. „Nemám šanci,“ usmál se.
Za chvilku byl v bufetu. Udělal téměř tucet kroků směrem k Lorraine, ale pak najednou zamířil k pultu.
Objevil se barman a čekal, až si objedná.
„Dej mi mlíko,“ řekl George. „Čokoládový.“
Doufal, že to chvíli potrvá, ale mléko se k jeho zklamání objevilo rychle. Usrkl, aby se-posílil, a pak sebou doslova mrštil k boxu, kde seděla tři děvčata.
„Eh, Lorraine,“ začal rychlým, pronikavým hlasem. „Můj stud mě k tobě přivádí.“
Lorraine zvedla hlavu. Zaslechla ho dřív, než si uvědomila, kdo k ní mluví. Poznala mladíka, kterého ji včera představil Marty. Na rozdíl od včerejška měl fousy hnědé od čokoládového mléka. Málem vyprskla smíchy.
„Promiň,“ dokázala říct s ženskou důstojností.
„Ach,“zamumlal George. „Co chci říct jí…“
„Jí?“
„Je…“
George měl prázdnou hlavu, a tak sáhl do kapsy pro notes.
Lorraine vyplnila prázdný prostor rozhovoru. „Neviděla jsem tě někde?“ zeptala se.
George se zeširoka zasmál. Dosud se jí neudělalo špatně, ani se nerozesmála, a tak měl naději. Kdyby si jen pamatoval ta slova!
„Ano,“ odpověděl. „Já jsem George. George McFly. Jsem tvůj stud. Myslím osud.“
Lorraine se rozhihňala. A Babs a Betty se k ní přidaly. Kupodivu ten zvuk nebyl pro George tak demoralizující,jak si myslel. Dokonce ho napadla pochybená představa. Děvčata si asi myslí, že breptání je jen součást normální rutiny, že je to vlastně zábavné. Ti, kteří sedí poblíž boxu si možná myslí, že řekl zábavný vtip a obdivují ho pro to. Poprvé od chvíle, co se před hodinou zalitý studeným potem vzbudil, uvěřil, že konečně přišla pomoc slíbená Marťanem. Naplnil ho pocit sebevědomí. lšekni to, naléhala jeho mysl.
Prostě jí řekni, že ji chceš vzít na zábavu a ve vteřině bude po všem.
„Lorraine,“ začal, to slovo řekl ohromně silně, až ho to překvápilo. „Chci…“
„McFlyi, myslím, že jsem ti řekl, abys sem už víckrát nechodil!“ zahřměl známý hlas a přerušil Georgovu řeč s takovým efektem, jako by někdo křičel „Hoří“.
Biff Tannen a jeho nohsledově stáli ve dveřích, ruce ležérně opřené v bok a úkosem se dívali na George.
Pomalu a s rozmyslem, krokem pistolníků, kteří přepadají malé westernové městečko, zamířili k mladému McFlyovi.
Marty je zahlédl právě v tom nejhorším okamžiku - když se už už zdálo, že George Lorraine pozve.
„K čertu!“ zaklel.
Pak udělal jedinou věc, kterou mohl. Vykročil za nimi, aby byl nablízku, kdyby to bylo nutné.
George s otevřenou pusou zíral na blížícího se Biffa a jeho výraz odhodlání se měnil v obvyklou masku neštěstí.
„Takže to, že se tu ukazuješ, i když jsem ti řekl, aby ses držel zpátky, tě bude něco stát, McFlyi,“ zaskřípal Biff a vůbec se nesnažil ztlumit svůj hlas. „Kolik máš u sebe peněz?“
Bylo to do nebe volající hecování a otevřené vyděračství, ale nikdo z bufetu nepřišel, aby Georgovi pomohl. Po dlouhé chvíli sáhl do kapsy a vytáhl peněženku.
Biff natáhl svou tlustou ruku a popošel několika dlouhými kroky k Georgovi s pohledem zlomyslné lakoty ve tváři.
Náhle ale jeho tvář zmizela z dohledu a spočívala na dlaždicové podlaze.
Marty zpod něj vytáhl svou nohu a v duchu si gratuloval k nejlepšímu výletu v čase, kterého se kdy účastnil.
Biff, ležící na podlaze, zvedl hlavu.
„Ty!“ zahřměl a rychle se zvedl, zatímco bufetem koloval hukot výsměchu.
„Dobrá, chytráku,“ odplivl si a popošel k Martymu. „Tak ukaž, co umíš.“
Marty se bojovně rozkročil. Biff si to k němu přihřměl a široce se rozmáchl zprava. Marty se lehce vyhnul a zasadil Biffovi tvrdou ránu levačkou do břicha a pravačkou do čela. Biff opilecky zakolísal a padl na stůl.
Když Zápalka, Brejloun a Potápka viděli, že jejich velitel má problémy, vyrazili k Martymu.
Oj-jojoj, myslel si Marty, s těmito nebude snadné, pokud nejsi Superman. Otočil se, aby dodělal Biffa, pak se náhle obrátil na špičce a zamířil ke dveřím.
BifFovi kumpáni pomohli svému veliteli na nohy a běželi za Martym.

„To je Calvin Klein!“ křičela Lorraine na svou přítelkyni. „Chci říct, Marty! Oh, Bože, je božskej!“
George McFly stál ohromeně stranou a se strachem a úctou sledoval, jak se situace vyvíjí. Naštěstí se na něj nikdo nedíval, a neviděl jeho oči, trochu zamžené, jako by se mu chtělo brečet.
K sakru, myslel si, zase to dopadlo špatně, a dokonce s pomocí vesmíru. Jsem smolař.
Marty vyběhl z bufetu, na rohu Druhé a Hlavní ulice chvíli zaváhal, pak zahnul doleva a běžel tak rychle, jak mu nohy stačily. Pronásledovatelé utíkali za ním. Biff byl pomalý, ale ostatní byli bystřejší a velice rychle Martyho doháněli.
Cert vem tyhle nové boty, myslel si Marty, a sníjel se bolestí téměř při každém kroku, jak se mu jejich obruba zarývala do paty. Zatočil doprava a kličkoval zpátky k Town Square. Získal sice náskok, ale věděl, že je to jen záležitost času, než ho ti kluci chytí. Znovu proběhl kolem bufetu a viděl, že většina děcek vyběhla ven na chodník a povzbudivě na něj pokřikuje. Velice rád by vyměnil všechnu tu morální podporu za pár tvrdejch kamarádů, ale nikdo v davu se neměl k tomu, aby mu pomohl.
Málem už to vzdal, když najednou z ulice Na kopci vyjel jeden z kluků na koloběžce a připletl se Martymu do cesty.
„Heuréka!“ vykřikl Marty.
Popadl koloběžku, doslova ji zpod kluka vyškubl a odkopl bedýnku od pomerančů, takže co zbylo, byl hrubý domácký skateboard.
„Promiň, kámo!“ zaječel přes rameno, když naskakoval. „Vrátím ti to později.“
Odrazil se v momentě, kdy po něm chňaply nepřátelské ruce, a jen tak tak ho minuly. Byl volný a jel po chodníku dvakrát rychleji, než běželi jeho pronásledovatelé.
„Jé! Podívej, jak jede!“ křičel kluk, jehož koloběžku si Marty v mžiku přetvořil v lehčí a rychlejší vozidlo.
„Co je to?“ křičel druhý kluk, když sledoval Martyho, jak odjíždí pryč.
Za půl bloku neúspěšné honby se Biffovi kámoši otočili, pokrčili rameny a podívali se po svém veliteli, jestli nemá jiný nápad.
„Vezmeme si auto!“ nařídil Biff.
Ctyřka naskočila do Biffova sporťáku, který byl zaparkovaný nedaleko. O několik vteřin později si to hučeli za Martym, škvařili pneumatiky na Town Square a zmizeli v oblaku černého kouře.
O dva bloky dál se Marty ohlédl a uviděl sporťák, který se rychle blížil. Málem Martyho srazil, ale ten náhle těsně před ním udělal prudkou otočku a zamířil na opačnou stranu.
„Zatraceně!“ vykřikl Biff, šlápl na brzdy a dostal smyk.
„Podívej se na to!“ křičel Potápka.
Za nimi se Marty chytil projíždějícího nákladáku a teď se od nich vzdaloval rychlostí víc než čtyřicet mil za hodinu.
Řidič nákladáku přikrčeného Martyho neviděl, a když míjel bufet, zmateně zakroutil hlavou.
Na chodníku stálo asi dvacet děcek, a když projížděl okolo, divoce aplaudovaly a pokřikovaly.
„Clověk by si myslel, že právě vyhrál závod nebo něco podobného,“ zamumlal řidič.
Lorraine viděla akci celou, až na to, co se stalo na vzdáleném konci ulice, a vyskakovala, když kolem Marty profrčel a od koleček se mu jiskřilo.
„On je úplný sen!“ volala na své dvě přítelkyně.
Za deset vteřin kolem projel Biffův sporťák. Většina děcek hučela a syčela na čtyři ničemy, kteří se staženými rty a vražedným úmyslem zírali před sebe.
Když řidič nákladáku zamířil k soudní budově, zahnuli všichni doprava za ním. Biff hbitě nabyl převahy nad nic netušícím řidičem, zmenšoval vzdálenost, dokud se téměř nedotýkal Martyho nárazníkem auta.
Když nákladák minul Startlers Studebaker, Marty se pustil a zahnul ostře doprava. Biff, který jel příliš rychle, křižovatku přejel. Zaklel, šlápl na brzdy, zacouval a pak se hnal za Martym po chodníku před soudní budovou. Zmatení a vystrašení chodci uhýbali, uskakovali a pelášili do bezpečí betonových schodů nebo se zkoušeli schovat za kanóny z První světové války. Biff frčel vpřed a kromě Martyho nevnímal kolem sebe nic.
Jeho pasažéři měli hrůzu v očích.
Marty příliš pozdě přišel na to, že podcenil Biffovu maniakální zběsilost. Na konci ulice uviděl, že Biff je přímo za ním, rychle se na svém skateboardu otočil o 180 stupňů a…
Najednou ztratil rovnováhu a téměř spadl. Zjistil, že narazil zepředu do Biffova auta.
„A teď ho máme, sviňáka!“ vykřikl Biff. „Když se bude držet, je po něm, a když se pustí, je po. něm stejně.“
Sadisticky se zasmál a tlačil Martyho před sebou dolů po ulici Na kopci, kolem Gaynor`s Hideaway, odkud vyšli zákazníci s drinky v rukou, aby se na honičku podívali. Přímo před nimi bylo téčko křižovatky Hlavní ulice. Biffovi v cestě stála výloha Halova obchodu s jízdními koly. Rozhodl se projet s Martym přímo skrz sklo. Kdyby došlo k nejhoršímu, řekne soudci, že mu selhaly brzdy.
Když se Marty podíval oknem na zlomyslného Biffa, jen polkl. Jeli tak rychle, že s2 nemohl stočit ke straně, aniž by byl sražen Biffovým nárazníkem. Popojížděl na skateboardu vpřed a vzad a držel se auta, zatímco hledal cestu ven. Obvykle se potloukal kolem Town Square alespoň jeden polda, ale ke vší smůle tohle býl den, kdy muži v modrém prostě zmizeli.
Před Martyho očima se mihnut obraz náhrobního kamene.
Bylo na něm: MARTIN MCFLY - NAROZEN 1968 ZEMŘEL 1955.
Nyní, když se blížili k velkému valníku s hnojem, objevila se další nepříjemnost. Zápalka sebral láhev od piva a chystal se jí hodit Martymu na hlavu.
„Vypadni odsud!“ křičel.
Marty najednou vyskočil, odkopl skateboard pod auto a přistál na Biffově kapotě. Bez ztráty rovnováhy se přehoupl přes hlavy čtyř vyjevených chlapců na zadní kapotu a seskočil z auta přesně, aby chytil skateboard, který auto podjížděl.

„Pro pět…„ zasípal Biff.
Pronásledovatelé se překvapeně otočili, aby se podívali za Martym.
O vteřinku později ucítili náraz a byli vymrštěni vzhůru, jak auto najelo do valníku s hnojem. Sporák chvilku visel ve vzduchu, pak se nachýlil dopředu. Biff a jeho čtyři kumpáni skončili hlavami v odporné hnědé mase.
Od bufetu přes náměstí bylo slyšet povzbudivý jásot a aplaus. Odzadu, od zákazníků u Gaynor`s, se také nesl křik a potlesk. Honička přinesla život do krásného městečka Hill Valley, jako demonstrace na čtvrtého července.
„Je báječný!“ křičela hystericky Lorraine. „Není to nejlepší kluk, jakého jste kdy viděly?“
Její dojaté přítelkyně zakývaly souhlasně hlavou.
George McFly to sledoval se smíšenými pocity. Byl rád, že BifF a jeho kamarádi skončili v hnoji, ale daroval by deset let života, kdyby mohl vymyslet ten trik sám.
Marty se usmíval, když mu všichni blahopřáli k vítězství, a pak se rozhlédl po klukovi, jemuž vzal koloběžku.
„Díky moc, kámo,“ řekl a rozradostněně mu vrátil skateboard. „Promiň, že jsem ti ho takhle zřídil.“
„Děláš si legraci?“ smál se kluk. „Já ti děkuji!“
Okamžitě naskočil na svůj nový skateboard a začal si ho zkoušet. Jak se dav pomalu rozptyloval, bylo vidět druhého kluka, jak odstraňuje bedýnku ze své koloběžky, aby měl skateboard jako jeho kamarád.

Kapitola 11

Lorraine se pozorně dívala na Martyho, kráčejícího Hlavní ulicí od místa nehody, a pak se rozhodla.
Jestliže nepozve on mně, pak prostě budu muset pozvat já jeho. Otočila se k Babs a řekla: „Můžu si půjčit tvoje auto?“
Babs váhala. „Víš, že není moje,“ odpověděla. „Je mojí sestry.“
„Na tom nezáleží. Budu opatrná.“
„Na co ho chceš?“
„Slíbíš mi, že to nikomu neřekneš?“
Babs přikývla.
„Chci stopovat Martyho a zjistit, kde bydlí. Je tak tajnůstkářský.“
Babs se zachichotala. To bylo poslání, kterému rozuměla.
„Svezu tě,“ řekla.
„Dobrá. Pojď, než zmizí z dohledu.“
Obě dívky zamířily k Babsině autu, když se proti Lorraine najednou znovu tváří v tvář postavil George McFly.
„Ahoj,“ zamumlal.
Pořád měl čokoládové fousy. Lorraine se odvrátila a řekla příkře: „Ahoj. Promiň, musím jít, mám hodně práce.“
Srovnal s ní krok. „Bude to trvat jenom vteřinku,“ začal. „Chtěl jsem vědět, jestli bys se mnou nešla v sobotu večer na zábavu.“
„Zábavu? Ach, ano…“
„Ano, půjdeš?“ skočil jí do řeči George.
„Ne. Chci říct, že… ano, to je pravda, zábava je v sobotu. Ten čas ale letí, že jo?“
„Jo… No?“
„Je mi to líto. Už jsem tak nějak zadaná, ale on o tom ještě neví.“
„Jak to chceš udělat?“ zeptal se George.
„To je velice komplikované. Ale kdyby to nevyšlo, tak bych možná šla s tebou.“
George přijal přes všechny výhrady její odpověď jako kladnou.
„Možná kdybych… tedy, kdybychom počkali den nebo dva…“
„Ach, ne,“ usmála se Lorraine. „To by vůči tobě nebylo fér.“
„Jsi jediná holka, kterou chci vzít ven,“ řekl a nenáviděl se proto, že co neví, to nepoví.
„Děkuji ti,“ řekla Lorraine. „Možná příště.“
„Příští zábava bude až na jaře.“
„Až se tě jaro zeptá, cos dělal v zimě?“ zavrkala Lorraine větu, kterou se právě naučila na hodině angličtiny.
„Jo, ale ještě není ani zima,“ protestoval George slabě.
„Děkuju ti mockrát za pozvání,“ řekla Lorraine a naskočila do Babsina auta. „Uvidíme se později.“
„Je…“
„A utři si puSu.“
Odjela a nechala ho stát na chodníku s prsty na horním rtu.
Svíčky, představující pouliční lampy, jsou to nejhezčí, myslel si Doc Brown. Odstoupil o několik kroků a obdivoval svoji práci.
„Velmi dobré,“ mumlal si a usmál se. „Možná si je nechám až do vánoc a použiji je jako ozdobu.“
Většinu odpoledne strávil plánováním a sestrojováním vlastní makety hillvalleyského Town Square. Udělal všechno na velkém kusu překližky. Byl to v podstatě špalík dřeva s přivázanými hodinkami (hodinová věž soudní budovy) s „bleskosvodem“, což byl hřebík, připevněný na vrcholku. Od bleskosvodu vedl drát dolů přes náměstí a mezi dvěma lampami přes ulici. Poblíž lamp stálo natahovací autíčko s malým drátkem trčícím z kapoty. K drátku byl připevněn háček.
Když se Doc Brown poradil se svým pracovním plánem obsahujícím statistická čísla a výpočty, přikývl. Byl si jist, že to bude fungovat.
„Výborně,“ řekl, když vešel Marty. „Teď ti to mohu vysvětlit. A jak pokračuje románek George a Lorraine?“

Marty vzdechl. „Kousek jsme postoupili. To je všechno, co můžu říct. Kromě toho, že jsem měl malou srážku s Biffern Tannenem a jeho třema hrdlořezama.
Unikl jsem o vlásek smrti rozmačkáním.“
„To je všechno?“ usmál se Doc. „A jak skončila ta srážka?“
„Ti čtyři hoši skončili v hromadě hnoje. Musím přiznat, že jsem je báječně zvládl.“
„Samozřejmě, ty máš v technice třicet let náskok,“ odvětil Doc Brown.
Marty si odfrkl.
„Jen si z tebe dělám legraci,“ smál se Doc. „Pojď sem a podívej se.“
„Co to proboha je?“
„Moje vlastní zatraceně chytrá metoda, jak tě dostat zpátky do roku 1985.“
„Výborně. Tak přeháněj.“
Doc Brown nejdříve vysvětlil výchozí pozici. Pak se pustil do popisu, jak to máfungovat. „Vidíš, na věž soudu instalujeme bleskosvod,“ řekl. „Pak povedeme nějaký silný průmyslový elektrický kabel od bleskosvodu přes ulici… Na autě už máme hák, přímo spojený s kapacitátorem…“
Vzal autíčko a natáhl ho.
„Ty budeš v autě,“ řekl. „Na znamení vystartuješ ulicí ke kabelu, budeš zvyšovat ryéhlost, dokud nedosáhneš rychlosti osmaosmdesáti mil za hodinu…“
Vypustil autíčko na jednom konci modelu. Vyrazilo směrem k napnutému drátu. Doktor vzal pruhovanou šňůru, která byla připojena ke zdroji střídavého proudu, a nesl ji k „bleskosvodu“.
„Pak,“ pokračoval, „uhodí blesk, vjede do kabelu právě včas…“
Spojil drát s hřebíkem. Když autíčková anténa zahákovala kabel, vylétly jiskry, auto začalo hořet a sjelo ze stolu. Narazilo do záclon poblíž, zamotalo se do nich a rozšiřovalo plameny všude, kam vjelo. Ve vteřině byly levné záclony v jednom ohni a plné kouře.
Doc Brown se rozběhl do vzdáleného konce místnosti, popadl hasicí přístroj a během minuty měl požár pod kontrolou.
„No,“ řekl Marty, když bylo po všem. „Jsem rád, že vím, jak dobře jsi to všechno spočítal. Proč mě místo těhle komplikací rovnou nezapálíš?“
„Zatím je to pouze teorie,“ pokrčil rameny Doc Brown. „Jiné to bude s autem, které můžeš kontrolovat. Mimo to, energii pohltí kapacitátor, místo, aby ji nechal volně uniknout, jako teď při pokusu. Alespoň doufám, že to tak dopadne.“
„Dáváš mi hodně sebedůvěry, Docu,“ ušklíbl se Marty.
„Věř mi, mělo.by to fungovat.“
„To působivé slovo: ‚mělo by`.“
„Jak ti můžu zaručit, že to tak bude? To je, můj chlapče, vědecký experiment - něco, co zkoušíme poprvé. Nic není stoprocentní. Vezmi si tu nejjednodušší část plánu: řídíš v pravý okamžik auto rychlostí osmaosmdesát mil za hodinu přes Town Square, ani to není jisté. Představ si, že do vozovky právě v tu chvíli vstoupí stará paní. Představ si, že je tam polda, kterej se rozhodne tě sejmout. Že mineš hák, nebo že blesk uhodí o chvilku dřív či později? Představ si, že noviny napsaly ten čas špatně? Předsta…“
„O.K“ Docu,“ přerušil ho Marty. „Už to chápu. Je to risk, záleží na všem.“
„Neměj strach. Já se postarám o blesk a ty se jen postarej o svýho tátu.“
Marty vzdechl. Ještě jednou vytáhl rodinnou fotografii a podíval se na ni. Jeho bratr Dave byl úplně pryč a Lindina hlava byla nezřetelná.
„Ježíš,“ polkl. „Jsem na řadě.“
Někdo zaklepal na dveře. Doc Brown a Marty si vyměnili znepokojené pohledy.
„Biff,“ řekl Marty. „Nějak se z toho sajrajtu dostal a sledoval mě.“
Rozhlédl se kolem po klacku, nebo nějakém jiném těžkém předmětu, zatímco Doc Brown běžel k oknu a vykoukl ven. Marty slyšel, jak zachrochtal.
„Průšvih,“ řekl Doc Brown a spěchal zpátky k němu. „Rychle musíme přikrýt stroj času.“
Když hodili přes DeLorean těžkou plachtu, Doc pokračoval. „To je tvoje matka,“ řekl. „Rekls jí, kde bydlíš?“
„Ne. Musel bych být blázen.“
„Pak tě tedy musela sledovat sama. Chlapče, tahle dáma má na tebe skutečně zálusk.“
Znovu se ozvalo zaklepání.
„Puštíme ji dovnitř?“ zeptal se Marty.
„Radši jo,“ řekl Doc Brown. „Myslím, že mě viděla, když jsem vykoukl ven. A vlastně, jestli tě sledovala až sem, pravděpodobně ví, že jsi uvnitř.“
Marty šel ke dveřím a pustil Lorraine dovnitř.
„Ahoj,“ usmála se.
„Mami… Chci říci, Lorraine. Jak jsi mě našla?“
„Sledovala jsem tě.“
„Proč?“
„Chtěla jsem vědět, kde bydlíš.“
„Dobrý důvod.“
Lorraine se rozhlédla a usmála se.
„A,“ řekl Marty a uhnul stranou. „Eh, tohle je můj strýček Brown.“
„Strýček Brown?“ opakovala.
„Emmett,“ dodal Doc.

„Ahoj.“
Podívala se zpátky na Martyho, zhluboka se nadechla a krátce vyhrkla. Zřejmě si to nacvičila.
„Mamy,“ řekla, „může se to zdát trochu odvážné, ale doufala jsem, že mě budeš moci vzít v sobotu na zábavu Okouzlení na mořském dně.“
Marty měl být na takový návrh připraven, ale nebyl. Nervózně si odkašlal a podíval se dolů na špičky svých bot.
„Myslím, že nebudu moct jít,“ odpověděl.
„Víš, ta honička dneska odpoledne - asi jsem si zvrtnul kotník…“
„Ale domů jsi šel bez problémů,“ řekla Lorraine.
„Jo, tohle se mi stalo už předtím. Vím, že to zítra ráno bude bolet a možná budu muset být v posteli týden i víc.“
„Nevěřím ti,“ zamumlala Lorraine. Začínaly se jí zamlžovat oči. „Myslím si, že je to jen výmluva, abys se mnou nemusel jít.“ „Ne,“ vykřikl Marty. „To není pravda. Jenom… no, já jsem mizernej tanečník. Mám obě nohy levý. Rekněme tři levý nohy. Vždycky se tak ztrapním… „ Jeho slova se na konci rozplynula, jak se snažil vypadat nejapně.
„Nemusíme tancovat,“ navrhla Lorraine. „Jestli se stydíš, dobrá, ale myslím, že jsi jen skromný. Někdo, kdo umí jezdit na kolečkovém prkně, jako ty dneska odpoledne, ten v sobě musí něco mít.“
Strefila se do černého, ale Marty se rozhodl se s tím nepárat. Místo toho řekl: „Víš, kdo tě opravdu chce vzít na zábavu, a já si vážně myslím, že s ním by ses shodla - George McFly.“
„Věděla jsem, že tohle řekneš.“
„Protože si myslím, že je to pravda. Myslím, že je mezi vámi dvěma určitá chemická reakce. Možná to ještě necítíš, ale už určitě začala.“
„Možná, ale proč?“ zeptala se Lorraine. „Cítím větší reakci s tebou. A vůbec, George už mě pozval a já jsem ho odmítla.“
„Co že jsi udělala?“ dožadoval se Marty. „Uvědomuješ si, kolik odvahy ho stálo tě pozvat? Bylo to pro něho jako skočit z letadla nebo být v ringu s Muhammadem Alim…“
„S kým?“
„S Rocky Marcianem,“ přerušil je Doc Brown.
„Ach, no, o to nemusím mít strach,“ řekla Lorraine. „George prostě není můj typ. Je docela hezký, ale je… no… „ a téměř se hlavou dotýkala jeho brady.
„Myslím, že muž by měl být silný… , aby se mohl postarat sám o sebe a chránit ženu, kterou miluje. Nemyslíš?“
„Nemyslím, co?“ zeptal se nervózně Marty.
Lorraine vycítila, že protestuje, a tak pohodila rozzlobeně hlavou. „Prostě mi řekni ano nebo ne,“ dožadovala se. „A radši řekni ano, protože když mě nevezmeš na zábavu ty, tak nikdo.“
Marty vzdechl. Něco v jejích očích mu říkalo, že neblafuje. Ztrápeně se podíval na Doca Browna.
„Zní to, jako by opravdu chtěla jít s tebou, chlapče,“ řekl. „Radši bys měl říct ano.“
„Ano,“ řekl Marty.
„Ach, děkuji ti,“ usmála se Lorraine a natáhla se, aby ho políbila na tvář. „Nebudeš litovat.“
Pak se otočila a vyběhla z domu, zamávala mu ve dveřích a byla pryč.
„Pěknej zmatek,“ řekl Marty.
„To komplikuje situaci,“ souhlasil Doc. „Ale alespoň na zábavě určitě bude, když jde s tebou. Musíme vymyslet způsob, jak tam dostat George, aby mohli najít lásku a okouzlení na mořském dně, či co to znamená.“
„O, Bože,“ vzdechl Martý. „To znamená, že musím přesvědčit svého otce, aby šel sám.“
„Buď to, anebo mu sežeň jinou dívku.“
„Docu, ty jsi možná génius na kapacitátory, elektřinu a časoprostorové kontinuum, ale když řekneš, že mám pro toho cvoka najít takhle pozdě jinou holku, skutečně žádáš nemožné.“
Druhý den krátce po obědě dohonil George.
„Ahoj,“ řekl George, „a blahopřeju.“
„Blahopřeješ, k čemu?“
„Že jdeš na zábavu s Lorraine. Mluvil jsem s ní dneska ráno a řekla, že ty jsi ten šťastný.“
Marty unaveně vydechl. „Nech mě, abych ti to vysvětlil,“ řekl. „Souhlasila, že se mnou půjde na zábavu, protože věděla, že tam budeš ty.“
„Jak je to možné?“ zeptal se George. „Mohla jít se mnou rovnou, kdyby chtěla.“
„Je celá zmatená,“ řekl Marty. „A tím se do všeho zamotá. To máš jako když si chceš něco koupit, ale levně. Tak předstíráš, že se ti to nelíbí, hledáš chyby a závady, i když to celou dobu chceš jako šílený.“
George přikývl.
„Tak je to s Lorraine. Hluboko uvnitř tě chce, ale ještě to neví. A možná jen její část to ještě neví. Ale věř mi - chce, abys byl na zábavě, abyste se vy dva mohli dát dohromady…“
„Dát dohromady?“ zamumlal George. „Jsem pro.
Ale proč se nezeptala? Nebo neřekla ano, když jsem ji zval?“
„Některé ženy přijmou báječné věci, jen když se to zdá jako náhoda,“ odpověděl Marty moudře. „To se hodí k tomu, co jsem právě řekl. Nechtějí si připustit, že po nich touží. Proto požádala mne. Doopravdy mě nechce. Chce tebe, Georgi. Musíme ji donutit, aby si uvědomila, že jsi to ty, po čem touží.“
„Jak to.můžeme udělat?“
„Na začátek ji přesvědčíme, že nejsi zbabělec.“
„Ale… víš, já jsem zbabělec.“
„Ne, Georgi,“ řekl Marty. „Každej chlap má něco, za co se postaví a pro co se bude bít, a já si myslím, že pro tebe je to Lorraine.“

„Jo…, ale jakmile se objeví Biff…“
„No, prostě tě musím naučit, jak ho zvládnout,“ řekl Marty. „Začneme dneska odpoledne po škole.“
George se zhluboka nadechl a přikývl. V jeho očích se objevila slabá naděje.
Za čtyři hodiny se dva mladíci sešli na zadním dvorku McFlyových. Marty sebou přinesl po domácku udělaný pytel, nacpaný hadry tak, že byl tvrdý jako kámen. Poté, có několik minut vysvětloval Georgovi, jak podrážet nohy a rozdávat rány, nabídl se sám jako terč.
„Chci, abys mě uhodil do žaludku,“ řekl Marty.
„Tak pojď. Do toho.“
Spustil obě ruce.
„Ale já tě nechci uhodit do žaludku,“ protestoval George.
„Nezraníš mě. Jen mě prašť.“
„Podívej, já nejsem rváč.“
„Kolikrát ti to mám vysvětlovat?“ ptal se Marty.
„Víme, že nejsi bojovník. Ty to víš. Já to vím…“
„A Biff to ví.“
„Zapomeň na Biffa. Důležité je, že Lorraine to neví. Proto musíš aspoň vypadat jako bojovník, jako někdo, kdo se umí nastat sám sebe, kdo bude chránit také ji.“
„Ale, já jsem se v životě nepral!“ vykřikl George.
„Ty se nejdeš rvát, tati…“ řekl Marty. „Chci říct Georgi. Ty ji jdeš zachránit.“
„To zní tak staromódně…“
„Holky mají sentiment rády. Teď bychom možná měli ještě jednou projít náš plán. Kde budeš v 8:55?“
George vzdechl. „Na zábavě.“
„A kde budu já?“
„S ní na parkovišti.“
„O.K. Takže kolem deváté hodiny se na mě velice rozzlobí…“
„Proč?“
„Proč, co?“
„Proč se na tebe rozzlobí?“
„Protože já budu hnát věci příliš daleko a rychle.
Hezká děvčata se zlobí na kluky, kteří se snaží využít situace.“
„Myslíš tím, že budeš…“
Marty přikývl.
Podivně smutný pohled přelétl Georgovi přes tvář.
„A co když tě nechá?“ zeptal se.
„Jak to můžeš říct?“ opáčil Marty. „Není to jen hezká holka, ale je to moje…“
„Jo?“
„Je to moje kamarádka. Nemohl bych na ni vztáhnout ruku.“
„Jsi si tím jistý?“ zeptal se George se zúženýma očima. „Je hezká. Chlap, i kdyby byl z kamene, by jí neřekl ne.“
„Ale já ano,“ opáčil Marty. „A teďzpátky k plánu,
O.K.? Všechno to bude jenom hra, tak neměj strach.
Jenom si pamatuj, že v devět hodin budu projíždět parkovištěm a ty nás uvidíš… „ Polkl a pokračoval.
„Uvidíš nás zápasit v autě. Hned, jak se tohle stane, přiběhneš, otevřeš škubnutím dveře, a co řekneš?“
George otevřel pusu, ale nic se neozvalo.
„Musíš na ni způsobit, Georgi,“ zamumlal Marty.
„Mně to nemyslí…“
„Jdi do háje, nemáš si nic myslet. Stojíš tady tváří v tvář chlapovi, kterej osahává holku, kterou miluješ.
To by mělo fungovat automaticky.“
„Jo… Máš pravdu.“
„Co řekneš, Georgi?“
Celist se mu prudce pohnula a George křečovitě vyplivl větu, jako vaudevillový ničema ze starých časů: „Eh… Hej, ty! Dej ty zatracený pracky pryč!“ A pak, když se jeho výraz vrátil do původní podoby, zeptal se jemným hlasem:
„Opravdu si myslíš, že bych měl klít?“
„Jasně,“ přikývl Marty. „Pak mě praštíš do žaludku, já se složím a vy s Lorraine budete žít šťastně navěky.“
„Zní to tak jednoduše, když to říkáš ty,“ usmál se George. „Jen kdybych neměl takový strach.“
„Strach z čeho?“
„Já nevím. Možná, že tě uhodím moc prudce a bude tě to bolet. Rozčílíš se a ztlučeš mě.“
Marty se zasmál. „Věř mi Georgi, můžeš mě uhodit jak chceš, já ti to nevrátím.“
„Třeba si bude myslet, že je to narafičený.“
„Musí to vypadat přesvědčivě. Musíš mě opravdu praštit. A teď to zkus.“
„O.K.“
Marty pevně stál, George se zhluboka nadechl a praštil ho do břicha. Vypadalo to, jako by plácl mouchu.
„Ne, Georgi,“ opravil ho Marty. „Dej do toho víc síly, nějakej cit, zlost. Tak pojď. Ty to dokážeš.“
George znovu udeřil, o trochu líp než poprvé, ale jen povrchně. Zdálo se, že je s tím spokojen, i když možná spíš jen se zvukem, který uslyšel.

„Jaké to bylo?“ ptal se. „Docela dobré, ne?“
„No, myslím, že to bude muset stačit,“ pokrčil rameny Marty. „Víš co - trénuj na tomhle.“
Zavěsil pytel na tyčku pod šňůrou na prádlo, poodešel a silně do něho praštil. Pytel odskočil téměř o stopu.
„Takhle,“ řekl.
„Jasně,“ přikývl George.
Dal do pytle ránu, pak další. Nebyly to přebornické údery, ale Marty s uspokojením zaznamenal, že se alespoň učí mít z toho radost.
„ZlOStně,“ podněcoval. „ZIOSt.“
„Dobře!“ zabručel George. „Vztekle!“
Rozpřáhl se celou silou, ale špatně si načasoval kymácení pytle a kompletně ho minul. Jeho pěst profrčela kolem záměrného cíle a uhodila tvrdě do stromu za ním.
„Jauuuu! Zatraceně!“ ječel.
„Dobře,“ řekl Marty. „To je skutečný vztek.“ Zamával mu na odchodu. „Uvidíme se později.“
George se na něj díval, jak odchází, a kypěl zlostí nad svou vlastní nemohoucností. Pravá ruka se mu začala chvět, ale jeho strach byl silnější než bolest. Zar ťal ruku v pěst, vykročil a dal pomalu se houpajícímu pytli silnou ránu. Pocit tvrdé rány se rozlil do jeho ruky a on si instinktivně začal uvědomovat, že konečně udělal něco správně. Mezitím pytel spadl z uvolněného lana, vyrazil vpřed a roztříštil okno Georgova vlastního domu. Ten pohled ho šokoval. Když si představil možné řiásledky, udělal to, co v podobných situacích vždycky. Utekl.
„Předpověď počasí na tento večer v Hill Valley a okolí: Studený vítr z jihozápadu, většinou čistý a svěží… Na letišti předpovídají bouřku, ačkoliv je to v této roční době neobvyklé… Meteorologická služba Spojených států předpovídá chladné počasí s teplotami blížícími se 45 stupňům Fahrenheita, ale nic horšího. Takže hezký večer. Nyní zpátky k Billu Sharpovi, který pro nás má padesát pět minut písniček Eddieho Fishera a Patti Pageové…“
Zvuky linoucí se z rádia v Brownově packardu slyšelo jen několik obyvatel, míjejících v sobotu večer jeho auto. Doc Brown stál na žebříku na rohu Druhé a Hlavní ulice, a spojoval zástrčku kabelu s prodlužovačkou, přivázanou k pouliční lampě.
Packard byl zaparkovaný několik stop od lampy a za ním byl DeLorean přikrytý plachtou.
Doc Brown s lehkým pohvizdováním dokončil spojení a podíval se k budově soudu. V lehkém vánku se tam houpal kabel, který právě instaloval - velice drahý 500 stop dlouhý trojitý drát vedoucí od bleskosvodu na vrcholu soudní budovy ke dvěma pouličním lampám na náměstí.
„Tak,“ řekla podíval se dolů na Martyho, čekajícího u žebříku. „Všechno je připraveno, takže můžeme vyrazit. Ale nevypadá to na bouřku a rádio hlásí, že bude jasno. Jsi si tou bouřkou jistý?“
Marty přikývl. „Docu,“ řekl. „Když může někdo předpovídat počasí - co potom takhle předpovídat budoucnost?“
„Máš pravdu,“ usmál se Brown. Vyzkoušel kabely ještě jednou, aby se ujistil, že spojení je pevné. Zabručel spokojeností a slezl ze žebříku.
„Víš, Marty,“ řekl. „Já…no…Bude mi smutno, až odjedeš. Opravdu jsi změnil můj život. Dal jsi mi něco, za čím mám jít. Jenom to vědomí, že budu žít a uvidím rok 1985… , že se mi tohle podaří… , že budu mít šanci cestovat v čase… no, bude to pro mě těžké čekat třicet let, než budu moct mluvit o tom, co se stalo v několika posledních dnech. Opravdu mi budeš scházet…“
„Ty mě taky, Docu,“ odpověděl Marty. „Ale může se stát, že mě už neuvidíš. íestli to nevyjde…“
Ukázal na kabelové vedení. „„… Nemusím v roce 1985 existovat, ani v nějakém jiném čase.“
Brown pochmurně přikývl. „Ještě si to můžeš rozmyslet,“ řekl. „Proč tu prostě nezůstaneš? Mohli bychom pracovat spolu na projektech…“
„Ne, díky, Docu,“ řekl Marty“,jestli nedám dohromady mámu s tátou a nedostanu se zpátky do roku 1985, zmate to příliš mnoho životů. Musím se spolehnout, že tvůj experiment vyjde.“ Usmál se. „Konečně, všechno ostatní, co jsi udělal, se ti povedlo, kromě toho „analyzátoru mozkových vln“.“
„To mi ani nepřipomínej.“
Ještě jednou se před Martym objevil obraz Doca Browna zabitého teroristickými kulkami, a proto znovu zatoužil ho varovat. Mohlo to skutečně tak bolet?
A vůbec, než se na scénu přihrnuli teroristé, Brownův stroj času už existoval. Takže, kdyby unikl jejich pomstě, historie by nebyla příliš ovlivněna. Získal by pouze několik let navíc, aby se mohl radovat z plodů své práce a možná trochu cestovat historií. Je to tak špatné?
Není, a proto pokračoval. „Docu,“ řekl. „Pokud jde o budoucnost a o tebe…“
Doc znovu zvedl ruku „Ne, Marty, můj chlapče. Víc neříkej. Už jsme se dohodli, že znát budoucnost může být velice nebezpečné. I když jsou tvoje úmysly dobré, mohlo by to mít drasticky opačný účinek. To, co mi chceš říct, zjistím přírodním během času.“
Marty viděl, že je zbytečné se s ním hádat. Avšak stále toužil ho varovat.
„Jo, Docu… aha,“ přikývl. „Poslouchej, jdu si koupit čokoládu. Chceš něco?“
„Ne, díky.“
Marty se otočil a zamířil do blízké kavárny. Koupil si od věčně zamračeného číšníka Almond Joy a také si vyžebral papír a obálku. Sedl si do boxu a napsal Docovi krátký vzkaz: Docu Brownovi: 26. října 1985, kolem 1:30 ráno hudeš zastřelen teroristy na parkovišti obchodního centra U dvou borovic. Prosím, udělej všechno, abys zabránil této hrozné katastrofě.
Tvůj přítel Marty, 12. listopadu 1955.
Několikrát si vzkaz po sobě přečetl, přeložil papír a vložil jej do obálky, kterou zalepil. Na ni napsal: Neotvírat do 1. října

1985.
Mezitím Doc Brown natahoval poslední kabel mezi dvě lampy. Jak tak vesele řádil na městském majetku, přišoural se od Americké banky polda a sledoval ho.
„Aj-jajaj," zašeptal Marty, když vyšel z kavárny.
„Ještě tohle nám scházelo, nějaký fizl, co se do všeho plete."
Vyrazil ke dvěma mužům, pak si to ale rozmyslel.
Doc Brown to zvládne sám líp. A Marty bude mít čas dokončit své milosrdné poselství.
Přešel k přikrytému DeLoreanu a vzal Brownův trenčkot, který ležel přehozený přes kapotu. Vnitřní kapsa bude nejlepší, pomyslel si, tam by nemusel strčit ruku několik dní. Vložil obálku do levé kapsy a hodil kabát zpátky na auto. Když to udělal, prolétla mu hlavou další myšlenka. A co když Doc nikdy do té kapsy nesáhne a vzkaz nikdy nenajde? Nebylo by lepší vložit obálku do skříňky jeho packardu? Vykročil zpátky k DeLoreanu.
„Ne," řekl. „Přestaň se snažit přelstít osud. Když ten dopis najde, tak ho najde. Jestliže ho nemá najít, nenajde ho a je jedno, co uděláš."
To rozhodlo, a tak se přiblížil ke dvěma mužům, aby alespoň slyšel jejich rozhovor.
Polda se hodnou chvíli jenom díval. Pak nakonec řekl: „Brej večer, doktore Browne. Na co je ten drát?"
„Ach, jenom dělám takový malý pokus s počasím.
Něco, co prospěje městu, když to bude fungovat."
„Opravdu?"
„Jistě, pane. Opravdu."
„A co je pod tímhle?" zeptal se polda a ukázal na DeLorean.
Doc Brown, jako dokonalý umělec slovního úniku, nikdy neustoupil. Nové speciální zařízení na měření počasí," odpověděl.
„Vypadá to jako auto," řekl polda.
„No, má to kola," odpověděl Doc. „Musí to mít kola, abych s tím mohl hýbat. A vůbec, proč se ptáte, strážníku? Je v tom nějaký rozdíl, jestli je to auto nebo pojízdná laboratoř?"
„Jestli je to auto, je zaparkované na zakázaném místě," ukázal polda. „Tamhle je červená čára."
„Ano, pane. Už to neudělám, i když to skutečně není auto. Ale jestli vám to nevadí, potřebuji ho tu na nějakou dobu nechat."
Slezl ze žebříku, protože svou práci skončil a srdečně se na strážníka usmál.
„Máte na to povolení?" zeptal se polda, aniž by opětoval úsměv.
„Samozřejmě, že mám," odpověděl Doc Brown.
Sáhl do kapsy, vytáhl peněženku a z ní padesátidolarovou bankovku. „Povolení přímo z Washingtonu," dodal.
„Tentokrát nic nezapálíte, že ne, doktore Browne?" zeptal se polda a nervózně se rozhlédl, když do jeho ruky sklouzla doktorova bankovka.
„Ne, pane," odpověděl Brown. „Tenhle experiment je dětská hračka."
„V tom případě," řekl polda, „hodně štěstí."
„Děkuji strážníku."
Polda přikývl, přešel ulici a pokračoval v kontrole dveří obchodů na Druhé ulici.
„Výborně," řekl Marty. „Už jsem si myslel, že ti ten fígl nevyjde."
„Sám jsem pochyboval," řekl Doc Brown. Podíval se na hodinky. „Hele, chlapče, měl bys raději vyzvednout mámu a pohnout s tím."
„Jo, radši jo," zadrmolil Marty.
„Vypadáš nějak bledě. Jsi v pořádku?"
Ve skutečnosti se Marty tak dobře necítil. Má toho tolik před sebou! A nic se nesmí pokazit. Nejdřív dá dohromady mámu s tátou, pak si to musí správně načasovat, aby vyvinul tu největší rychlost, jakou kdy kdo jel po Hlavní ulici, a doufat, že Docovy výpočty jsou správné. Poprvé cítil, že opravdu visí na vlásku mezi třemi světy - 1985, 1955 a… smrtí. Jestli blesk nebude mít takový účinek jako plutonium, Marty skončí pohřben v černé zdi Americké banky. Nebo on a DeLorean vkročí do nějakého nedokonalého časového okruhu, který je pošle do Kansasu, Afghánistánu nebo Irkutska. Zvláštní byla jeho jistota, že dokáže těmhle zkouškám čelit. Ale nejvíc ho trápilo setkání s rodiči, zvláště s matkou.
„Co je s tebou?" zeptal se Doc Brown, který vycítil jeho nepokoj.
„Já nevím, Docu," odpověděl. „Asi celá ta záležitost s matkou. Nevím, jestli to dokážu."
„Proč ne? V čem je problém?"
„Uhodit na ní je problém."
„Uhodit na ní?" opakoval zamračeně Brown. „Neříkal jsi, že jí zbiješ. Myslel jsem, že George má zbít tebe."
„To je takový výraz," vysvětloval Marty. „Uhodit na holku znamená nutit jí, víš…"
„Ano. Aby byla povolná. Co je na tom tak strašného?"
„Je to má matka!"
„Ještě není."
„Na tom nezáleží."
„Chápu tě. Ale, když se na to podíváš striktně a prakticky, jednou jí budeš mnohem blíž, ať dneska uděláš cokoliv."
„Jo, ale jako mimino. Nechápeš to Docu? Tohle je věc, která mě může napořád změnit!"
„Jak?" zeptal se Doc. „Omluv mou tupost."
„Co když se vrátím zpátky do budoucnosti a skončím jako teplouš? Zní to jako maličkost, ale když se do mě zamiluje

vlastní matka, může to změnit celý můj chlapský život.“ i „Aha,“ přikývl Doc. „Ale tohle je něco jiného. Že ji získáš pro požitek, to je jedna věc. A že ji získáš z vážného a morálního důvodu, to je věc druhá. A proto si myslím, že se nemusíš strachovat o svou narušenou duši. Zvlášť, když se budeš chovat tak, jakobys ošetřoval její nohu po nějaké nehodě…“
Marty se trochu rozjasnil. „Nebo jako by to bylo dýchání z úst do úst,“ dodal.
Marty přikývl, vykročil a pak se zarazil. Ještě jednou s morbidním zájmem vytáhl peněženku a podíval se na rodinný obrázek.
Jeho sestra byla pryč a zůstaly jen její nohy.
„Docu,“ řekl Marty pomalu. „Právě mě něco napadlo. Představ si, že začnu mizet z toho obrázku dřív, než skončíme? Myslíš, že když zmizí moje hlava, můj mozek přestane pracovat?“
Doc Brown se podíval Martymu přímo do očí a bez drobného zaváhání odpověděl.
„To mě k smrti děsí,“ řekl.

Kapitola 12

Ples nazvaný pořadateli „Okouzlení na mořském dně“ byl v plné parádě. Tělocvična hillvalleyské školy stále vypadala jako tělocvična, ale ozdoby vytvořily dost příjemný dojem. V osvětlení převládala modrá, se stříbrnými záblesky, způsobenými kousky skla ve tvaru ryby. Na zdech byly různé výtvory z papíru potopená loď, podmořská jeskyně, pokladnice, hromady mořských řas a potápěč, zavěšený dlouhým kabelem ke stropu. Jako příklad současného humoru byla v jednom rohu místnosti jednoduchá školní skříňka s nápisem „Davey Jones“.
Na pódiu stála skupina Marvina Bérryho - Starlighters. Kapelu pěti černochů tvořil bubeník, pianista, saxofonista a basista. Sám Marvin hrál na kytaru a zpíval. Nyní právě předváděl píseň z filmu Tři mince ve fontáně. Na tanečním parketu se k sobě tisklo a pohybovalo v mdlém rytmu hudby několik set elegantně oblečených mladých mužů a žen.
S nepřirozeně veselými úsměvy je sledovaly tři Barde dosazené školou - nevyhnutelný Gerald Strickland, stojící pevně š kmitajícíma očima, dále buclatý učitel algebraické geometrie Dexter Gore a slečna Deborah Chambersová z knihovny. Stricklandovým hlavním úkolem bylo sledování rodících se problémů či rukou gestikulujících příliš sugestivně. Gore se zdál být zaujat bufetem, z něhož si bral, když se nikdo nedíval.
Slečna Chambersová si vzala na starost to, aby „čekanky“ stále neseděly, ale pohybovaly se.
„Procházejte se a alespoň si povídejte, dámy,“ říkala v pravidelných intervalech. „Pamatujte si, že pohybující se tělo je víc vzrušující a přitahuje větší pozornost nežli tělo sedící.“
Jedním z mužských „čekanek“ byl George McFly, který se zřejmě cítil nepohodlně v těsném límečku, bílém smokingu a motýlku. Většinu času postával a sledoval ostatní tanečníky. Chvílemi mu unikal rytmus hudby. Bránil se myšlenkám na Lorraine, která tančila s Martym, a na scénář, k jehož naplnění mělo dojít v devět hodin.
„Do prčic, proč jsem se do tohohle zapletl. Proč nejsem doma.“ vzdechl.
Samozřejmě, že mohl odejít, ale Marty na něj významně mrkl. K tomu, aby později mohl vyjít ven, potřeboval sebrat odvahu, a tak se jen tak potuloval.
Pořád dokola si myslel: brzy bude po všem, možná to vyjde a možná ne, ale určitě to nebude trapnější než moje potyčky s Biffem.
Písnička skončila a hned následovalo další rychlé číslo. Marty se podíval na hodinky. Bylo 8:45, čas roztočit to.
„Pojďsi na chvíli sednout, ano?“ řekl Lorraine.
Přikývla a svůdný úsměv se rozlil po její tváři.
Zamířila k řadě židlí podél parketu, ale Marty ji hbitě stočil ke dveřím.
„Venku je to lepší,“ navrhl.
„Souhlasím,“ řekla.
Vyjít na parkoviště nebylo tak jednoduché, jak to vypadalo. Pan Strickland ostře sledoval, kdo opustil zábavu a jak dlouho zůstal venku. Zdálo se, že má v hlavě počítač, který mu přesně říká, kdo schází a jak dlouho. A proto se musel Marty s Lorraine potulovat kolem východu a čekat, dokud se Strickland neotočí.
Bylo za deset minut devět, když vklouzli do Brownova packardu.
„Nevadí ti, když… eh… si na chvíli sedneme sem?“ zeptal se Marty.
„Proč myslíš, že by mi to vadilo?“ odpověděla Lorraine.
„No, já nevím. Některé holky prostě… nemají rády… víš…“
„Mamy, měje už skoro osmnáct,“ řekla jeho matka. „Děláš, jako bych nikdy předtím nebyla s klukem v autě.“
S tím se k němu přitiskla velice blízko a položila mu ruku na stehno. Marty cítil, jak mu tvář rudne a začíná hořet.
„Vypadáš nervózně, Marty,“ řekla Lorraine. „Stalo se něco?“
„Eh, ne…“
„Býváš tak chladnokrevný! Jako když jsi zatočil s Biífem a jeho kamarády. Ale slyšela jsem, že taková je většina silných, tichých mužů. Se ženami jsou trochu nervózní.“
„Ne. Jsem v pořádku.“
„V tom případě,“ usmála se Lorraine. „Proč si nedáš něco na uvolnění?“
Otevřela kabelku a vytáhla láhev ginu.
Marty zalapal po dechu. Jeho matka? Nejen v dospělosti, ale už jako mladá holka! Bylo to na něho trochu moc.
„Co to děláš?“ zašeptal.
„Otevírám to.“
„Ale… kde jsi vzala tu láhev?“
Lorraine se zachichotala. „Oh, štípla jsem jí z matčina baru.“

Položila víčko na palubní desku, zaklonila se a lokla si.
„Lorraine," zamumlal Marty. „Je to poprvé, co tohle děláš?"
„Co myslíš?" zeptala se. „Jestli sedím poprvé v autě s klukem, či prvně piju gin, nebo sedím v autě s klukem a piju?"
„Piješ," odpověděl. „Děláš to jen… aby ses předvedla nebo co?"
„Ne," řekla a vypadala uraženě. „Samozřejmě že ne. Piju, protože se mi to líbí."
„Ale neměla bys," plísnil ji Marty a uvědomil si, že mluví jako staromódní rodič.
„Proč ne?"
„Není to zdravé."
„Nebuďtakový paďour, Marty," smála se, „každý, kdo něco znamená, pije."
Marty vzdechl. Podíval se na hodinky a viděl, že je čas se pohnout.
Lorraine mu podala láhev. Rozhodl se, že si lokne, aby ji rozveselil.
Když si přihnul, jeho matka vzala krabičku cigaret a jednu si vytáhla. Martyho to tak šokovalo, až se zakuckal.
„Ježíši!" vykřikl a jeho hlas zněl hrozně pronikavě.
„Tx tady kouříš?"
Lorraine se na něj podívala, až se jí protočily panenky.
„Já to myslím vážně," řekl. „Neměla bys kouřit. Je to nebezpečné…"
„Ale prosím tě," řekla. „Tak trochu chápu, že pití není pro dámu, ale kouření je hezké. Není na něm nic špatného."
„Děláš si srandu? Na kouření je všechno špatné."
„Jako co?" čelila mu.
„Je to nezdravé."
„Tak proč to doktoři propagují v televizi?"
„Reklamní kampaň je příliš silná…"
„A, kecy," odpověděla. „Každý ví, že kouření podporuje krevní oběh. A taky uklidňuje nervy a upokojuje srdce."
„Upokojuje srdce! Můj Bože, kouření ti způsobí všechny možné srdeční komplikace. A rakovinu plic,
Podívej! Přímo tady na krabičce píšou…"
Vzal jí krabičku a hledal varování. Nebylo tam.
Na jeho místě byla věta, zřejmě napsaná výrobcem cigaret, která říkala: „Tato kvalitní směs tureckého a domácího tabáku zklidňuje nervy, zlepšuje krevní oběh a dává vám pocit příjemné pohody."
„Dobrý Bože!" zahvízdal Marty.
Podal jí krabičku zpátky. Celý život se vyvaroval kouření a nechystal se začít ani teď.
Lorraine se na něj podrážděně podívala. „Víš, mluvíš stejně jako moje má.ma," řekla. „Je to opravdu hloupé, jak rodiče nerozumí svým dětem a snaží se řídit jejich život. Až já budu mít děti, nechám je dělat, co budou chtít. Cokoliv. A nebudu je poučovat nebo jim -vykládat, jaké to bylo za starých dobrých časů, když jsem byla mladá. Ne, panečku, nedostanou ze mě žádné takovéhle žvásty."
„Tak to bych chtěl mít černé na bílém," usmál se Marty. Poznámka šla mimo Lorraine.
Chvíli tiše seděli, Lorraine si příležitostně cucla z láhve ginu, zatímco Marty se neustále díval na svoje hodinky nebo do zpětného zrcátka. Už bylo po dohodnutém čase. Kde je k sakru George.
„Hledáš někoho?" zeptala se Lorraine.
„Hm… jo. Stricklanda. Jen jsem se chtěl ujistit, že není venku na hlídce."
„Má dost starostí uvnitř," usmála se Lorraine. Vložila láhev zpátky do kabelky a přitiskla se blíž k němu.
„Tak mi řekni, jací jsou vaši? Jsou taky takoví paďouři jako moji rodiče?"
„Později," řekl měkce Marty. „Došel jsem k závěru, že o nich nic nevím."
„To je škoda."
George se cítil slabý a bylo mu chladno. Měl pocit, že omdlí, jako tenkrát, když strčil prsty do přenosné míchačky, najaté otcem, a tak ji téměř zničil. Patnáct minut před tím, než měl být venku, se mu stáhl žaludek bolestí, která ho donutila dvakrát běžet na pánský záchodek. Teď, jak se rychle přibližovala devátá hodina, zakusil novou vlnu křečí tak silných, že je nemohl ignorovat. Věděl, že jsou to nervy, že zbabělé tělo i mysl zkolabovaly, drží ho uvnitř, daleko od nadcházejících rozpaků či neúspěchu. Přestože tohle věděl, jeho bolest to nezmenšilo. Naopak po třetí křečovitě zkroucený klopýtal k toaletám, kde zrovna tajně pokuřoval třídní šprýmař Mark Dixon s několika dalšími kluky a klidně si povídali.
Náraz dveří je vyděsil a hlavou jim proběhla jediná myšlenka - šťára.
„Ježíš!" vykřikl Dixon a upustil cigaretu.
Místo Geralda Stricklanda spatřili jenom bílého George McFlye. Zašklebil se na ně a zaběhl rychle na toaletu.
Hrůza v Dixonových očích se změnila v rozmrzelost a pak v pobavení.
„Díky tomu sviňákovi jsem zahodil svou poslední trávu," řekl. „Podívejte se."
Ukázal cigaretu, jak plave a krouživě mizí v záchodku. „Za tohle mi zaplatí," řekl Dixon. „Vlítne sem jak dělová koule."
Kývnul hlavou a lehce kráčel k budce, kde byl George.
Marty nervózně seděl v packardu Doca Browna.
Lorraine se k němu pevně tiskla a on si uvědomil, že stačí jen jediná dobrá věta, aby se žena beznadějně zamilovala.
Dívčí bok se k němu přitiskl. Teď by ji měl políbit, dotknout se a doufat, že ji to urazí, vystraší a rozzlobí. A právě v tuto chvíli měl přijít nový šampión, zachránce. Martyho problémem bylo správné načasování. Když bude pokračovat příliš rychle, mohlo by se stát, že George přijde příliš pozdě. Na druhé straně, když tady bude sedět jako nekňuba, Lorraine si pomyslí, že je buď zaostalý, nebo že není přitažlivá.
V obou případech je logické, že Lorraine z auta vypadne ven, ztratí se na zábavě a pravděpodobně i z jeho života.

Kde je k čertu ten můj zbaběle] táta, myslel si Marty.
Lorraine si povšimla napjatých žil na jeho krku a škubajících čelistí. „Mamy, proč jsi tak nervózní?“ zeptala se.
Zhluboka se nadechl. „No, už jsi někdy byla v situaci,“ začal, „kdy… no, víš, kdy se musíš chovat určitým způsobem, ale vlastně nevíš, jestli to zvládneš?“
„Myslíš jako, když máš být s někým na prvním rande?“
„Hmmm… jo.
„A chovat se velmi jemně, sladce a tak?“
Marty přikývl.
„O to nemám strach!“ vykřikla najednou.
V tom okamžiku ho chytla kolem krku, natáhla se a vášnivě ho políbila.
„No tak, kluci, pusťte mě.“
George tlačil ze všech sil do dveří budky, ale bylo příliš těžké pohnout se třemi kluky, kteří se o ně opírali.
„Zůstaneš tady a budeš se dusit ve vlastním smradu,“ řekl Dixon.
„Proč? Co jsem udělal?“
„Kvůli tobě jsem přišel o velmi vzácnou cigaretu.“
„Koupím ti celou krabičku,“ sliboval George. „Prosím, pusy mě ven.“
„Možná,“ usmál se Dixon. „Kdy ji dostanu?“
„Zítra.“
„Ne. Chci ji dneska.“
„Ale cigarety nikde ve škole nekoupím a většina obchodů je zavřená.“
„Pak si trhni nohou,“ řekl Dixon. „Zůstaneš tu celou noc.“
„Podívej, je to hloupé, takhle mě tu věznit,“ přel se George. „Máte tu holky. Možná mají strach, kde jste.“
„Jasně,“ připustil Dixon. „A tak tě dva z nás budou držet, zatímco jeden půjde ven a najde posilu.
Domluvíme si hlídky pó deseti minutách, takže se budeme moci bavit a tancovat a přitom tě tady hlídat, dokud nebude konec.“
„Proč mi to děláte?“ zakňučél George. „No tak, kluci…“
„Ne,“ přísahal Dixon. „Ty jsi otrava McFlyi, otravové by měli zůstat, kde jsou.“
Jeho kamarádi zahučeli. George vzdechl, sedl si a podíval se na hodinky. Bylo deset minut po deváté.
Lorraine pokračovala ve svém vášnivém objetí asi tak minutu, než si uvědomila, že něco není v pořádku.
Odtáhla se a zblízka se na něj podívala.
„To je divný,“ řekla.
„Co, že se líbáme?“ zamumlal.
„Ne. Divný je, že to asi neděláme dobře. Nevím, co to je… , ale když tě políbím, něco zvláštního se a děje…
„S tebou nebo se runou.“
„Nejsem si jistá. Něco mi vadí, 1l~larty. Mám pocit, jako… bych líbala svého tátu.“
Marty se na ni podíval se široce otevřenýma očima.
„Asi to nedává moc smyslu. co?“ řekla.
„Věř mi. Dává to perfektní smysl. Možná to máš obrácené, ale jinak je to správný.“
„Cím myslíš, že to je?“
„Ach…já nevím.“
Spustila ruce do klína. „Sakra,“ zamurr~lala. „Vypadalo to až moc dobře, než aby to byla pravda.“
„Jo…“
Zvuk kroků je oba vystrašil, každého z nich z jiného důvodu. Lorraine měla strach, že nějaký člen učitelského sboru zahlédl láhev ginu a oznámí to rodičům,
Marty teď vůbec nevěděl, co by dělal, kdyby přišel George. Má po Lorraine rychle sáhnout a dát šanci Georgovi k její záchraně? Teď, když se od něj na sedadle odtáhla, to bylo skoro nemož~aé. Navíc se chtěla vyvarovat setkání s přicházející osobou, a už už byla venku z auta.
Marty se po ní natáhl. AIe v ten moment se otevřely dveře na jeho straně a neznámá ruka ho popadla za rameno.
Tvář, kterou měl před sebou, nepatřila Georgovi, ale Biffovi Tannenovi. Za Biffem stáli Brejloun, Potápka a Zápalka s odstrašujícím úšklebkem v obličejích.
„Udělal jsi na mém autě škodu 3000 dolarů, ty sviňáku,“ zaskřípal Biff. „Sedřu z tebe kůži… Držte ho, hoši…“
Vyzdvihl Martyho z auta a odhodil ho ke svým kámošům. Potápka a Brejloun sevřeli Martyho ruce jako do kleští.
„Dobrá práce, hoši,“ řekl Biff. „Potápka poznal, že jsi to ty, kdo se plíží ven na parkoviště. Jinak bysme tě nikdy samotného nedostali.“
Stáhl svou pěst.
„Pusťte ho!“ křičela Lorraine z auta a natahovala se na řidičovu stranu. „Nech ho být Biffe! Jsi opilý!“
Biff ji odměnil velmi chtivým úsměvem. „Ale, podívejme se, koho to tu máme,“ řekl. „Možná to za tebe vezmu.“
Marty dupl Potápkovi na palec, až vykřikl bolestí.
Pak vyrazil dopředu, mrštil loktem vpřed a vzad a silně uhodil Brejlouna do čelisti. Oba chlapci uvolnili své sevření, ale jen na krátko. Ačkoliv Marty bojoval ze všech sil, byl v jejich rukou bezmocný.
Mezitím Biff naskočil do packardu a popadl Lorraine.
„Nech mě být!“ křičela.
„Ach ne, baby, zůstaneš tu pěkně se mnou,“ smál se Biff.
Marty přitáhl své mučitele o stopu blíž, jak se snažil dostat Biffa. „Dej ty svoje oplzlý pracky pryč, ty bastarde!“

rozkázal.
Biff se chladnokrevně usmál a byl si jist, že Marty pro něj nepředstavuje žádnou hrozbu. „Postarám se o tebe, až si to vyřídím sní," řekl.
„Chceš, abysme začali?" zeptal se Potápka.
„Ne, ještě ne," odpověděl Biff. „Tenhle večírek nemůže začít beze mne. Vemte ho dozadu. Hned tam budu."
Když Brejloun a Potápka táhly Martyho kolem zadního nárazníku, Biff se otočil a křičel na ně: „Tohle není peepshow! Vypadněte z dohledu, zatímco já… budu recitovat dámě básničky."
Jak kluci vlekli Martyho dál za auto, Biff práskl dveřmi a natáhl se, aby políbil Lorraine. Jediné, co mohl Marty vidět a slyšet zadním okénkem, byla zmítající se silueta jeho matky a utlumené výkřiky.
Tajně proklínal sám sebe, stejně jako Biffa a jeho přátele. Kdyby nebylo Martyho, Lorraine by tančila na zábavě místo toho, aby se bránila znásilnění.
Zbylo mu také ještě dost zlosti, aby si ji vylil na Georgovi. Kdyby ten nekňuba přišel třeba na poslední chvíli…
Ale čas na vzájemné obviňování byl krátký. Když Brejloun a Potápka vlekli Martyho, všimli si zaparkovaného cadillacu poblíž školy a jeho otevřeného kufru.
„Hej!" navrhl Potápka. „Tenhle kluk nestojí za tolik problémů, co nám přináší. Zamkneme ho do kufru."
„Dobrej nápad!" odpověděl Brejloun.
Když domluvil, sehnul se, aby Martyho popadl za nohy. Oběma mladíkům trvalo téměř minutu, než dostali Martyho k autu, vtlačili ho dovnitř a než se mohl vydrápat ven, Potápka s bouchnutím kapotu zavřel.
Zvuk a náraz. přivedly Boba Jordana znovu na zem. Mladý černoch totiž seděl za volantem cadillacu, a zatímco čekal na zbytek kapely, užíval si marihuanovou cigaretu. Jako bubeník kapely vynesl svůj nástroj ven dřív, než Marvin Berry dokončil své známé kytarové sólo. V půli cigarety začal být ospalý a uspokojený, takže si nevšiml šarvátky, dokud neuslyšel prásknutí kufru.
Vyskočil z auta a rychle přiběhl ke dvěma bílým chlapcům.
„Hele, co to děláte s mým autem?" ptal se.
„Vypadni, negře," odsekl Brejloun. „To se tě netýká."
„Ale určitě jo, když se mi flákáte kolem auta," řekl Jordan pevným, lehce pozdviženým hlasem. „A komu říkáš negře, ty datle?"
Přestože byli v převaze, vyrazil jejich směrem. Potápka a Brejloun ustoupili. V té chvíli se u vchodu do tělocvičny objevil Marvin Berry a tři další muzikanti.
„Co se děje?" zeptal se Berry.
Potápka a Brejloun se vystrašeně podívali na pět černochů.
„Řekli mi negře," žaloval Jordan. „A já jsem se jich chystal zeptat, jestli nechtějí pár nových dýchacích otvorů v obličeji."
„Hej, já se nechci zaplést s žádnejma toxíkama," zamumlal Potápka.
„Toxíkama, jo?" řekl Berry a vyrazil k němu.
V tu chvíli byli Potápka a Brejloun deset stop daleko. Běželi tak rychle, jak jen mohli.
„Pusťte mě ven!"
Pět černochů si vyměnilo zmatené pohledy. Tlumený hlas a rány určitě vycházely zevnitř cadillacu.
„Museli tam někoho zavřít," řekl Jordan.
„Hej, Reginalde, kde jsou klíče?" zeptal se Marvin Berry a podíval se na jednoho z nich.
Reginald zkontroloval kapsy, zamračil se a potřásl hlavou.
„Nemůžu je najít," řekl.
„Jsou tady!" vykřikl vzdálený hlas. „Ty klíče jsou tady."
Marvin Berry se podíval na Reginalda. „Jdi do háje, kámo," zaječel. „Zase se ti to povedlo! To už je potřetí, cos je nechal v kufru!"
„No tak! Co se to tu děje?"
Georgovi McFlyovi se zdál skřípavý zvuk tyranského hlasu Geralda Stricklanda stejné vítaný jako nepříjemný. Byl už uvězněn na pánském záchodku hillvalleyské školní tělocvičny téměř dvacet minut a neměl vůbec chuť to protahovat. Na druhou stranu, zvrácené konání jeho mučitelů mu poskytlo vhodnou výmluvu, proč nemohl uskutečnit Martyho plán. Když šel na záchodek, měl ještě čas hrát svou úlohu, ale teď bylo zřejmé, že už to nemusí dělat.
„Nic, pane," odpověděl vystrašeně jeden z Georgových hlídačů.
„Cítím cigaretový kouř. Má tady někdo cigarety?"
„Ne… , pane.
„Dávám vám jedinou šanci, abyste mi okamžitě odevzdali krabičky. Prohledám vás a jestli najdu cigarety, bude to pro vás mnohem horší."
George ve své budce slyšel, jak někdo něco trhá a hází to do odpadkového koše.
„To je lepší," řekl Strickland. „Teď odtud zmizte."
George lehce otevřel dveře a vylezl ven. Strickland si ho chladně prohlížel.
„Co se to tu dělo, McFlyi?" zeptal se.
„Nic, pane."
„Houby. Viděl jsem vás před dvaceti minutami. Co jste tu dělal tak dlouho?"
„Nic důležitého, pane. Jen jsme se tak škádlili.
Víte…
„No, to je jedno. Zábava je u konce. Měl byste se raději vydat zpátky ke svému - nevadí, nepředpokládám, že máte

děvče.“
Ukázal ke dveřím. George přijal narážku a vystřelil ven z pánských záchodků. Když šel chodbou před tělocvičnou, viděl zpola zaplněný parket a ztlumená světla, což naznačovalo, že začne poslední písnička.
Přestože pochyboval o tom, že Marty stále ještě hrubě zachází s Lorraine na parkovišti, rozhodl se. Jeho povinností je Martyho najít a vysvětlit mu důvod svého zpoždění.
Rychle vyšel na parkoviště a namířil k místu, kde Marty zaparkoval packarda. Neviděl žádné známky zápasu, ale právě když si s úlevou oddechl, uvědomil si, že stojí ve špatné řadě aut. Vycouval, a šel směrem ke správnému místu. Přibližoval se k packardu zezadu.
„K sakru,“ zašeptal.
Plán byl stále v běhu, jakoby se čas před dvaceti minutami zastavil, aby on mohl uskutečnit své poslání.
Zhluboka se nadechl a vyběhl k autu. Oknem viděl ruce a dokonce něco, co mohly být kopající nohy.
Lorraine křičela a mužská postava divoce tápala rukama po jejím těle.
„Pro pět ran,“ zamumlal George. „Vypadá to jako, že se Marty snaží ze všech sil.“
Doběhl k autu, vytáhl si kalhoty a udělal několik kroků ve stylu Johna Wayna. Pak hmátl po klice, trhl s ní a otevřel dveře tak drsně, jak dovedl, strčil ruku do auta a řekl hlasitým, mocným hlasem: „Hej, ty! Dej od ní ty zatracený ruce pryč…“
Násilník se otočil a George ho okamžitě poznal.
„Myslím, že jsi ve špatným autě, McFlyi,“ řekl Bift.
„Georgi! Pomoz mi!“ křičela Lorraine.
George chvilku zíral v tupém úžasu hlavou se mu prohnal hurikán částečně zformovaných myšlenek. Vězí za tímhle Marty? Možná, že Biff na jejich plán také nalétl? Má utíkat? Nebo je pozdě couvnout? Zíral do rozzuřených očí Biffa Tannena a hledal nějaké pochopení, ale viděl jen nepřátelství. A - ano! Byl v nich také záblesk strachu. Biff byl přistižen v potencionálně nebezpečné situaci, která volala po okamžité odvetě.
George McFly musí být zastrašen a později přinucen mlčet. Kdyby běžel a přivedl pomoc…
„Zavři dveře a odejdi, McFlyi,“ řekl Biff klidně.
George se nepohnul. Na jednu stranu začal panikařit, na druhou se mu jednoduše podlomily kolena.
Vybavil se mu rychlý záblesk scény na základní škole před pěti lety, kdy nebyl schopen pomoci svému kamarádovi Billimu Stockhausenovi. Od té doby se bál fyzického střetnutí. Naučil se mu předcházet a vyhýbal se mu. Ale teď nemohl uhnout, otočit se a utéct.
Zabránil mu v tom hrozný strach v Lorrainině tváři.
„Jsi hluchej, McFlyi?“ zeptal se Biff a jeho hlas ztratil všechnu zdrženlivost. „Rek`jsem ti, abys zavřel dveře a zmizel! Tak dělej!“
George se zhluboka nadechl.
„Ne!“ řekl. „Nech ji být.“
Lorraine vzdechla. Nakonec jí přece někdo přišel na pomoc. Nebyl to Marty, ale to nevadí. Její rty potichu vyslovily slovo „Děkuji“, když ji Biff pustil a začal vylézat z auta.
„Dobrá, McFlyi“ zavrčel. „Měl jsi šanci. Teď ti dám lekci.“
Napřáhl ruku, vykročil směrem k Georgovi a chystal se popadnout jakoukoliv část jeho těla. Chytil jen část Georgova rukávu a ruky. Zkroutil mu ji a byl spokojen, když slyšel George sténat a viděl strach v jeho očích. Když ještě více přitlačil, vylétla pomalu proti jeho čelu pěst. Uhodila Biffa do ramene a vůbec mu nezpůsobila žádnou bolest.
„Pomoc!“ vykřikla Lorraine.
George chtěl zakřičet to samé, ale odradilo ho zbabělé slovo. Dokázal jen zaskřípat zuby. Kroutil sebou a marně se pokoušel dostat z Biffových spárů. Násilníkova ruka se omotala kolem Georgova krku, druhá zkroutila jeho loket za záda tak silně, až si byl jist, že každou chvíli uslyší křupnutí kostí.
„Přestaň, Biffe!“ vykřikla Lorraine. „Zlomíš mu ruku!“
„Správně, miláčku!“ opáčil Biff. „To je právě to, co chci.“
A ještě víc přitlačil. Pak, jakoby daleko na okraji podvědomí, zaslechl zvuk… vzdáleného klapání… nebo to byly běžící kroky Částečně překvapen, uvolnil své sevření.
George, zoufalý bolestí, reagoval v krátké vteřině úlevy se slepým instinktem. Vytrhl se z Biffova sevření, otočil se, a s oběma očima pevně zavřenýma, vypálil největší ránu v životě.
Ke svému - i Biffovu - překvapení, rána dopadla na útočníkovu bradu, stočila jeho hlavu nahoru a vzad, jako by byla náhle sražena parní lokomotivou.
Následoval Biffův sten a náraz kosti na kost.
Biff Tannen, podobný pytli, upadl nehybně na asfalt. Rozhodčí by mohl odpočítávat nejméně do sta, než by se BifF pohnul.
„Ach, Georgi! Byl jsi báječný!“
Lorraininy zářící oči zíraly na George a vysílaly k němu výraz absolutního obdivu. George potřásl hlavou, podíval se dolů na svou pěst a pak na zhroucenou postavu Biffa Tannena u svých nohou. Nemohl tomu uvěřit!
Stejně tak jako Marty, který se právě, následován pěti muzikanty, vrátil na scénu. Ale obrázek byl čistý a perfektní, s každým detailem na svém místě Lorraininy roztržené šaty, pokořený rváč a nervózně se šklebící tvář nepravděpodobného hrdiny. Ostatní, kteří přišli na scénu, pochopili význam tohoto okamžiku a byli dojati. Zapůsobilo to na ně.
„Kdo je ten kluk?“ zeptal se mužský hlas. „Chodí do naší školy?“
„To je George McFly,“ odpověděl jiný. „Už dva roky chodí do naší třídy.“

„Nikdy předtím jsem si ho nevšiml…“
„Podívej se na toho vyřízeného páska. Jakou ránu ten male] kluk musí mít!“
„Pocem, Georgii“
Marty se natáhl ke svému otci, popadl ho za ruku a potřásl mu jí.
„Skvělá práce, tati,“ řekl. „Chci říci, Georgi.“
„Díky.“
Martyho hlavou prošla znepokojivá myšlenka - jeho práce ještě není u konce. Nejen, že musí zrealizovat svůj návrat, ale stále ještě musí dát svou matku a otce dohromady. Musejí se romanticky políbit na tanečním parketu. Ale poslední písnička skončila a několik párů už odešlo domů, ačkoliv velká většina mladých lidí se tu stále potulovala a povídala si.
„Ještě není pozdě,“ vydechl Marty. Pak zvýšeným hlasem řekl: „Hej, všichni! Myslím, že bysme si měli ještě jednou zatancovat, aby tenhle pěkný pár mohl oslavovat!“
Výkřik souhlasu se smísil s temným hukotem vzdálené bouře.
Marty se podíval na oblohu, popadl Lorraine za jednu ruku a George za druhou. „Pojde bando!“ vykřikl. „Jdeme zpátky dovnitř na jeden tanec.“
Skupina spěchala do tělocvičny a cestou míjela skupinu Starlighters.
„Hej, kluci!“ řekl Marty. „Co takhle zahrát nám ještě jednu písničku?“
„Je po zábavě,“ řekl jeden z nich.
„Zapomeň na to,“ zamumlal jiný.
Marty sáhl do kapsy a vytáhl peněženku. „Tady,“ řekl a podával jim všechny své peníze, „jsou vaše. Jenom za jeden tanec.“
Muzikanti se jeden na druhého nerozhodně podívali.
„Já bych s tím souhlasil,“ řekl Reginald, „kdyby si Marvin nepořezal ruku, když otevíral kufr auta.“
„Jo,“ dodal Jordan. „Nemůže hrát. A my nemůžeme hrát bez něj. Hraje sólovou kytaru, kámo. A bez tý nemůžem nic dělat.“
„Ale vy musíte hrát!“ naléhal Marty. „Ti dva se poprvé políbí - tam na tanečním parketu! Když není hudba, nepolíbí se a nezamilují! A když se nezamilují. tak je se mnou amen… !“
Černoši se jeden na druhého podívali. „O čem to k sakru ten kluk mluví?“ zeptal se jeden z nich.
„Hej, kámo,“ řekl Reginald a podával mu peníze zpátky. „Je po zábavě… jedině jestli neznáš někoho, kdo umí hrát na kytaru.“
Marty se usmál.
„Samozřejmě!“ řekl. „Já to umím.“
„Ale, prosím tě…“
„Věřte mi,“ řekl Marty.
Reginald se usmál. „Proč ne?“ navrhl. „Možná by to stálo, alespoň za tu srandu.“
Muzikanti popadli nástroje a následovali Martyho a ostatní zpátky do tělocvičny. Jejich příchod vyvolal vlnu zájmu nezi ostatními studenty, a ta se brzy změnila v příliv. Během dvou minut byla celičká tělocvična opět zaplněná tanečníky.
„Co se to tu děje?“ křičel Gerald Strickland znovu a znovu. Chytal studenty za ruce a pokoušel se vytlačit je ven z haly, ale jeho snaha byla marná.
Mezitím se Marty usadil s kapelou ve vzdáleném koutě, zapojil nástroje a vykřikl do~rreikrofónu: „Ještě jedna písnička,“ řekl. „Zvláštní číslo pro moje rodiče.“
A spolu se Starlighters spustil „Earth Angel“ a studenti se dali do tance. Lorraine vklouzla Georgovi do náruče a přitiskla k němu svou tvář.
Marty nejdříve hrál v závěsu za kapelou, ale pak se ujal vedení. Když se rozhlédl, viděl, že se muzikanti po něm dívají. Jejich pohledy vyjadřovaly obdiv. Viděl své rodiče tančit jen několik stop odtud, s hlavami u sebe. Teď už je to jen otázka času… Všechno jde dobře.
Během krátkého saxofonového sóla položil Marty kytaru a podíval se na rodinný snímek ve své peněžence. Sestra Linda a Dave byli pryč, ale jeho vlastní obraz byl stejný. Pak… , když se Georgovy a Lorrainniny rty přiblížily, měl Marty pocit, že znovu zahlédl objevující se Lindu.
„Skvělé… „ vydechl.
Jeho radost měla krátké trvání. Nedlouho potom všechno otočilo. Linda se vypařila a Martyho pravá uka zmizela z fotografie.
„Co to, kruci… „ začal.
Podíval se na své rodiče a uviděl proč. Právě, když se párek chystal políbit, někdo položil drsnou ruku na leorgovo rameno. Byl to Dixon se svým obvyklým omyslným výrazem ve tváři.
„Zmiz McFlyi,“ přikázal. „Teď jsem tu já.“
Na pódiu skončilo saxofonové sólo a znovu začala rát celá skupina. Marty se připojil, ale jeho pravá oka ztrácela cit. Jako ryba se plácala podél strun, uhlá, kompletně mrtvá věc.
„Hej, kámo,“ zašeptal Bob Jordan. „Co se děje?“
„Nemůžu hrát,“ zamumlal Marty. „Nemůžu hrát na kytaru!“
Zvedl provinilou pravou ruku a s hrůzou zalapal po dechu. Mohl skrz ní vidět!
Bob Jordan, který také ztratil rytmus, zíral na artyho, oči rQZŠířené údivem a ústa dokořán.
„Na jakejch drogách to ten kocour je?“ zašeptal.
Marty zavřel oči a zapotácel se. „Já… necítím se dobře…“ zadrmolil.

Na tanečním parketu bylo hodně mladých lidí tak ujato magickou chvílí, že si nevšimli rozpadlého zvukapely. Zvláště George McFly úplně zapomněl na iziku. Když ho Dixon odstrčil stranou, sledoval, jak ií Lorraine jednou rukou kolem pasu, a jak se chystá ít ji za ruku.
Lorraine se bezmocně podívala na George.
Krátce zaváhal. Dlouhým krokem přistoupil k Dinovi a jednoduše řekl: „Promiň.“
Řekl to v nejlepší tradici Clinta Eastwooda, jemu frází s tónem podbarveným sebevědomou hrozu. Jednou rukou odstrčil Dixona deset stop daleko, druhou rukou popadl Lorraine a přitiskl si ji na prsa.
Zvedl její bradu a jemně ji políbil na rty.
Marty ucítil, jak se mu celičkým tělem žene proud nové energie. Vyskočil, jako by dostal elektrický šok a znovu se podíval na svou pravou ruku a paži. Už nebyly průhledné!
„Díky Bohu!“ usmál se.
Vytrhl rodinnou fotografii z kapsy, rozesmál se, udělal na pódiu malou piruetu a znovu popadl kytaru. Linda, Dave i on sám byli zpátky na obrázku, kompletní. A pocit v jeho ruce mu říkal, že se mu vrátila muzikantská síla.
„Výborně!“ vykřikl. „Jdeme na to!“
Znovu se chytil rytmu a vedl kapelu až do konce „Earth Angel“. Dav aplaudoval.
„Hele, ty seš dobrej, kámo,“ řekl Marvin Berry.
„Zahraj ještě jednu.“
Marty se podíval na hodinky. Vzdálenými dveřmi na konci tělocvičny zahlédl záblesk bouře.
„Ne, já musím jít,“ řekl.
Ale Bob Jordan ho lehce, ale pevně chytil za ruku.
„Ale, no tak, pojď zahrát ňákej vodvaz,“ usmál se.
Marty se rozhodl, že má ještě trochu času.
„Dobrá,“ řekl. „Jen mi přihrávejte…“ Vykročil k mikrofónu a řekl: „Zahrajeme vám ještě jeden hit.
Tam, odkud přicházím, tomu říkají rock`n`roll!“
Uhodil do strun a chytil rytmus, pak se podíval na Jordana. „Je to podobný jako blues,“ řekl. Jordan se usmál, ihned nasadil a rozjel celou kapelu.
„Dobře!“ řekl Marty. Otočil se na basistu a zabroukal popěvek. „Dělej tohle a pak to rozjeď, až udělám změnu,“ řekl.
Basista přikývl na souhlas.
„Piano, vezmi si basovou linku a rozehraj ji do tří oktáv,“ pokračoval Marty. „A saxík - improvizuj na tři takty.“
Nejdříve to znělo rozházeně, ale za chvilku se muzikanti sehráli - a hudba zněla jako výběrový rock`n`roll.
Na tanečním parketě otáčeli tanečníci hlavou a začali tančit rychleji. Za pár minut propukla vřava - nikdy Jeho radost měla krátké trvání. Nedlouho potom se všechno otočilo. Linda se vypařila a Martyho pravá ruka zmizela z fotografie.
„Co to, kruci…„ začal.
Podíval se na své rodiče a uviděl proč. Právě, když se párek chystal políbit, někdo položil drsnou ruku na Georgovo rameno. Byl to Dixon se svým obvyklým zlomyslným výrazem ve tváři.
„Zmiz McFlyi,“ přikázal. „Teď jsem tu já.“
Na pódiu skončilo saxofonové sólo a znovu začala hrát celá skupina. Marty se připojil, ale jeho pravá ruka ztrácela cit. Jako ryba se plácala podél strun, ztuhlá, kompletně mrtvá věc.
„Hej, kámo,“ zašeptal Bob Jordan. „Co se děje?“
„Nemůžu hrát,“ zamumlal Marty. „Nemůžu hrát na kytaru!“
Zvedl provinilou pravou ruku a s hrůzou zalapal po dechu. Mohl skrz ní vidět!
Bob Jordan, který také ztratil rytmus, zíral na Martyho, oči rQZŠířené údivem a ústa dokořán.
„Na jakejch drogách to ten kocour je?“ zašeptal.
Marty zavřel oči a zapotácel se. „Já… necítím se moc dobře…„ zadrmolil.
Na tanečním parketu bylo hodně mladých lidí tak zaujato magickou chvílí, že si nevšimli rozpadlého zvuku kapely. Zvláště George McFly úplně zapomněl na muziku. Když ho Dixon odstrčil stranou, sledoval, jak drží Lorraine jednou rukou kolem pasu, a jak se chystá vzít ji za ruku.
Lorraine se bezmocně podívala na George.
Krátce zaváhal. Dlouhým krokem přistoupil k Dixonovi a jednoduše řekl: „Promiň.“
Rekl to v nejlepší tradici Clinta Eastwooda, jemnou frází s tónem podbarveným sebevědomou hrozbou. Jednou rukou odstrčil Dixona deset stop daleko, druhou rukou popadl Lorraine a přitiskl si ji na prsa.
Zvedl její bradu a jemně ji políbil na rty.
Marty ucítil, jak se mu celičkým tělem žene proud nové energie. Vyskočil, jako by dostal elektrický šok a znovu se podíval na svou pravou ruku a paži. Už nebyly průhledné!
„Díky Bohu!“ usmál se.
Vytrhl rodinnou fotografii z kapsy, rozesmál se, udělal na pódiu malou piruetu a znovu popadl kytaru. Linda, Dave i on sám byli zpátky na obrázku, kompletní. A pocit v jeho ruce mu říkal, že se mu vrátila muzikantská síla.
„Výborně!“ vykřikl. „Jdeme na to!“
Znovu se chytil rytmu a vedl kapelu až do konce „Earth Angel“. Dav aplaudoval.
„Hele, ty seš dobrej, kámo,“ řekl Marvin Berry.
„Zahraj ještě jednu.“
Marty se podíval na hodinky. Vzdálenými dveřmi na konci tělocvičny zahlédl záblesk bouře.
„Ne, já musím jít,“ řekl.
Ale Bob Jordan ho lehce, ale pevně chytil za ruku.

„Ale, no tak, pojď zahrát ňákej vodvaz," usmál se.
Marty se rozhodl, že má ještě trochu času.
„Dobrá," řekl. „Jen mi přihrávejte…" Vykročil k mikrofónu a řekl: „Zahrajeme vám ještě jeden hit.
Tam, odkud přicházím, tomu říkají rock`n`roll!"
Uhodil do strun a chytil rytmus, pak se podíval na Jordana. „Je to podobný jako blues," řekl. Jordan se usmál, ihned nasadil a rozjel celou kapelu.
„Dobře!" řekl Marty. Otočil se na basistu a zabroukal popěvek. „Dělej tohle a pak to rozjeď, až udělám změnu," řekl. Basista přikývl na souhlas.
„Piano, vezmi si basovou linku a rozehraj ji do tří oktáv," pokračoval Marty. „A saxík - improvizuj na tři takty."
Nejdříve to znělo rozházeně, ale za chvilku se muzikanti sehráli - a hudba zněla jako výběrový rock` n` roli.
Na tanečním parketě otáčeli tanečníci hlavou a začali tančit rychleji. Za pár minut propukla vřava - nikdy předtím neslyšeli takouvouhle muziku. Marty sám se nechal unést hudbou, sundal bundu a hodil ji do davu. Jeho pohyby se čím dál tím víc podobaly pohybům Micka Jaggera… , pak Michaela Jacksona… , pak se nechal unést do čistého heavy metalu. Držel kytaru blízko ampliónu, aby zvýšil zpětnou vazbu. Clenové kapely se smíchem a výkřiky povzbuzení divoce improvizovali a sledovali s údivem a profesionální bystrostí každou změnu, kterou Marty udělal. Mezi zdmi tělocvičny zůstala jediná tvář studená a nezasažená novým soundem - tvář Geralda Stricklanda.
„Zrovna když si myslíte, že se už nic nestane," mumlal si, „najdou si způsob, jak vám udělat peklo."
George, který bez dechu tančil s Lorraine, cítil, jak jím prochází nový duch. Konečně udělal něco správného a ten večer se mu zdál magický! Lorraine, hudba, blahopřání od těch kolem, všechno se spojilo do nápisu, který říkal: Navždy šCastni. Chtěl, aby tahle noc nikdy neskončila.
To bylo samozřejmě nemožné. Marty brzy uzavřel písničku závěrečnou variací, s úsměvem ustoupil, a za bouřlivého potlesku se děkoval.
Všichni začali mluvit jeden přes druhého - o hudbě a hrdinských činech George McFlye. Když George a Lorraine šli směrem k pódiu, cítili, jak se po nich natahují desítky rukou.
„Hej, Georgi!" vykřikl jeden hlas. „Slyšel jsem, že jsi složil Biffa! Výborně!"
„Georgi, přemýšlel jsi o tom, být předsedou třídy?" zeptala se atraktivní dívka.
„Určitě bychom tě využili v týmu, Georgi," řekl jiný kluk.
George nevěděl, jaký tým myslí, a tak se mohl pouze slušně vymluvit. „No, budu si to muset promyslet," usmál se.
Lorraine, která se těšila z jeho proslulosti a znovunalezeného respektu, se pevně chytla jeho ruky a usmála se na něj.
Usmívající se zpocený Marty k nim přiběhla natáhl ruku, aby jí Georgovi potřásl.
„Blahopřeju," řekl. „A aby bylo jasno a netrápil ses, Biff to myslel smrtelně vážně." .
„Jo," řekl George. Jeho jediná slabá pochybnost - že Biff Tannen taknějak filmoval ten knock out byla pryč a George byl úplně šťastný. „Blahopřej sám sobě," řekl. „Jsi skvělý."
„Díky."
Smáli se a povídali si o podrobnostech, dokud Lorraine nepoložila ruku na Martyho rameno.
„Mamy," řekla. „Doufám, že ti to nebude vadit, ale George mě požádal, jestli by mě mohl doprovodit domů."
„To je fajn, Lorraine," přikývl Marty. „Ve skutečnosti je to báječné. Nic lepšího bych si nemohl přát.
Víš, měl jsem takový pocit, že vy dva…"
„Já vím," řekla. „Také to tak cítím. Myslím, že bych s Georgem mohla být opravdu šťastná."
„Jo. Poslouchej. Musím opustit město."
„Ach, to je mi líto. Kdy? Na konci semestru?"
„Ne. Dneska v noci. Chtěl jsem jenom říct, že to všechno bylo… poučné."
„Uvidíme tě někdy zase?" zeptala se Lorraine.
„Jo. Za to ti ručím."
George vykročil, aby mu znovu potřásl rukou.
„Dobrou noc a sbohem," řekl. „Díky za pomoc… a za všechny dobré rady. Doufám, že jednou ti to budu moci oplatit."
Marty se zasmál. „Možná mi jednou dáš víc rad, než budu schopný zvládnout."
Otočil se k odchodu a pak se zarazil. „Ach, poslouchej," řekl, „jestli budete mít někdy děti a jedno z nich, když mu bude osm let, náhodou zapálí koberec v obývacím pokoji… prosím tě, nebijte ho."
„Hm… jistě," odpověděl George a přemýšlel o té nejpodivnější žádosti, jakou kdy slyšel.
Za chvíli byl Marty pryč. George a Lorraine stáli a dívali se jeden na druhého s rukama pevně sevřenýma.
„Marty," vydechla. „To je takové hezké jméno. Až budu mít děti, jednomu z nich dám jméno Marty."
„Nepospícháš trochu?" smál se George.
„No, možná, že jo. Chtěla bych jít příští rok na vysokou."
„Já taky," řekl George. „Vlastně půjdu, ať si můj táta říká, co chce."

Kapitola 13

V 9:45 Doc Brown začal mít strach. Za pět minut byl nervózní na nejvyšší míru. V 9:55 divoce chodil sem a tam.
„K čertu!" mumlal. „Kde je ten kluk?"
Jeho trenčkot ve větru divoce vlál jako spinakr lodi zachycený bouří. Bouřka teď kolem něj neblaze duněla, doprovázená ostrými blesky, osvětlujícími kabelové spojení věž - lampa. Town Square bylo opuštěné až na malou smečku psů a Doc byl připraven vyrazit.
Ale Marty nebyl.

Doc sáhl do kapsy a vytáhl malé kulaté hodinky z roku 1890. Bylo na nich 9:56. Stejný čas měl na hodinkách na zápěstí. Ani trochu nezapochyboval o tom, že zbývá pouze osm minut do úderu blesku, který by mohl Martyho poslat zpátky do roku 1985.
„K čertu!“ opakoval, tentokrát zvučným a čistým hlasem.
Sešel z obrubníku doprostřed ulice a odfrkl si, když viděl, že se k němu překotnou rychlostí blíží auto.
„Konečně,“ zachrčel, spokojen s tím, že je to jeho packard. „Ale proč jedeš tak nemožně, blbče? Chceš se vybourat a ještě k tomu ve špatném autě?“
Za chvilku mu byl Marty schopen odpovědět. Oblečený v šatech z roku 1985 zaparkoval doktorovo auto u obrubníku, vyskočil, zhluboka se nadechl a trochu bázlivě se usmál.
„Jedeš pozdě!“ plísnil ho Doc Brown. „Nemáš pojem o čase?“
„Promiň, Docu.“
„A proč jsi řídil moje auto jako maniak?“
„To byla zkouška. Chtěl jsem vědět, jak rychle můžu na téhle cestě jet. A jsem rád, že jsem si to zkusil. Na silnici poblíž Třešňové ulice je boule. Kdybych na ni najel tou nejvyšší rychlostí, mohl bych skončit ve výloze. Ale, když pojedu po levé straně, tak to bude O.K.“
„Hmmm,“ odpověděl Doc Brown. „To je všechno moc hezké, ale co kdyby tě viděl nějaký polda?“
„Co když mě zahlídne nějaký polda, až pojedu se strojem času?“ čelil mu Marty.
„Tak pojedeš dál, hlupáku. Buď skončíš v roce 1985 nebo ve foyeru kina.“
„Jo,“ polkl Marty. „Chápu tě.“
Doc Brown si bručel sám pro sebe a začal stahovat plachtu z DeLoreanu a nasazovat hák na jeho záď.
„Dělej, dělej, dělej,“ mumlal. „Později už jsi přijet nemohl.“
„Je mi to líto,“ odpověděl Marty a cítil se provinině, protože strávil moc času s kapelou Starlighters.
„Musel jsem se převléknout a ta záležitost s mámou a tátou trvala déle, než jsem myslel.“
Zlost začala Doca Browna opouštět, jakmile měl příležitost trochu kňučet a stěžovat si. Jeho tvář se vyjasnila a řekl:
„Tomu rozumím, protože znám George McFlye. Takže plán vyšel?“
„Do puntíku,“ usmál se Marty. „Všichni se milují a zůstanou spolu až za hrob. A tady je důkaz, že je to pravda.“
Vytáhl peněženku a ukázal Docovi Brownovi rodinný obrázek se všemi znovuobjevenými sourozenci.
„Dobře,“ řekl Doc.
„Myslím, že otec asi půjde na vysokou,“ dodal Marty. „Začal si věřit.“
Doc Brown se zamračil, když dělal poslední předletovou kontrolu DeLoreanu. „V tom případě by ses měl obávat ještě něčeho jiného, až se dostaneš zpátky do roku 1985,“ řekl.
„Čeho?“
„Jestli, díky tobě, půjde na školu, změní to jeho život.“
„K lepšímu, doufám,“ opáčil Marty.
„Možná, ale představ si, že až tam bude, potká nějakou studentku, která bude atraktivnější než tvoje matka?
Což by mohlo způsobit, že se rychle vypaříš. Nebo si představ, že kvůli výdajům na školu se vaši rozhodnou nemít několik let děti? Jestli se tohle stane, můžeš zjistit, že ti v roce 1985 bude dvanáct nebo čtrnáct místo sedmnácti. Jak se ti to líbí?“
Marty s bázní přikývl hlavou. Co jeho přítel a rádce řekl, dávalo určitý smysl. Jediné, co může udělat, je doufat, že budoucí existence jeho rodičů bude přibližně stejná jako poprvé.
„Dobrá- prognóza, Docu,“ řekl. „Ale asi je příliš pozdě se s tím trápit. Jsem jenom rád, že to táta nákonec dokázal. Opravdu složil Biffa Tannena jednou ranou… čistě ho omráčil… nikdy jsem netušil, že to dokáže. Ty bláho, můj táta se za celý svůj život Biffovi nepostavila když si to předsíavím, já jsem to vlastně viděl na vlastní oči.“
„Dobrá,“ přikývl Doc Brown. „Teďnasedni a nařiď si cílový čas. K sakru, máme naspěch.“
Marty skočil do DeLoreanu a sledoval, jak Doc vyťukává na klávesnici oba časy: odjezdu a příjezdu. Oba dva ukazovaly 26.10.1985, 1:31 ráno.
„Vidíš,“ řekl. „Jestli to klapne, bude to jako bys nikdy neodjel.“
„Díky, Docu.“ začal Marty. „Chtěl bych ti opravdu poděkovat…“
Brown zvedl ruku. „Nemáme čas,“ řekl. „Poslouchej, na druhém konci ulice jsem namaloval bílou čáru. Odtamtud vystartuješ. Propočetl jsem to tak, aby tvoje jízda byla krátká a účinná, jak jen to bude možné. Když na to šlápneš hned odtamtud a nepovolíš, dosáhneš přesně osmaosmdesát mílí v hodině v momentě, kdy to budeš potřebovat.“
„ Výborně.“
„Vypočetl jsem přesnou vzdálenost, vzal jsem přitom v úvahu zrychlení, odpor větru, zpětný účinek blesku…“ Podal Martymu natahovací budík, který vypadal podivně staromódně ve srovnání s digitálními displeji a blikajícími číselníky na palubní desce DeLoreanu. Až zazvoní, musíš vyrazit. A to je asi to jediné, co musíš udělat, abys dovedl tohle děťátko na správné místo.“
Marty přikývl.
„No, to bude asi všechno,“ řekl Doc Brown. „Hodně štěstí.“
Marty mu podal ruku: „Docu, chtěl bych ti za všechno poděkovat. I když se něco stane…“
„Ani na to nemysli,“ přerušil ho Doc. „Dobře to dopadne. I já bych ti chtěl za všechno poděkovat. Bylo to krásné.“
Dva muži si potřásli rukama.
„Uvidím tě za třicet let,“ řekl Doc.
„Doufám.“
Ještě jednou si Marty vzpomněl na schůzku Doca Browna s teroristy a doufal, že dopis, který mu podstrčil, napomůže

ke šťastnějšímu konci doktorova života „Neměj strach," pokračoval Doc Brown, který si spletl Martyho výraz se starostí o nadcházející závod s časem. „Jakmile se hákem dotkneš drátu, všechno bude v pořádku."
„Dobrá," přikývl Marty.
Doc Brown se ujistil, že je o všechno postaráno, prošacoval sé a přelétl očima kousky papíru, jestli na něco nezapomněl. A tak se stalo něco, co Marty nechtěl. Doktor objevil neznámou obálku ve vnitřní kapse kabátu. Vyndal ji a zvědavě se na ni podíval.
„Co je to?" zeptal se.
„Jenom vzkaz ode mne," zakoktal Marty.
„Je v něm něco o budoucnosti, že jo?" řekl Doc Brown.
„Ne. Je to jen poděkování," lhal Marty. „Tak trochu sentimentální."
Doc zakroutil skepticky hlavou. „Lidé nepíší taková poděkování, která mají být otevřena o třicet let později," řekl. „Varoval jsem tě, aby sis nezahrával s budoucností, chlapče. Může to mít nedozírné následky. Jsem přesvědčen, že je to něco o budoucnosti a miliónkrát jsem ti opakoval, že s tou bychom si neměli zahrávat."
„Musím to risknout, Docu," odpověděl pevně Marty. „Závisí na tom tvůj život."
„Nemohu na sebe vzít takovou zodpovědnost," zadrmolil Brown.
Roztrhal dopis a kousky papíru hodil do popelníku ve svém packardu.
Marty zuřil. Proč ten chlap nechce, abych ho varoval pro jeho vlastní dobro? „Jak chceš, Docu," odsekl.
„V tom případě ti budu muset přímo říct…"
Dříve než mohl dokončit větu, ohromný závan větru otřásl autem a téměř odfoukl Doca Browna od otevřených dveří. V tu samou chvíli zaslechli hlasité křupnutí a následovala série menších praskavých zvuků.
„Dobrý Bože!" zaječel Doc Brown.
Marty vyskočil z auta a oba se rozeběhli směrem k pouličním lampám. Velká větev jednoho z obrovských dub °u na náměstí ležela na kabelu mezi hodinovou věží a první lampou. Zástrčka připevněná k bleskosvodu se uvolnila a z věže se nyní houpal volný kabel.
„Panenko skákavá!" křičel Doc v běhu. „Chlapče najdi konec toho kabelu. Hodím ti shora lano!"
Brown popadl velký kotouč lana a vrhl se do soudní budovy.
Marty polkl a pak se pustil do práce. V pološeru nebylo jednoduché mezi změtí větví a listí najít konec kabelu, ale skočil do nahromaděných trosek a začal hledat. Cítil, že se vítr zvedá ještě víc. Dlouhé dunění hromu ho varovalo, že mu utíká čas. Bouře se zuřivě přibližovala a jen několik minut jej dělilo od roku 1985 a od úderu blesku, který ho tam donese.
„K sakru!" ječel. „Kde hergot jsi?"
I když cítil, jak mu větve drásají kůži, pokračoval v prohledávání trosek. Doc Brown mezitím běžel jako šílenec po soudní budově, bral hrubě tesané schody starobylé zvonice Po třech. Doběhl do věže, do místnosti, z níž se dalo vystoupit na římsu přímo pod hodinami a zahlédl, jak se rozlétají holubi, když vnikl do jejich svatyně. Vlasy mu divoce vlály ve větru a jeho drsné rysy osvětlovaly záblesky bouře. Doc Brown si opravdu připadal jako šílený vědec na výpravě, jež by mohla otřást světem.
Vzhlédl a uviděl, že spojovací zástrčka se houpe na kabelu mezi jedničkou a dvojkou velkých hodin. Její druhý konec byl stále připojen k bleskosvodu na věži nad ním.
Když se podíval dolů, uviděl Martyho o pět pater níž, jak mává zástrčkou, kterou právě našel.
„Výborně!" vykřikl Doc Brown.
Hodil dolů lano, to se rozvinulo na zemi několik stop před Martym. Mladík ho popadl, uvázal jeho konec k zástrčce a pak zamával na Doca Browna.
Doc přikývl a začal rychle tahat lano s připevněným kabelem do věže. Když tak ručkoval, zahlédl, že Marty něco říká a zaslechl části slov.
„Co?" zaječel dolů.
Marty si dal ruce k ústům a vykřikl tak hlasitě, jak jen mohl. „Musím ti říct něco o budoucnosti, Docu!
Prosím, poslouchej mě!"
Slova se ztratila v návalu větru, jenž málem Docovi vyrval lano z rukou.
„Neslyším tě!" volal na něj Brown.
„Budoucnost!" ječel Marty. „V noci, kdy se vrátím v čase, se objeví teroristi a dostanou tě…"
„Teror - co?"
„Teroristi! Oni…"
Bim! Bam!
Hodiny začaly odbíjet desátou. Marty rozzlobeně dupl a čekal, protože věděl, že nemá šanci, aby ho doktor slyšel.
Když se tak blízko ozvalo bití hodin, Doc Brown málem ztratil rovnováhu. Ale rychle se vzpamatoval a dokázal vytáhnout lano. Popadl zástrčku, podíval se dolů na Martyho a naznačil mu, že by měl nasednout do auta a jet.
Marty dole na zemi váhal. Věděl, co Doc Brown míní a chápal naléhavost situace. Ale přesto chtěl ještě jednou varovat svého přítele před tím, co se mu stane, když nebude opatrný. Podíval se nahoru. Doc Brown divoce ukazoval na DeLorean a na své hodinky.
Marty vzdychl, otočil se a běžel zpátky k autu.
„Utíkej, chlapče, utíkej!" křičel za ním Doc Brown z věžních hodin. Když viděl Martyho utíkat, rozvázal provaz od konce zástrčky a podíval se na druhou, houpající se na hodinách. Musí se pěkně natáhnout.
Jakmile po ní sáhl, zjistil, že bude muset vylézt na římsu, aby je mohl spojit.
Když se opatrně vyhoupl na úzkou římsu, zahlédl, jak DeLorean startuje a odjíždí ulicí.
„Dobře," zašeptal. „Teďse musím ujistit, že se nevalí ulicí pro nic za nic."

Plazil se podél římsy, s rukama na zdi a prsty co nejpevněji sevřenými. Snažil se myslet na něco jiného, než na vítr a jistou možnost, že spadne. Blesky vrhaly příšerné, nadpřirozené stíny a obrysy na zeď věže a každé zahřmění otřásalo budovou.
„Budu žít v roce 1985," šeptala spolu s tím si uvědomil, že říká hop a ještě nepřeskočil. „Budu žít v roce pětaosmdesátém - takže teď jsem v bezpečí."
Řekl to, ale věděl, že ta slova jsou klamná. Tvrzení, že bude žít v roce 1985, nepočítalo s tím, že bude v roce 1955 šplhat po hodinové věži.
„No," zalapal po dechu, „radši udělám tohle. Tak do toho."
Naklonil se do větru a natáhl se po kývajícím se kabelu. Cítil, jak mu proklouzl mezi prsty, zhluboka se nadechla natáhl se znovu.
Marty zajel ke „startovací čáře", kterou Doc namaloval, otočil se a seděl v zahálejícím DeLoreanu, jeho oči se hypnoticky dívaly na budík vedle něho.
„Hrom do toho, Docu," mumlal. „Proč jsi musel roztrhat ten dopis? Kdybych měl trochu víc času ti všechno vysvětlit…"
Jak o tom přemýšlel, otočil se od budíku a podíval se na ČAS URČENÍ a ČAS POSLEDNÍHO DOJEZDU.
Oba displeje byly nastaveny na 1:31 ráno.
„To je ono," řekl nakonec. „Už nezískám víc času v tomhle roce, ale proč si neudělat čas za třicet let?"
A změnil ČAS URČENÍ.
„Jasně," zamumlal. „Prostě se objevím v roce 1985 o několik minut dřív, než teroristi zastřelí Doca a varuji ho."
ČAS URČENÍ ukazoval 1:24. Marty se zarazil, protože si nebyl jistý, jestli mu sedm minut bude stačit.
O chvilku později se motor DeLoreanu dvakrát otřásla pak umlkl. Marty otočil klíčkem v zapalování, ale auto nenaskočilo.
„No, tak dělej, dělej," pobízel. „Neříkej mi, že jsem dojel takhle daleko, aby mi došel benzín!"
Doc Brown držel volný konec kabelu v levé ruce, udělal malý krůček po římse k hodinové věži a chystal se udělat další, když uslyšel ten zvuk. Bylo to křupnutí drolícího se kamene a zaslechl ho o zlomek sekundy dřív, než začal padat. Upustil kabel, vyskočil dopředu a popadl jedinou věc mezi ním a zemí - minutovou ručičku hodin na budově soudu.
„Zatraceně!" vykřikl.
Jak vykřikl, ucítil, že ho něco uhodilo do levé nohy.
Podíval se dolů a viděl, že kabel stále visí ve vzduchu a konec nejistě balancuje na nártu jeho nohy. Dlouhou chvíli Brown jen visel, vítr mu foukal do vlasů a blesky osvětlovaly jeho zděšenou tvář. Pak opatrně pohnul svou nohou směrem k pevné části římsy, zhluboka se nadechl, nadskočil a vykopl kabel do vzduchu, takže ho mohl chytit levou rukou.
Myslel si, že další část jeho úkolu - zasunutí kabelu do zástrčky - bude jednoduchá. Ale když je zkusil dát dohromady, zjistil, že jsou asi stopu daleko od sebe.
„Jak se to proboha mohlo stát?" zabručel.
Zakroutil hlavou, koukl dolů do tmy na křiklavě osvětlené náměstí pod sebou. Příčina jeho problému byla brzy jasná - na kabelu ležela větev stromu a přikryla kousek nutný k tomu, aby se obě zástrčky spojily. Trhal a škubal koncem kabelu a pokoušel se ho uvolnit, ale bez úspěchu. V zoufalství prudce škubl kabelem a uvolnil ho.
„Konečně!" zakřičela pak: „Hrom do toho!"
Zástrčka na vedení u pouliční lampy se uvolnila, takže Brownovi zůstal v ruce nepoužitelný konec.
Na to, jak byl zoufalý, byla jeho reakce mírná. Chytil se věže, téměř zavřel oči a snažil se chvíli na nic nemyslet. Ale i se zavřenýma očima viděl, jak kolem něho praskají blesky se vzrůstající zuřivostí a cítil, jak bouře otřásá soudem. Donutil svou hlavu myslet, když se sám sebe ptal: Existuje nějaký způsob, jak všechno spojit?
„Ano," zašeptal. „Možná se zabiju, ale tak ať!"
Uvázal dva konce kabelu, zastrčil je a zkontroloval, jestli drží. Zhluboka se nadechla skočil.
Sjížděl dolů po kabelu a cítil, jak ho pálí ruce, ale pevně se držel, dokud se nedotkl nohama země. Pak běžel k pouliční lampě.
„Do prdele!"
Marty, který se dřel se zapalováním, nadskočil, když uslyšel zazvonit budík.
„Tak jedl Jedl" křičel.
Zapalování zapraskalo a pak zázračně - naskočilo.
Marty sešlápl plyn a byl hozen zpátky do sedadla, jak DeLorean vyrazil. Než projel kolem poloviny bloku, dosáhl čtyřicítky a začaly se mu pálit pneumatiky. Když se přibližoval k Town Square, dotáhl to na pětaosmdesát mil za hodinu. Zíral přímo před sebe, zahlédl drát, natažený přes ulici a zaměřil se na něj. Byl tak zaujatý, že si nevšiml Doca Browna běžícího k pouliční lampě s kabelem v ruce. Doc spojil zástrčky necelou vteřinu před tím, než uhodil okázalý blesk, úderem se otočil a upadl. Když se Marty podíval na tachometr, viděl, že se auto pohybuje rychlostí osmaosmdesát mil za hodinu.
Pak následoval obrovský náraz blesku a hromu dohromady. Krajina a budovy kolem Martyho úplně zbělely jako domy~ve filmu o atomové bombě. Můj Bože, myslel si, explodoval jsem. Slabý náraz mu prozradil, že hák DeLoreanu se spojil s kabelem. Na palubce blikaly číselníky, jak kapacitátor vzplanul a nabil se. Následoval skřípavý zvuk, DeLorean poskočil, jako by byl vržen na oběžnou dráhu a obklopila ho černota.
Doc Brown s tváří k zemi sledoval spojení DeLoreanu s elektrickým kabelem. Lilo, ale toho si nevšímal. Místo toho viděl sled rychlých obrazů - hořící kabel, úder blesku do věžních hodin, DeLorean zdánlivě obalený žlutou mlhou. Vyskočil a spustil vítězný indiánský pokřik.

„Dokázal jsem to!“ křičel. „Bylo to skoro nemožné, ale dokázali jsme to!“
Byla to pravda. DeLorean byl pryč, jako by ho spolkla země nebo uchvátila gigantická ruka. Zbyl jen hák, který se vytrhl, když auto projelo. Sklesle se pohupoval v dešti a větru - jediný suvenýr po šedesátileté okružní jízdě Martyho McFlye kupředu a zpátky v čase.
„Hodně štěstí,“ vydechl Doc Brown. „Uvidím tě brzy… doufám.“

Kapitola 14

Cesta černým tunelem se zpomalila a nakonec skončila. Auto se zklidnilo, ale Martyho stále obklopovala temnota. Jen číselníky a displeje blikaly. Podíval se na ně a viděl, že ČAS MINULÉHO DOJEZDU je 5.11.1955, 10:04 večer. SOUČASNÝ ČAS a ČAS URČENÍ jsou stejné: 26.10.1985, 1:24 ráno. Jestli to tak je, tak proč ta naprostá tma? Marty si vzpomněl na film o stroji času, kdy vozidlo uvízlo v hoře. Je možné, že se mu stalo to samé?
Postupně si jeho oči přivykly a on zjistil, že je uvnitř nějaké budovy. Za ním byl kužel kouřového světla.
„No,“ zamumlal. „Vypadá to, že nemůžu jet nikam než zpátky.“
Zařadil zpátečku, a vyjel směrem ké zdroji světla. Vynořil se do noci a zjistil, že místem dojezdu je vnitřek zabedněného kina Town. Všechno bylo přesně jako v roce 1985 - na místě Studebakerova obchodu se prodávaly toyoty, bufet zmizel a soudní budova byla o třicet let starší.
„Paráda!“ vykřikl Marty.
Sehnul se, aby zapnul rádio. Hráli současný rock.
„Paráda!“ zopakoval.
Náhle si vzpomněl na Doca Browna. Oslavovat může později. Teďse musí soustředit na záchranu přítele od krvavé a násilné smrti…
Zařadil, motor zacukala pak zmlknul úplně.
„Do prdele!“ zaječel.
Tentokrát byla nádrž opravdu prázdná, ani po minutě startování nebyl Marty schopen vyvolat ten nejmenší náznak znovuoživlé energie.
Jak se dřel sé zapalováním, zvedl hlavu a zahlédl povědomý teroristický omnibus zajíždějící za roh ulice.
Vyděšeně vyskočil z auta. „Teroristi!“ vykřikl.
Rozběhl se přes Town Square Druhou ulicí směrem k obchodnímu centru. Doběhl k jeho vchodu, všiml si, že se jmenuje U osamocené borovice, a že ho zdobí symbol jedné borovice místo dvou. Jinak bylo všechno stejné.
Nepojízdný DeLorean ho stál drahocenný čas. Teroristická dodávka už byla na parkovišti, honila Doca Browna, zatímco osamocená postavička Martyho McFlye ji s hrůzou sledovala.
Marty zmrzle stál, byl vyděšený a ohromený.
„Ach, ne!“ zalapal po dechu. „Přijel jsem pozdě!“
Ztratil nervy, když se podíval dolů a znovu uviděl Doca umírat a pak sebe, jak se na to dívá. Když sprška kulek srazila Browna k zemi, Marty zahlédl sám sebe, jak naskakuje do DeLoreanu a prchá. Už jednou to zažil, ale díval se znovu, fascinován tím, že vidí to samé, ale z jiného pohledu.
Právě jako poprvé se teroristický omnibus otočil a pronásledoval DeLorean. Ten udělal otočku a ujížděl na opačný konec parkoviště. Ujížděl, i když na něj stříleli, až ho zahalila oslepující bílá záře.
Teroristé ztratili kontrolu nad svým autem, řidič najel do fotoautomatu Fox na kraji parkoviště. Auto se převrátilo, přistálo na dveřích a uvěznilo teroristy uvnitř. V dálce skučela policejní siréna.
„Ježíš,“ zašeptal Marty.
Náhle si vzpomněl na Doca Browna, otočil se a běžel směrem ke zkroucené postavě, ležící tváří k zemi.
Marty měl v očích slzy, když svého přítele otočil.
„Docu…“ řekl měkce. „Docu…prosím, neumírej, Docu…“
„No, dobře, když na tom tak trváš,“ odpověděl najednou zdánlivě mrtvý muž, otevřel oči a usmál se.
„Ty žiješ!“ vykřikl Marty.
„Samozřejmě, že žiju.“
„Ale stříleli po tobě - viděl jsem to!“ brečel Marty.
„Viděl jsem to dvakrát!“
„Jako v repríze, přesně jako poprvé?“ usmál se znovu Doc.
Marty přikývl.
„Vysvětlení je prosté,“ řekl Brown.
S trhnutím rozepnul svoji radiační kombinézu a odhalil neprůstřelnou vestu.
„To je ta nejposlednější móda při osobní ochraně,“ vysvětlil. „Zaručuje, že zastaví sekané olovo z pušky na slony ze třiceti yardů.“
„Tys ji měl celou dobu na sobě?“ zeptal se Marty.
„Bohužel ne,“ odpověděl Doc Brown. „Poprvé mě teroristé překvapili. Ne, můj chlapče, zachránilo mě až tvoje varování.“
Sáhl do kapsy a vytáhl dopis, který mu Marty napsal v roce 1955. Byl celý zežloutlý a křehký, na rozpadnutí, slepený jen lepenkou.
Marty se usmál a potřásl hlavou. „Ty jsi ale pokrytec,“ řekl. „Po tom všem poučování o porušení časoprostorového kontinua…“
„Jo, vypočítal jsem, že zatraceně…“

Policajti se vyhrnuli z aut a bezradně pobíhali kolem teroristů.
„Musíme odtud vypadnout," řekl Doc Brown. „Nemohli bychom to vysvětlit."
„Máš pravdu," řekl Marty.
Běželi spolu do obchodního centra a zmizeli právě, když se za rohem střediska objevily další policejní hlídky.
Marty a Doc mířili na Town Square a diskutovali o svých dobrodružstvích. „Asi jsem pár věcí pomotal,"řekl Marty ve východu z centra.
„Jak to?"
„Tady se to poprvé v roce 1985 jmenovalo U dvou borovic. Ale, když jsem jel zpátky v čase, náhodou jsem porazil jednu z farmářových borovic. Možná proto tomu teďříkají U osamělé borovice."
Doc Brown se usmál. „Takových věcí najdeš víc," řekl. „Schováš si to jako dobrý vtip o Hill Valley po zbytek svého života."
„Jo…"
Za několik minut došli k DeLoreanu a Doc vlezl dovnitř.
„Nechce nastartovat, co?" řekl.
Marty přikývl.
Doc sáhl po zapalování, cvakl skrytým vypínačem a usmál se, když se motor probudil k životu.
„Co chceš dělat teď?" zeptal se Marty.
„Nejdřív počkám, až poldové uklidí ten binec na parkovišti, pak odtamtud vyvezu svoji dodávku," řekl.
„Mám ještě pár prutů plutonia, které můžu použít k cestování v čase a asi to udělám. A vůbec, čas letí."
„Jak daleko do budoucnosti pojedeš?"
Doc pokrčil rameny. „Počítám, že nejdříve to vezmu pomalu," odpověděl. „Možná pojedu tak o třicet let dopředu, jenom abych to oťukal. Pak možná vyrazím na výlet do dvaadvacátého a třiadvacátého století…"
„Tak hodně štěstí," řekl Marty. „Jestli budeš mít možnost, podívej se po mně v roce 2015. To mi bude… počkej… čtyřicet sedm let. Jé. To je kmetský věk."
Doc Brown si odfrkl. „To budeš ještě dítě. Přesto tě vyhledám, chlapče. Budeš muset třicet let počkat, než mě znovu uvidíš. Není ten život tajuplný…"
Mrkl. Marty zavřel dveře a díval se za ním, jak odjíždí.
Když se Marty probudil, byl stále ještě oblečen a ranní slunce proudilo oknem do jeho ložnice. Pomalu otevřel oči, rozhlédl se po pokoji, který tak dobře znal.
Přesto mu teď připadal poněkud cizí. Všechno bylo na svém místě, plakáty toyoty i zvukové vybavení. Kalendář na zdi s přeškrtanými prvními pětadvaceti dny října roku 1985 mu říkal, že dnes je šestadvacátého.
Mohl to být všechno jenom sen?
Vstal, podíval se na sebe do zrcadla a několikrát se štípl, aby se ujistil, že člověk, kterého vidí před sebou, je skutečný. Vedle velkého zrcadla byl odpadkový koš. A v něm - přihláška do nahrávacího studia. V zoufalství ji tam včera v noci hodil - nebo to bylo před třiceti lety? Teď se mu to zdálo tak unáhlené jako sám George v roce 1955. Vytáhl z první zásuvky demo kazetu a vložil ji s přihláškou do obálky.
„Proč ne?" řekl. „Moje hudba ohromila před třiceti lety. Je jisté, že vyhraju."
Umyl se a sešel dolů na snídani. Linda a Dave seděli v jídelně u stolu. Ve tváři byli stejní, ale téměř všechno kolem nich, od jejich oblečení po nábytek, bylo jiné. Dave měl na sobě drahý obchodní oblek a četl časopis Forbes. Sestra Linda byla nedbale, ale elegantně oblečená a jedla Benediktýnská vajíčka. Jídelna byla zařízena mnohem dražším nábytkem, než na jaký se pamatoval, a na stole byl jemný ubrus.
Ve dveřích se zarazil a zakroutil hlavou.
„Čekáme nějakou návštěvu nebo co?" zeptal se.
Linda a Dave se na něj s úsměvem podívali.
„O ničem nevím," usmála se Linda.
„Tak proč tu všechno vypadá jako v hotelu Ritz?" zadrmolil Marty. „Není dneska sobota?"
„To je," odpověděl Dave. Marty si všiml, že čte obchodní stránku ranních novin.
„Ty dneska nepracuješ, Dave?"
„Ale jistě. Vždycky v sobotu pracuju."
„V Burger Kingu?"
Dave se rozesmál.
„Co je, máš kocovinu?" zeptal se.
„Ne. Jenom nerozumím tomu parádnímu obleku."
Dave se na něj podíval a byl zřejmě v rozpacích.
„Jsi v pořádku, Marty?" zeptal se.
„Jo. Jste vy v pořádku?"
„Jistě. Nikdy jsem se necítil lip." Dave si všiml Martyho obálky a natáhl ruku. „Ukaž," řekl. „Dej mi to, pošlu to úřední poštou."
Marty mu obálku dal a sedl si ke stolu. Už na něj čekala miska čerstvých jahod.
„Já pořád nechápu." zabrmlal. „Jahody… Benediktýnská vajíčka. Nikdy jsme takovéhle věci nejedli.
Vždycky jsme měli obilniny a topinku v papíru místo ubrousků. Co se děje?"
Když snědl polovinu jahod, zaslechl z haly hlasy rodičů. Jejich konverzace byla lehká a zněla šťastně.
Ti dva právě přicházeli zvenku.
„Kde byli?" zeptal se Marty.

„Jako vždycky," řekl Dave. „Na tenise v klubu."
„Na tenise? Táta s mámou nehrajou tenis."
„Vždyť jsou už šest let klubovými šampióny smíšených dvojic," řekla Linda šelmovsky.
„Nemůžu tomu uvěřit."
„Kde jsi byl?" dožadovala se Linda.
Marty vážně uvažoval o tom, že jí to řekne, když najednou vstoupili do místnosti rodiče. Pro Martyho to byl šok. Oba byli opálení, zdraví a oblečení v tenisových dresech. Přeměna však byla mnohem hlubší.
George McFly vyzařoval sebevědomí a vážnost, zatímco Lorraine byla štíhlá a dynamická.
Marty otevřel pusu.
„Co se děje, synu?" zeptal se George McFly.
„Mami! Tati!" řekl. „Vypadáte - báječně!"
„Děkuji ti, Marty," usmála se Lorraine.
„Co může chtít?" řekla Linda, „už všechno má."
Rodiče si ho potutelně prohlíželi.
„Nic nechci," řekl Marty. „Je to skvělý dárek, vidět, jak báječně vypadáte."
„Jé," smál se Dave.
Matka mu položila ruku na rameno. „No," řekla.
„Dneska je ta noc s velkým N, že jo?"
Marty se na ní tupě podíval.
„Nemáš dneska náhodou své velké rande s Jennifer Parkerovou?" zaptala se Lorraine. „Je to skvělá dívka. hiám ji opravdu moc ráda."
Marty, i když vzal v úvahu matčinu fyzickou přeměnu, nemohl uvěřit tomu, co říkala. Může tohle být ta samá žena, která neustále Jennifer pomlouvala? Určitě ne.
„Promiň, mami?" zamumlal.
„Dneska večer jedete k jezeru, ne? Jenom vy dva.
Copak jste to neplánovali už celé týdny?"
„Mami, už jsme o tom včera večer mluvili," odpověděl Marty. „Jak můžu jet, když je tátovo auto nabouraný?"
„Nabourané?" podivil se otec.
„Takhle se chová celé ráno," vysvětlil Dave. „Jakoby šel spát a probudil se v jiném domě s cizími lidmi."
Opravdu tomu tak bylo, a.le Marty nic neřekl. Místo toho zamumlal: „Promiň. Myslel jsem… , že auto… je nabouraný. Půjčil jsi ho Biffovi Tannenovi a on s ním do někoho najel."
Táta se uchechtl. „No, jak vidím, s autem nic není.
Biff ho právě voskuje."
Marty vyskočil, šel ke kuchyňskému oknu a podíval se ven. Na příjezdové cestě stálo nablýskané BMW.
U něho stál Biff Tannen a přičinlivě ho leštil. Výraz jeho tváře byl důvtipně přeměněný, zbavený obvyklé arogance a bojovnosti. K práci si pohvizdoval veselou melodii.
„Ježíš," zadrmolil Marty. A sám pro sebe si řekl: „Jaký rozdíl dokáže udělat rána do zubů."
Otec otevřel kuchyňské okno a zavolal na Biffa.
Jeho hlas byl příjemný, ale pevný. „Hej, Biffe," řekl.
„Nezapomeň - dneska dvě vrstvy vosku. Minulý týden jsi to trochu odbyl."
„Ovšem pane!" odpověděl Biff a jeho hlas zněl přátelsky a snaživě. „Vy tu rozkazujete!"
„Nebuď diktátorský, Georgi," napomenula svého manžela Lorraine a usmívala se na něj. I přes to varování bylo zřejmé, že ho obdivuje.
George pokrčil rameny. „Promiň," řekl. „Nechtěl jsem, aby to tak vyznělo. Ale někteří zaměstnanci se snaží vymlouvat i na vraždu, když je trochu nepřišlápneš. Musel jsem Biffa dr žet v lajně už na střední škole." Pak s úsměvem dodal: „I když, kdyby nebylo Biffa, vaše matka a já bychom se nikdy nesetkali."
„Jo, tati," přerušila ho Linda. „To jsi nám říkal už miliónkrát. Zmlátil jsi ho, když mámu otravoval, a tak jste se vy dva zamilovali."
„Nebylo to jen tohle," dodala Lorraine. „Váš otec mě doslova přišel zachránit." Vzdechla. „Bylo to tak romantické…"
„Zapadákov," Linda opovržlivě protočila oči.
„Co se stalo tomu druhýmu klukovi?" zeptal se Marty.
„Jakýmu klukovi?" zeptal se otec.
„Tomu, co se po něm jmenuju."
„Ach," zamumlala Lorraine. „Nikdy jsme ho potom už neviděli. Zmizel, jako by se vypařil." Pak se na Martyho zblízka podívala a řekla: „Nepamatuji se, že bychom ti o něm vyprávěli."
„Asi ano. Jinak bych o něm nevěděl, ne?"
„Ne…"
Za chvilku vešel Biff a předal Georgovi knihu.
„Pane McFlyi," řekl. „Tohle zrovna přišlo."
„Dobře," přikývl George.
Vzal knihu nazvanou Seznámení, kterému pomohl vesmír. Na obalu byl obrázek ložnice s mimozemšťanem podobným Mattyho Darth Vaderovi, jak mluví k mladému muži, krčícímu se pod přikrývkou. Velkými písmeny napsané autorovo jméno bylo George McFly.
„Pro pět ran," řekl Marty. „Tohle jsi napsal, tati?"

George pyšně přikývl. „Můj první román," řekl.
„Doufám, že se bude prodávat."
„Samozřejmě, že se bude prodávat," vyhrkla Lorraine. „Děláš, jako bys nic neznamenal. A přitom jsi prodával povídky už ve škole."
„To je pravda, tati," přikývl Dave. „Jsem si jist, že ta kniha bude mít úspěch."
Pak se otočil k Martymu, položil mu svou silnou ruku na rameno a řekl: „A ten tvůj pásek taky."
„Doufám, že máš pravdu," zadrmolil Marty a najednou si znovu vzpomněl na své touhy a sny v roce 1985.
„Mamy," řekl George, „neříkal jsem ti vždycky, že jediné, co potřebuješ, je trochu sebedůvěry? Jestliže se zakousneš, dokážeš cokoliv."
Biff, který stál opodál s uctivým úsměvem, využil mlčení a napřáhl k Martymu ruku. „Mamy," řekl, „tady jsou klíčky. Všechno je navoskovaný a připravený."
„Moje klíčky?" zakoktal Marty.
Biff přikývl. „Dal jsem ho do garáže," řekl. „Pro případ, že by pršelo."
Marty se otočil a běžel ke garáži. Když otevřel dveře, zalapal po dechu ohromením. Stála tam vyfintěná černá toyota SR5 combi, svítivá a krásná, jakou ji viděl ve výloze. Jenomže teď byla jeho!
Běžel k ní, naskočila mazlil se s čalouněním, řadící pákou, s každým spínačem a číselníkem na dosah ruky. Otevřel vrata od garáže a chystal se vyrazit na projížďku, když uslyšel známý hlas.
„Co se takhle projet, mistře?"
Byla to Jennifer, stála na cestě a vypadala nádherně jako vždycky.
„Jeny!" vykřikl. „Ty vždycky potěšíš mé oči! Počkej, ať se na tebe podívám!"
Jennifer byla tak trochu zaskočená neočekávaným projevem citů, jako by byli od sebe dlouhou dobu a včera večer se vůbec neviděli.
„Jsi v pořádku?" zeptala se. „Chováš se, jako bys mě rok neviděl."
„Mám pocit, že jsem tě neviděl třicet let," usmál se Marty.
„To je dlouhé odloučení," usmála se.
Přitáhl ji k sobě a chystal se ji políbit, když najednou ucítil, jak mu tělem prochází příval elektřiny.
Jénnifer to musela také cítit, protože její vlasy zapraskaly a doslova vstaly.
„Ježkovy…" začal Marty.
Obrovské dunění mu vytrhlo zbytek myšlenek.
Příčinou by DeLorean, který přihučel před dům a skučivě zastavil. Uvnitř seděl Doc Brown a měl na hlavě kovbojský klobouk. Když vystoupil z auta, bylo vidět, že je oblečen do podivné směsi - byly v ní všechny druhy stylů - pruhované plastické kalhoty, kapuce a podivná variace románské tuniky.
Doc se celý třásl a hned spustil.
„Marty," řekl, „musíš jet se mnou - zpátky do budoucnosti!"
„Proč?"
„Je to důležité."
„Ale já tady mám Jennifer," řekl Marty. „Zrovna jsem chtěl vyzkoušet svoje nové auto."
„To může počkat," odpověděl Doc. „A vůbec, můžeš ji vzít s sebou. Také se jí to týká."
Marty měl silnou předtuchu. „Co tím myslíš," dožadoval se. „Stane se jí něco? Nebo nám? Stanou se z nás pitomci nebo co?"
Doc Brown se usmál. „Ne, ty a Jennifer se budete mít dobře," řekl. „Ale vaše děti! Marty, musí se něco udělat s vašimi dětmi."
„Naše děti?" zeptala se Jennifer a střídavě se dívala na Doca a Martyhó. „Jaké děti? Ještě nejsme ani zasnoubení…"
„Vysvětlíme ti to později," řekl Marty. „Chceš jet s námi?"
„S vámi a kam?" zaptala se.
„Do budoucnosti," odpověděl Marty. „Do roku 2015, nebo tam někam."
„Měli bychom si pospíšit," řekl Doc.
Oba se podívali na Jennifer.
„Jasně," řekla. „Proč ne?"
„O.K" jedeme," řekl Doc.
Zvedl dveře ve tvaru raccího křídla a Marty nasedl. Jennifer si mu sedla na klín. Když se Doc Brown posadil za volant, Marty se natáhl a dotkl se jeho ruky.
„Radši jeď někam jinam, Docu," varoval ho. „Na téhle silnici nemáme dost místa, abys dosáhl osmaosmdesáti mil za hodinu."
„Tam, kam jedeme, nepotřebuji silnici," usmál se Brown.
Ukázal na nový spínač na palubce, označený nápisem ENERGETICKÉ CENTRUM TAVENÍ, stiskl ho a zabručel spokojeností, když se DeLorean vyřítil ulicí rychlostí kolem sto mil v hodině a vyrazil k nebi. Za ním se objevil tenký proužek stříbrného kouře.
A pak auto zmizelo.

George Gipe
Návrat do budoucnosti
Z anglického vydání Back to the Future nakladatelství
Berkley Books v New Yorku z roku 1985 přeložila Milada Merhautová.

Odpovědná redaktorka Gabriela Koulová.
Obálka Šárka Habětínová.
Sazba Petr Berger.
Vydalo nakladatelství CINEMA jako svou 7. publikaci.
Praha 1992.
Vytiskly Tiskárny, s. p“ Vimperk.
Náklad 25 000 výtisků.
Doporučená cena 41,- Kčs.
Tematická skupina 13/34.